

G N Ω M Ω N,

ID EST NORMA, QVA PE R-

PENDITVR, CVIUSQUE SYLLA-

be quantitas in omnibus Grecis dictionibus, cui sub-
nectuntur regulæ libertatis ac licentiae

Poëtarum omnium Græcorum,

idque compendio quam

fieri potuit ma-
ximo.

RENATO GYLLONIO AVCTORE.

IDEMLATINA

PARISIIS,

Apud Ioannem Benenatum.

Ι Ο Μ Ο Ι Ν
RENTI GVILLONII

carmen.

Θυμός δύναται ἔχεινος, νοῦς τε σεβάσμος δύναται
Περισσότεν βασιλέας οὐδέποτε εἴη.
Οἱ δὲ μάχοντες τοι ἐλθύετες ἀπέρα πεφύσαντα
Ταῦ νοῦς ἐμπνύεται αἵμεγχρα τελεῖ.
Θωπτίσαντες Γαλλάς αὐτὸν αὔκρας,
Καὶ μὴ ἔσῃ τῆς Γαλλάδος ὄπλα Φέρει,
Οὐτες ταρφέαντες βασιλέας, γάπη. ἀξιός θεῖος
Οὐ λαμπασέοντο μέχει τεῖς ἀπέρα πλάσι.

IDE M LATINE.

Regius est animus mens est augusta virorum
Qui Regi faciunt omnia grata suo.
Qui verò ingenuos vultus ad sidera tollunt
Horum mens spirat numina magna deūm.
Qui colit inuictas Pallas quas condidit arces,
Et secum Diuæ Palladis arma gerit,
Is superat Reges, superat terrestria. Dignus
Præclarum cuius nomen ad astra volet.

CLARISSIMO VIRO FRANC
SCO A CARBONARIIS CIVI PAR
sino,& qui Regis est à computationibus ærariis,
Renatus Guilloni S. D.

V N C T A studia recta & honesta, quæ per otium ab optimis
quibusque concelebrata nitent, in casu sunt, & vagi, & volu-
bili fortuna: quippe cuius natura est, ut varietati amica ipsa re-
spuat constantiam. De cuius fortunæ inconstantia priusquam
plura dicere aggrediar, dicendum mihi videtur esse de natura
bonarum literarum: quæ nec dubiè bella fugiunt, pacem expetunt, rusticam ode-
runt vitam, urbanitatem exoptant, tumultus quo suis refugiunt, otia sequuntur,
horrent gladios, tranquillitatem amant. Nec mirum si bonæ literæ instabilis fortu-
næ procellis vndisque subiectæ sunt: si bellorum magnis contentionibus (quæ bel-
la coniungunt reges potentissimi, renouant agitatae nationes, suscipiunt integræ
gentes) omnia sint misera, nedium studia bonarum literarum, cum lege quadam
nature decreatum sit, ut omnia quæcunque sunt in hoc orbe nostro, ea indies mu-
tentur, & alia ex instabilis fortunæ momento pendentia, meliora fortasse, dete-
riora verò alia fiant. Quid? An non quatuor elementa sursum quoque ac deorsum
feruntur mutationi obnoxia? ut verò affirment quidam philosophi mundum ab
aqua duxisse principium, cuius aquæ sedimentum abierit in hanc quam incolimus
massam terram: quod verò in eadem aqua fuerit tenuioris essentiae, transie-
rit in aërem: aëris porro pars tenuissima abierit in ignem: Terra nec dubiè, secun-
dum aliorum opinionem transit in aquam, aqua in aërem, aëris in ignem, ignis rur-
sum in alia vertitur. E contrario verò idem mutationis modus superne fit deor-
sum. Quæ verò ab illis quatuor elementis nascuntur non nisi permutatis vicibus
nasci possunt: nimis enim ut ex unius corruptione alterius existat generatio. Talis
enim mundi natura fuit, est, & erit deinceps. Euiscemodi autem conuersionis ac
transmutationis rerum, non solum homines sunt participes, verum etiam alia in
terris animantia, quinetiam ipsa, si dominationem species, astra, corporaque cœ-
lestia. Nam astrorum alia aliis subinde atque aliis dominantur, & in ipsis fit im-
periorum vicissitudo iuxta conuersionem orbium cœlestium, & iuxta eam mo-
tuum cœlestium, quæ fit ac viget memoria seculorum omnium, mutationem. At re-
lictio cœlo, relictis elementis, ad ea, quæ nihil aliud quam sapiunt hominem, de-
scendamus oportet. Quanquam autem Iapetum ætate non possumus referre, vi-
dimus tamen imperia, multarum quoque rerum publicarū administrationes trāf-
latas modò ad hunc, modò ad illum virum principem. Vidimus mutatos homi-
num mores, mutatos corporis cultus, & quid non vidimus mutatum? Quid di-
cam de ratione vita hominum nostræ tempestatis, quam sum contemplatus diuer-
sam prorsus à modo vivendi maiorum. Adeò sunt omnia in motu perpetuo & co-
tinua mutatione, quæ vicissitudinem in rebus omnibus ponit ob oculos contem-
plandam. Mutationem habuit & Academia nostra hisce diebus, immixta fa-

teor & aliquantulum accisa, non tamen (id quod ab hoste sperabatur) proscissa,
profugata, perdita & funditus cœrsa. Quam nec dubie calamitatem accipit apud nos res literaria, temporis iniuria, bellerum occasione captata quidem illa,
credo, religionis ergo. Nam $\gamma\omega\tau\alpha\kappa$ quidam nestrām & ndique rempub. ita inuaserunt, quasi illam cœrsuri scilicet. Qua verò flagrantes iniuria id moliri attarentur, vt nos non lateat, certè hoc loco consilio prætereentes silentio suppressimus.
in aliud & tempus & ad id paratum opus reiūcientes eius crūne pertractationem, satis habentes in praesentia commemorare beati Hieronymi de Gallis eulogium illud insigne de persuasione vel potius fide Christiana, qua ab initio nascens ecclesia Christi ad sua usque tempora prædicat, solam Galliam caruisse monstris. De Gallorum autem pietate singulariisque religione, possis legere plura tum apud alios innumeros artium scriptores, tum apud Basiliū illum verè Magnum, in epistolis quas scripsit non solum ad Ambrosium Mediolani oppidi à Gallis conditi episcopum, sed etiam ad Gallos episcopos occidentales. Sed quid non molitur ambitio que cum nusquam non sit origo infinitorum malorum, & impulit hostem vt vniuerso Christianismo perturbato, lily fidei Christianæ cardinem renellere, Galliam Christianismi arcem subuertere attentarit? Quo verò tempore περιέδητος βασιλίου, ἐλεπόλεις πλεύσονται, καὶ τὰ ἄμας οὐδρούς μηχανᾶς, εἰς αἱ βροταὶ ὃ τῷ πλεύσῳ πλάνοις ἐνρήγουσαι, παρεκβάλει πλευμάτων τὸν καὶ γεισανικώτατος βασιλεῖς ἥδη φεγκισθός διατάξεος, καὶ τοῦτο πλευματικῶν αγνῆα ωστρανὲς Ταρίας εἴπερε τοῖς πάντις ἀντὶ ιππάρχοις τὸν στρατόπεδον, ἵνα τοῖς ἐχθροῖς οὐ μετέποτε πάντα ὅπως τὸ Γαλιακὸν ἐκρύψονται. Εἰλοπίνητα ἔργα τοῦ περίπλου παρίστανται. hoc animo vt ego quoque in pace aliquando non solum tibi & Lodoico à Carbonariis, nato quippe tuo, cuius etas manifestum iter ad ingenii lumen ostendit: verum etiam auspiciatu vestro possem prodeesse vniuersitate nostræ reipublicæ literariae, quam quia videbam in hac parte laborantem, adiuuare, vt semper, beneuolo animo sum conatus: memor interea iniuria temporis & praesentis calamitatis, bellici nimirūm tumultus, in quo se trimestri spacio perfecturum sibi persuaserat hostis, quod Iulius Cæsar toto decennio non satis ex animi sui sententia potuit prestare. Per hunc autem tumultum bellicum stetit, quoniam mihi licet hoc meum opus καὶ τὸ ἐμπλόκωμα expolire, quod & luculentius & elimatius in lucem prodiret. Faxint autem superi, vt & vos, & omnes ad quoscunque sit peruenturum hoc opus, omnes inquam mihi beneuoli, quod beneuole feci, æquiboniique consulatis. Vale tu mi Francisce, καὶ ὅραστης φιλας τῆς δε τῆς ζῆλου αἰχματικῆς. Ecce coryleto nostro, Calendis Maij.

AD GVLIELMV M CORTINVM
& Lodoicum Carbonarium Renati Guillonij
discipulos Ioannis Heburni Scoti carmen.

Postea vos etas fœlici sydere natos
Censembit, pueris hæc monumenta legens.
Hæc monumenta legent pueri, iuuenesque senesque,
Et dicet laudes carmine turba seni.
Turba seni vestro Græcorum in carmine iura
Nunc accepta feret quæ latuere diu.
Attica musa suo gaudet Demosthene clara,
Et magnæ laudis præstat Homerus opem.
Atque suo Græco gaudet Romana iuuentus,
Romano quanquam Græcia lapsa caret.

Ioannis Prouotij carmen de Gnomone Renati
Guillonij, Ad lectorem.

Sacra repandit venis cuncta abstrusa Pelasgis
Eloquij, hunc foueas lector amice sinu.
Omne feret punctum nanque omnibus omnia fundit,
Isti persimilem fundere nemo potest.

Ioannis Prouotij carmen de Gnomone
Renati Guillonij.

Ausonios contexere versus
Qui optas, mellifluos heliconis
Haustus linque celer, tibi librum
Hunc eme. Frugis quicquid habetur
In priscis scriptoribus unus
Almus ager cum fœnore reddit,
Longo tempore pressus in area
Optatas iam curre per auras:
Scis quid clara propago Philippi
Capto oculis concessit Homero,
Linque domum tibi gloria surgit
Et cedro seruanda cupresso.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ

Ἐπιθυμοῦται Φερεκίσκου τοῦ Ρωμα-
τίου ἐπίγραμτα.

Οἱ πολέμοι Ταχινᾶς κριώνινοι· Ελικῶνος αἰπελθεῖ,
ἔδαστονά Γαλυκεροῖς χείλεα σειο Βρέχης.
Μαΐθαρε Ιλλονίου πολύκερπον γνώμωνα τύπον,
Εὐθα δάίς ὁρθῶ, ρκιδίλω τε ὁδόν.

E I V S D E M.

*Si te multiplices innuant poëtae
Græci, qui varios canunt lepores :
Vel si carminibus velis eisdem
Laudes eximias & ampla facta
Cuiusquam celebris viri, boni que
Decantare : quibus priore seculo
Hercum cecinit poëta Homerus :
Ærumnas Sophocles, grauēsque casus :
Certandi varium genus, modumque
Dulcis Pindarus : & quibus sequuntā
Hos est vfa cohors, ut arte quicquid
In mentem veniat tuam, reponit,
Hunc ediscit librum : viam docebit
Te per quam facilem, bonam, breuemque.*

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐργα Γυ, καὶ διπτε λέγοντα Φοῖσε,
Τυλες Μοῦσα, χάριτες τε πᾶσα
Σωζεῖς ἡμῖν Ιλλονίου βιοῦτα
Απλετον ἥμηρ.

Ειλάδος Γλώττης ἀγαθὸς, Γλυκὺς τε
Εστιν ἐρμηνεὺς ὁ φελος δίδωσι
Γᾶσι δὲ θυτοῖς μέγα, πομπα τοῖσι
Καλαὶ μέμηλε.

FORMULA METIENDORVM VERSVM HEROICORVM, ELEGIA- CORUM & IAMBICORUM, QUIPPE QUIBUS FREQUEN- TIUS UTUNTUR AUTORES EPIGRAMMATARIJ.

Oūδεις αἰδίων αἰδίκος πόνηνται πόνησι. id est,
Pæna manet scelerum sceleratum quemque suorum.

Oūδεις | αἰδίων | πόνηνται | αἰδί | κος | πόνησι | πόνησι |

In hoc versu metiendo, memineris omnem positionem longam esse: omnes porro diphthongos naturā productas esse: quemadmodum ostendimus tum in principio operis, tum in canonibus licentia poētarum. sic facile agnoscas difficultatem duntaxat esse in tribus ancipitibus *a*, *i*, *u*, quarum quantitatem repetes ex suis Gnomonibus in hunc modum. In *oūδεις*, quia diphthongis consistit, utraque syllaba longa est. In dictione αἰδίων prima positione producitur, due vero ultime naturā longae sunt: at in αἰδίων cùm α sit vocula priuandi, naturā breuis est, ut ostendimus ad finem regulę, in qua docuimus quantum sit α in primis syllabis ante vocales, pagina 15. sed si in αἰδίων breuis syllaba est, quod descendat à nomine διν cuius penultima naturā breuis est. Vide in Gnomone quantū sit τὸ *i*, ante consonantes in penultimis syllabis. τὸ vero naturā longa est. Porro in dictione τὸ *oū*, π penultima breuis est per tabulam Gnomonicam, in qua ostenditur quantum sit τὸ *i*, ante α, in penultimis, cùm sit verbale descendens α τὸ habente aliqui τὸ *i*, indifferens. τὸ vero breuis per Gnomonem desinentium in *u*, in syllabis ultimis. τὸ longum diphthongo. Σπόντι compositum ex τὸ prepositione cuius penultima est naturā breuis per Gnomonem τὸ α, ante τὸ, in penultimis: τὸ vero naturā breuis. At τὸ in Σπόντι producitur per regulam verborum desinentium in *io* & *iu*, quorum futuri penultima sèpius longa est: tametsi descendunt à thematibus indifferentem penultimam habentibus. Vide regulam cuius titulus est (in *io* & *iu*) pagina 71. τὸ in Σπόντι, longa diphthongo. Posit autem totum Homerum, totum Theocritum, totum Hesiodum, toto adhac alios poëtas hoc heroicis carminis genere vsos, iuxta formulam hic tibi prescriptam exigere ad tabulas Gnomonicas.

Aliud epigramma de filia Grammatici quæ pe-
perit gemellos marem & fœminam, quo-
rum vterque paulò post interit.

Τερματικὸς θυγάτηρ ἐπεκεν φιλόπη μηχῖσσα
Παιδίον δροσικὸν, θηλυκὸν, οὐδέπερον. id est,
Filia Grammatici peperit congressa marito
Masculum, neutrum fœmineūmque genus.

Gracos autem versus memineris sic metiri.

Γεγονός | καὶ θυμῷ | τηρέτε | καὶ φίλού | ποιεῖ | γνῶν |
Γαγδεῖον | ἀρπαζεῖ | καὶ θυμῷ | λυκόν, οὐ | στέπεται |

ALIVD EPIGRAMMA.

Αἱ χάρεις, τρεῖς εἰσὶ, σὺ δὲ μία τῷ τερτίῳ τείχει
Γεννήθεις, οὐχ οὐχίς αἱ χάρεις χάρειται. id est,
Agnata es tribus una aliis non a gratia priscis
Ut perte in reliquis gratia grata foret.

VERSUS GRAECOS METIERIS in hunc modum.

Αἱ χάρεις | πε τρεῖς | εἴσι σὺ | δὲ μία | τῷ τερτίῳ τείχει |
Γεννήθεις | οὐχ οὐχίς | χάρειται | χάρειται |

PARADIGMA DE DIMENSIONE versus iambici.

Ζῆσσον λογισμόν, καὶ μηδεῖς αἰτεῖς. id est,
Ratione viue, non manebis indigus.

Græcum est monostichon iambicum trimetrum senarium acatalecticum, cuius
dimensio sequitur.

Ζῆσσον | λογι | σημεῖον | μετέπειτα | αἰτεῖς | δίνεις |

ALIVD EIVSDEM GENERIS cum superiore.

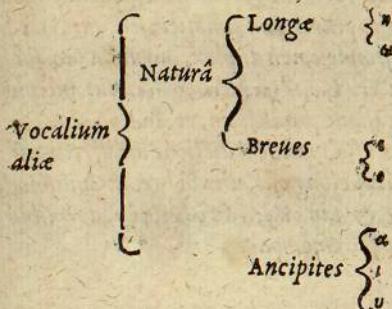
Ταῦρον βαθὺν πίνοντα, καὶ σιδηρέοις
Απλατης ὀψοις, καὶ κόμαις ἡγεμονέοις
Σεμιναῖς ὑπήδησι, καὶ λέοντος ὄμηται
Μιλιστουργίαν τος, οὐδὲ ὀλύμπιος
Ζεός αἰτεόμητος ἔιδει, αἴδρας, ἥτικα
Πυγμὰς στίκανικοφῶν ὄλυμπια

Tauri profundum tendinem, tum ferreos
Atlantis humeros, atque cæsariem herculeam,
Barbam grauem trucēisque leoninos oculos
Milesij gigantis, hand olympicus
Iuppiter alias interritus vidit, viros
Quum Nicophon vicit pugil in olympia,

Tempus

TEMPS, Grecis χρόνος dicitur: estque philosophis ηγετικα της τε κοσμου και της μητρης, interuallum motus mundi: Latinis vero, tempus est interuallum mundi et motus, diuisum in partes aliquot ab Solis et Lunae cursu, à quorum tenore temperato, tempus dictum est. Melius autem quadrare ad hanc nostram institutam rationem ea videtur, qua utitur Cicero in Oratore, translatitia quidem illa temporis descriptio, qua dicit, tempus esse interuallum spaciū in pede. Quā de tempore nō ērōis, id est intelligentiam ac notionem, nos cum Cicerone querimus hoc libro imprimis. Siquidem nobis est in animo facere ut singuli intelligent, tempus esse interuallum et spaciū non solum in pede, sed etiam in pedem constituentibus syllabis, quo vocales in syllabis syllabarū ve coalescentia sita, prout mora vel longa vel breui vel media proferuntur, aut longae dicuntur, aut breues, aut medie atque indifferentes. Nec latet nos Aristotelem, cùm p̄s̄im, tum capite decimo libri quarti Physicorum multo plura, quæ de tempore ac de temporis ratione dici solent, scripta posteris reliquisse. At illa ut nullius, aut certe, quantum ad hoc nostrum quidem institutum attinet, exiguae frugis, missa facientes, verboſa quoque promissione futuræ utilitatis, ex hisce nostris scriptis, lectoram nolumus diutius retinere, antiquius habentes imitari priscos illos artiu scriptrores, qui facere optima quam promittere maluerunt. Proinde satis fuerit hoc loca polliceri, nos hoc libro esse rudi (ut aint) minerua ostensuros, quanta sit in prima quaque se offerente syllaba, obvia quæque tum vocalis tum diphthongus, cùm ea sola sit recipienda quantitati opportuna, non item consonans: id quod hunc in modum facturi sumus deinceps.

DIVISIO VOCALIUM.

DIVISIO DIPHTHONGORVM.

Diphthongorum quæ si apte natu ra omnes longæ sunt, aliae dicuntur	Propriæ	{ <i>aw</i> } { <i>eu</i> } { <i>oo</i> }
	Impropriæ	{ <i>ay</i> } { <i>uy</i> } { <i>ow</i> }

De syllabarum Græc.

Hactenus habes diuisionem omnium vocalium, longarum, breuum, & ancipitum: diphthongorum quoque tum propriarum tum impropriarum, quæ omnes cur ita vocarentur, aperte satis docuimus in nostris annotationibus in arte Grammaticam. Et quia multa satis dicta sunt de vocalibus ac diphthongis omnibus, primas partes in syllabarum coalescentia obtinetibus (nimis sine quibus nulla queat consistere syllaba) reliquum iam est, ut de ipsa quoque syllaba nihil non deinceps dicamus: quam nos facilioris doctrinæ gratia hunc etiam in modum diuidemus.

Longa,

syllabarum, alia

Breuis,

Naturâ,

Positione,

Ut ea in qua est vocalis longa naturâ, sequente vel in eadem syllaba consonante, aut saltè in principio syllabæ sequentis (alias sequente vocali fieret Communis) vt ηπητης, ηρως, μωδωρ, ωμως. Aut ea in qua est diphthongus, απουμαι, ουρος. Aut in qua est anceps, sed quæ naturâ producatur δυος, πυν, φυχι.

Vt ea quæ ob consonantem duplicum, ζ ξ ψ, ρυσιχω, ρυσεχω, πιψ, aut alias ob duas plures ve consonantes continuo sequentes producitur: ειμος, ιμπλεως, αλε.

Vt quæ breuem habet vocalem, non in fine distinctionis, ne fiat communis sequente alia vocali: sed in principio & medio corpore distinctionis, ita vt non sint inter eam vocalem & vocalem sequentis syllabæ consonantes plures una simplici, sed aut una sit consonans simplex, non duplex, aut nulla prorsus sit consonans: vt, λεχω, λογος, μετος, μετος. Aut ancipite, sed nulla occasione productam, vt, αυα, ειος, διυος.

Communis, Cuius usus in eadem dictione indifferens est, nimis quæ et me vt alicubi longa sit, alicubi breuis. Cuiusmodi est, α, in dia & in καλος. & in φιλος, v, in οδωρ, φιω, de quibus explicatiūs di citur.

Ad hæc, α, i, v, dicuntur vulgo Grammaticorum διχορα φωνæ, id est, bitemporæ vocales. Dicuntur & ancipites, quod sint videlicet ancipitis quantitatis. Nam in quibusdam syllabis naturâ longæ sunt, vt α in penultima primi aoristi verbi quintæ conjugationis ειμασα, vt ειφισα, v, vt εισθισα. In aliis contraria syllabis breues, vt εφασι, εκφισι, ερόλιωσι, quod sint secundi aoristi penultimæ. In quibus ergo syllabis, α, i, v, longæ sunt naturâ, non licet corripere (vt author est Herodianus) in quibus vero naturâ breues, nunquam licet extendere: sed duntur in indifferentibus syllabis licebit modo producere modo corripere. At de his omnibus agetur suo & loco & ordine. Non ergo sunt audiendi quidam, qui cum

Quantitate.

ii

vix primoribus labris literarum Græcarum mellitam illam suavitatem degustant, audent tamen venerandam contemnentes antiquitatem, prædicare, quiduis licere vulgo Græcorum in quantitate syllabarum. Quod quam sit falsum, explicate docebunt regulæ sequentes, quas Gnomonica specie proponemus, ita ut in quolidet Gnomone appareat vel cæco, quanta sit quæque ex ancipitibus ante singulas consonantes. Ante vocales vero & diphthongos, quæ sunt eadē ancipites, nos quoque, sed alia methodo, sumus ostensuri. Ancipites enim sunt quæ solæ vel maximam in condendo carmine Græco difficultatem habent. Proinde dicendum est primum omnium de quantitate illarum, ut illis omnibus excussis, facilius accedamus ad pertractionem quoque illorum, que volentibus scribere carmen Græcum, negotium facessere solent.

DE QVANTITATE IN PRIMIS SYLLABIS VOCALIUM, *a, i, u*, quæ vulgo ancipites dicuntur.

Primas quidem certè voco syllabas omnes in dictioribus polysyllabicis, hoc est in vocibus excedentibus numerum duarum syllabarum, quas et antepenultimas vocare possis: quia tam in dissyllabicis quam in polysyllabicis dictioribus, quæcunque syllaba proximè antecedit ultimam, ea vocabitur penultima, et sic quantum ad syllabas attinet, diuides dictiones polysyllabicas in primam primasve, si plures fuerint, quas et antepenultimas vocabis: deinde in syllabam penultimam: et postremò in ultimam. Verbi gratia, Ααοδάμεια polysyllabicum nomen, primas antepenultimasve tres habet syllabas, videlicet Ααοδά, penultima vero est μει, et α ultima. At in dissyllabicis, diuisio fieri duntaxat in penultimā et ultimā: ut in θέος, syllaba θ, penultima est, ος vero ultima. Primum autem omnium agendum est de quantitate *a, i, u*, vocalis ancipitis in primis syllabis. Sequemur autem hanc methodum, ut prima statim specie demonstremus quanta sit quæque vocalis anceps ante singulas consonantes, quarum alias complectitur quilibet Gnomon, alias vero minimè. Absoluto vero Gnomone unoquolibet, quæ sint eadē ancipites ante alias vel vocales vel diphthongos, deinceps ostendemus.

DECLARATIO GNOMONIS, ET CVR hoc opus, Gnomon inscribatur.

Gnomonis nomine hunc librum donauimus, hoc ducti argumento, quod vi- deremus architectos et fabros materiarios uti Gnomone, instrumento et Geome- trico, et architectono, utpote quo à Geometris et Geodetis, id est, terræ diuisori- bus et agri mensuribus, rectæ lineæ, rectique anguli deprehenduntur, et lapi- des in structuris ad rectas lineas rectosque angulos exiguntur. Adquantur et ligna et lapides structoribus ipsis propositi, ut que ligna sunt iusto longiora resecantes corripiant: breuiora vero, additamentis producant: excrescentia porro et minus aequalia, expolitione tandem et complanatione levigantes corrigant, et ad rectum oculi nictum dirigant. Non aliter poëtae quoque logiores quam poscat carminis natura, proposito non multum absimili artificio, syllabas ratione,

con filio, & congruenti methodo corripiant: econtrario verò correptiones quam pro eius quam occupant sedis natura, producant, quo versus, poëte opus, recto Gnomone filoque compositus, suis fluēs numeris, suis proinde modulis frui posit.

At figura huiusc Gnomonis est eiusmodi, ut habeat duo (permittit mihi sic) brachia, quorum alterum quidem à sinistra transuersis lineis ad dextram fertur: alterum vero à capite sinistro iam descripti brachij deorsum vergit, lineis rectis ad perpendiculum cadentibus. Sed in commissura triusque bracij est linea β, quæ significat εξώ π των τετραγωνου, id est, breuem esse vocalēm propositam ante consonantem proximè sequentem. Pronūciabis autem vel in morem vnicæ dictionis, vel si placet plurium, id quod est scriptum in complexu linearū Gnomonem depingentium, sic εαλαγαδαταλαυα, &c. Quod idem est ac si dicas, breve est a ante β, ante γ, δ, θ, ς, λ. Et in summa breve est a ante omnes consonantes, quas complectitur vocabulum artificiosum. Alterum autem brachium seodem procedit artificio quo ε superius, sed præterquam quod è regione cuiusque vocalis cum sua consonante admittit aliquot exempla fidem facientia normæ generalis, habet ε quæ à regula generali excipiuntur, dispositione facillima, quippe in qua insit recti ordinis literarum conseruatio. Hephaestio colligit ordine alphabeticō dictiones in quibus tres vocales ancipites, α, ι, υ sunt naturā longe, id que in hunc modum:

Ακράπος, αὐτίαρός, αὐτίαπος, αὐτίπος, αὐτισθίτης. Βεύλιμος, βόδυνος, βρυχή, βερμφέτ,
βεζήθω. Γλίφω, γλίγω, γευπτίς, γειτίος. Διέτασσερος, διέπτερης. Επαρχετος, εύδυνω.

Θέα, θυμός. Ἰστος ισχύρος, κρεπτικός. Κεράς, κηλίς, κητός, κρίτος, κρίθη, κινδυνός, κέ-
μα, κύρος. Δῆπος, λίρος, λιμός, λίπος, λύμα. Μαρός, μέθος. Νίκη. Ξεπάρχει, ξεισό-

Οἰζυρὸς, ὅμιλος. Περχόει, πτον, περίσσω, περιγέρει, πυγή, πυρά, πυρός. Ράθυμος, ή-
ων, φίνος, φίγω, βύσσος. Σιμός, σιλών, σιείφος. Τίκιλ, πεπάνος, πύρος. Τίκη. Φατ-
τός, φάτιν, φατικό, φλυαρώ. Χαλνός, χεισσός, χειμός, χύλος. Ψαρός, ψιλός, ψύχη.

In his omnibus, a, i, v, longæ apud poëtas recipiuntur. Et quæcunque sunt ab illis, scribuntur per ὄπος εἰς ὄπα τε, ut à Λιόν fit Λιόπρος, Λιόττα τε.

satius autem fuerit videre omnia hæc, & his multò plura, in suis singula Gno-
monibus. Quicquid autem dicat Hephaestio, pro ἥρος & ξένος apud Homerum
passim legitur ἥρος, id est, in anis, & ξένος hospes.

A IN PRIMIS ANTE CONSONANTES.

	aβ αγ αη αθ αχ αλ αμ αι απ ας ατ αδ αχ
αβ	δράσείω, ἀλάθεαρον, ἄλεσθε. ἀλάλε πα μακρὸν οὐδέ τοι κανόνα την εχόντων τοι α τεφ τοι β. Eust. p. 1353. vers. 41. in Hom. Iliad. a.
	Εἴλεπε δέ φέλεσθε, τῷ τοι αἰδρῶν θύματα θέληται.
	Eust. verò sic. Φασὶν ὅποια τα τεφ τοι β συστήνεισθε λεπτός, ἀλεπός, ἀλεπύρος, ἀλεπ- εραμία, θηλεπέλεων εῦπος οιών φασὶ καὶ φέλεσθε στομηίωται τοι αλάλε.
αγ	αγάθος, πάγυρος, λαγάνος.
	Producunt. { <i>Ιαναζίω, Ιανάγιον, Ιμμαγίπης, Ιταζήνης, στεξηζίω,</i> <i>χιρρηζίω, στρηζίω.</i>
αθ	ἀδιός, χερ- μάδιος, γα- ράξει, ετ- similia.
	Producunt. { <i>φάσιος προφάσιος, vt Grammatici volunt, et sic</i> <i>α ante ι, substratum habet. Ita eiusdem com-</i> <i>paratiūus et superlatiūus φάσιος, φάσιος produ-</i> <i>cit a. Et adiōs, id est labore fessus, quod con-</i> <i>tractum esse videtur ex αδιόνιος.</i>
αι	καθαρός, φάσιμηξ, ετ- similia.
	Producunt. { <i>φάσιμος προφάσιμος, vt volunt. Proinde qui-</i> <i>dam scribunt φάσιμος substrato videlicet, i. ad-</i> <i>hac γαθημίς.</i>
αι	αιχνύω, α- κένουμι, ετ- id genus.
	Producunt. { <i>διάκονος quod putat contractum esse ex διάκο-</i> <i>νος, λανιώ, δικύνος, μακεδιός, φαγανία, στεξιό-</i> <i>νος. Et in αιδιόνιος desinencia numeralia, διάκο-</i> <i>νος, πετακόνος, περάκονος, πητακόνος, ξελάκονος,</i> <i>ειδιάκονος. Adde a ēn έι τη διατή, έι τη Δωειάς μὲν εἰς</i> <i>μακρὸν τοι βέπτισθε, οὗ δῆμος, δᾶμος. Ιωνεῖς εἰς</i> <i>βεστή, οὗ ληγκηλακή. p. 1714. vers. 52. 55.</i> <i>Apid Eustathium in codice Romano.</i>
αι	διγύνης, κε- φαδύνεις, δημάλεος μαλακός.
	Producunt. { <i>φαλάνη ετοιδέσσων apud Nicandrum. At μα- λακός legitur prima longa apud Homerum.</i> <i>Γαίζουν χαύρων κατά αὐτὰ μαλακὰ πίνε· id est,</i> <i>Herbarū molli gaudent in flore puellæ Iudætes.</i> <i>Μαλακὰ enim extendit primam licentiā Poē- ticā: quia λιquida sequitur, que p̄asim apud</i> <i>Homerum fungitur officio literæ duplicitis, vt</i> <i>ετ aliae liquide.</i>
αμ	ἄμιτα, αμίτε-
	Producunt. { <i>Δαμίτας, Βιδαμίτης, απαμαία, αμιτης εστάς, ετ-</i> <i>μητης meassis. Ceterūm διατά indifferentis seu an-</i> <i>cipitis est quantitatis.</i>

De syllabarum Græc.

αι	ταιάνος αιευος.	Producunt	$\left\{ \begin{array}{l} \text{παγανεῖς, γερκίας, κρανίος, κραῖσον, κρακώνος, μα-} \\ \text{νός, δάρουεις, αἴεις pro πλοεις. Dein ex breui-} \\ \text{bus nonnulla ob liquidam, quæ est vice dupli-} \\ \text{cis, ut αἴεψος.} \end{array} \right.$
απ	δαπανία, απάτη.	Producunt.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{δραπίτης, δραπιόνης, ἀπδασός, ἀπτηρος, pro ἡπι-} \\ \text{ρος, ἀπενίρος, τάπια. Indifferens est. Απόμων, α-} \\ \text{πάλαμιος.} \end{array} \right.$
αρ	χαρέψιω, καλέσιος, ἀ- εισος, ἐπιμ- εισος.	Producunt.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{δράμων, δρύπη, δρίπης αριτήρ, δρύπιτης, αὐδροής,} \\ \text{Αριών υρβις μιδρύουαι, καλέσιος, Καείων fluminis.} \\ \text{Vt autem ἀεισος, id est optimus per priore regu-} \\ \text{lam generalem α. corripit: sic ἀεισος, id est pran-} \\ \text{dium primam quoq; corripere videtur. Iliad. o.} \end{array} \right.$
	Nota in diminuti- uis in αεισο desinenti- bus, α. esse breue vt οιράειον, α- πάτειον, φυλ λάσειον, ποι- άειον.	Producunt.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Εστι μέρως ἐπινοιη καὶ επινοιη ἀεισο, id est,} \\ \text{Certatim faciunt operas, et prandia curant.} \\ \text{Ni legas ἐπινοιη ἀεισο, spondeo in quinta se-} \\ \text{de locato. Etymologiarum author producit α.} \\ \text{videlicet contractum ex ἀεισο, cui astipulatur} \\ \text{compositum αἰείσεος extensum apud Theocri-} \\ \text{tum εἰδυλ. 1ε.} \end{array} \right.$
			$\left\{ \begin{array}{l} \text{Ωρα ὁ μερὸς καὶ οἶκος, αἰείσεος Διοκλεῖδας, εγ. c. i.} \\ \text{sed nos hora domū reuocat, sed enim Diocrides.} \end{array} \right.$
		Producunt.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{επαεχόμεος, επονής, δικρασία ιάσιος, παπεᾶνη,} \\ \text{παπφαίη, κοεχόνη, ἀπάδης, αστεῖη, unde Iliad. β.} \\ \text{Α σφ ὁ λιμῷν Καῦσειον αμφὶ ρέει θρα, id est:} \end{array} \right.$
	Ασιο.		$\left\{ \begin{array}{l} \text{Ασιο ετ in prato atque ad lata fluenta Caystri.} \end{array} \right.$
			$\left\{ \begin{array}{l} \text{Notabis tamen nonnullos inflectere αἰσας αἴσι, unde genitius Ionicus α-} \\ \text{σιεω, deinde per syncopen αἴσιο. Cæterum in δικρασίᾳ Emanuel Moscopulus} \\ \text{putat α. extendi, propterea quod sit α. εχίω ρῶ econtrario verò in δικρασίᾳ} \\ \text{corripi α. quod fiat α. κρατίω τῶ.} \end{array} \right.$
ατ	άκραπη, κρατίω, ἀπαρπός.	Producunt.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ειδυματόκος apud Orpheū, βατηειο apud Pho-} \\ \text{cylidem. Adde si προ contractum ex ᾧ εγ. επ-} \\ \text{por. Sic απερος ex ᾧ εγ. επρος. Itidem αλας, id est} \\ \text{lapis, composita, ut λαπμία, λαπίπος.} \end{array} \right.$
αφ	ταφιλή, γλαυρός.	Producit.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{επαφίας.} \end{array} \right.$
αχ	Αχιλλεῖ, άχειοι.	Producit.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{τρεάχευρος pisces nomen.} \end{array} \right.$

At ζ, ξ, ψ, cum non ingrediantur Gnomonem, quantæ sint, ante ipsas ancipites α, ι, υ, repetendum ex capite in quo agitur de quantitate certarum quarundam syllabarum, quæ vocalibus ancipiatis scribuntur.

Quantitate.

IV

A IN PRIMIS, ANTE VOCALES.

A in primis syllabis ante vocales & diphthongos corripitur, ut αὐτός, ἀλώ, ἀρπές, αἴρης, ἀάρα, αἴσθω. Producunt verò αἴραν, in quo medium a producitur, αἴραν, αἴρος, αἴρεις, αἴρην, αἴρεις, αἴρη, αἴρω, αἴρικός, αἴραντος, βρέχεις, εἴραν, εἴρος, εἴρην, εἴρεις, εἴρη, εἴρω, εἴρικός, εἴραντος, περάρεις. Ceterum αἴσθω, habet a in fronte ancipitis indifferētive quātitatis, tametsi breve sēpius reperitur.

Notabis in transitu, vt in collocandis accentibus, ita in rimanda quoque syllabarum quantitate, ordiendā esse computationem earundem syllabarum ab extrema syllaba: deinde ordine peruerso ad penultimam progredi necesse esse. Ea enim vocatur penultima, quæ ultima adhæret, eam nimis anteuerterens. Reliquas omnes syllabas penultimam antecedentes sive sint primæ, sive inter primā & penultimam, vocabis generali nomine vel primas vel antepenultimas, vt ante dictum est. Sed in dictionibus quæ contractionem admittunt, syllabæ incontractæ in scrutanda quantitate cōputari duntaxat debent, vt quia μωρός contractum est, in primis syllabis consideranda est quantitas ν. Incontractum enim est μωρά. In verbis verò deponentibus fingendum thema est actiū, vt in rimanda quantitate δυ, in verbo πύρω, dic πύω in themate. Et sic quantitas ν, considerabitur in penultimis. In thematibus porro verborum polysyllabicorū, quæretur quantitas primarum, penultimarum, & ultimarum syllabarum. At in personis verborum ultimæ syllabæ, atque adeò primarum augmento carentium quantitas expendetur. Hæc autem omnia demonstrantur hic suo & ordine & loco. Diximus paulo ante αἴρος, αἴραν, αἴρην & similia, extendere a in primis syllabis. Quia regulam volunt esse generalem, A in primis syllabis sequentibus duabus breuibus extendi: Cum alioqui in αἴρῃ aduertio (quod dicitur esse prima pars compositionis nominū) eiusmodi & corripiatur, sive αἴρῃ integrum seorsum ponatur in contextu, sive compositum cum alia dictione. A priuans particula in primis syllabis breuis est, ni per regulam proximè antecedentem urgente carminis necessitate producatur: vt in αἴραν. Extendit enim primam occasione breuum duarum continenter sequentium in primo epigrammate primilibri Aἰδολοῖαι, id est Florilegij epigrammatum Græcorum, in quo Archias verba faciliter certaminibus sacris, quarum duo mortaliibus, duo vero immortalibus celebrabantur ab antiquis:

Tεσταρές εῖσιν αἴρωντες δι' Ελάδα, πισταρές ιποι.

Οι δύο, εδψ, θυτῶν, οἱ δύο σι αἴσθαταρ.

Ζλωτές, Λιστοίδεο, Παλαίγυρος, Αρχεμόροι.

Αθλοὶ δὲ τῷ, κόπιος, μῆλα, σέλινα, πίπης. id est,

Quattuor Argiuis certamina sacra feruntur,

Bina hominum natis binaque calitibus.

Ρʰέβο, αλτόqui Ioui, Archemoro puerο & Melicertæ.

Ρόμα, oleastrum, apium, præmia, pinus erant.

Eust. in lib. αἴρα Iliad. ὅπ πὰ αἴραντος καὶ αἴραντος, αἴρῃ τῷ πιπτῇ σκηνῇ τῷ αἴρουσι, ηγεω τὸ εἴρητον πιπτούσηται, ως αἱ γιοφραΐς δοκίλιοι, περιμέτροι ουαργάζωσι.

A IN PENULTIMIS ANTE
consonantes omnes.

αβ	εκάλη,	τεχνές, αρχής, διαγένεσις, συνεχία, διέποντες, ξερά μέρη, περιγραφή μα quod à περιστασίαις περιγράφεται
αγ	αξω, βάσιος.	Producunt. το. fit, μι περιγραφή, quae a longum naturā habent, id quod probat circūflexus in περιγραφή, περιγραφή, μι περιγραφή. επιδίς, απόδις, λάδιος, λάδιος, αδός, οιλάδιος. Πα-
αι	χλάδιος. βερδι.	Producunt. tronymica in αδίν, επί ιδίη penultimam fere bre- uem habent: cuiusmodi sunt Μενονάδιος, Νερο- είδιος. Quod si in fuerit talium antepenultima, Poëtae, i, breue inserere solent, sic Νηπιαδίος, Πηπιαδίος. οιλάδιος tamen produ- citur in illo versu Homero, Αἴας δὲ Κλεόβουλος οιλάδιος ἐπορούσας, id est:
	Filius in Cleobulum Aiax qui fertur Oilei.	
αθ	Πάτης, βα- σίς.	Producunt. Σκραδός, αλλοι quod per contractionem fit ab επιθλο.
ακ	κακός, πολ- λάκις.	Producunt. δέκος, Λακις fluius, επί ακαν, id est inuitus quod fit per contractionem ex αίκρι, Θράκη habet, i substratum, ac proinde diphthongo longum est.
αλ	άπαλός, μάλα.	Producunt. δαλός, αφροδιταλός, σύμφαλος, αμιαλον, αλει com- tractum ut volunt ex αλοτες. Adhæc ομφάλη quod a in eo inter duas longas situm fit, atque ideo producatur, ut in Heroico versu locum ha- bere posse, repugnantibus alioqui vocibus primigeniis. Porro τεκνόφαλος ex- tendit a contra naturam primitiui. Sic πεττικοντακιφαλος, επί id genus permul- ta alia, in quibus a fit longum maxima quidem libertate, ob duas utpote pre- cedentes breues, quibus cum in hoc genere carminis, tertia cohærente non po- test: si quidem ομφαλός επί κιφαλη penultimas corripiunt. Hac autem ratione syllabæ multæ alioqui breues, producuntur.
αμ	τάλαμος, πλοκεμίς.	Producunt. αμός, id est noster, pro ιμέπρος, δάμων, δέμης, περιστόλαμος. Et neutra verbalia desinentia in αμα, ut αμα, δυμάμα, per regulam generalem quæ est eiusmodi: Neutra verbalia in αι purum desinentia, longam ferè penultimam habent, ut ρέμα, δύμα, γάμα, βῆμα. Excipe quæ a verbis in μι deducuntur, ut Σίμα, δόμα. επί quæ non habent μι purum, ut δόμα, βρέμα. Notanda insuper regula de ancipiit in penultima, quæ quidem anceps, quem liquidam precedit επί sequitur, in clausula, cor- ripitur, ut πλοκαμίς, επί similia.

Quantitate.

17

εργούς, κα-
τών, ἀρδαίων.

Produc-
unt.

Ιναλώ, μιχαίω, φθάτω, Νικάτωρ, τεῖνε, λαῖος, εἰσ-
τος, Βιαίωρ, ἀγαθαῖωρ, ἀγανάωρ, ἀγανάξ. Et definitio-
tia in αὐτοῖς disyllaba acutitona, πραός, μαίος, φα-
ρός, δεῦος. Et Gentilia in αὐτοῖς, Βρετανός, Καρμανός.

Et in αὐτοῖς, Βρετανός, Καρμανός. Addefinita in αὐτοῖς supra tres syllabas Ηραδρα-
τός, Ιελιανός: excipe ὄκεανός, in differēt est εἰπούσος Eustathius Iliad. α. sic habet:
οὐ δέ ὄκεανός, συνημένωται συστάνω τὸ α. Τοῦ διὰ τὸ αὐτοῦ οὖχοντα ψεύτης συ-
λαβάς, ἐκλείπεται τὸ α. χωρὶς τῷ ψεύτῃ τοῦ ψεύτου, οὐ τὸν ψεύτην τοῦ Ιελιανοῦ
συστάνων. οὐ εἰπούσος συστάνω τὸ α τὸν αἰπέτεται. πειστάλας οὐδὲ δεῖται. Et
Iliad. ε. de nomine εἰδότος. i. διόδης, ab ἡδω, τε δὲ τοιαῦτα ῥηματικά, βερεχῆν,
φασιν, ἐχεται τῷ ἀρχοντα, πειστάλας, εἰπούσος, πραγματός. Etymologicus author vero
in dictione ἴρωδιανός sic habet: ἴρωδιανός, ψεύτης τὸν ἴρωδιον γένεται ἴρωδιος ή ί-
ρωδιανός, οὐς ἀπὸ τῷ διπλῷ χοῖ, διπλῷ χοῖς, διπλαῖος, πα μακρός. διὰ πί οπ το διὰ τὸ
αὐτοῦ τῷ ψεύτῃ συλλαβάς, ἐπεκπιπταμένον ἐχεται τὸ α, μικριανός, σεβαστιανός, ιουνιανός.
Τοῦ εἰπούσος, οὐ εἰπεῖ τῷ ψεύτῃ συλλαβάς, χωρὶς εἰ μη καὶ ποιητικής αὐλαῖς συτελῆ. Εἰ-
πειδὴ τῷ ψεύτῃ τοις συστάναις, τὸ Ιελιανός, συστάνω τὸ α, χωρὶς τῷ ὄκεανός, οὐ συ-
στάνωντο τῷ α. Et verbum αὐτοῦ pro αὐτῷ id est consequor, expedio. (Nota
regulam verborum polysyllaborum in αἴω definitum, quia habent a bre-
ue. Eust. tamen Iliad. φ. τοι Homerus sic habet, φθάτει δέ τε καὶ τὸν αἴγατα, sic
scriptum reliquit. πὸ φθάτει ἐκπιπταμένον ἐχεται τὸ α διὰ τὸ μέσον, οὐ καὶ τοπικά. Et
οὐδεν. β. Homerus: μαίστα δέ μέσος ικανεῖ. Vbi Eust. sic habet: Ιελιανός δέ οπ
τὸ τὸ αἴω χειρὶς καὶ τὸ τοῖς ξένις, η τῷ. Πιονόδετ, ἡγων λινον, καὶ οπ καθ' οὐ συγκλή-
ισθε, ἀμενον λέγει αἴων οὐ τῷ δῶν, ητα μη τῷ ψεύτῃ τοις μικρώται τὸ αλφα. οὐδὲ ποτε
τῷ φυσι, μικρώται τῷ ψεύτῃ μικρώται τὸ τῷ δηλοῦται εἰς οὐ. συστάνω δὲ εἰ τῷ οὐκίσω
εῖται οὐ λόγος δηλοῦται ποτε τῷ, καὶ οὐδυμπτίον ποτε τῷ, οὐ ποτε τῷ τῷ ψεύτῃ τοις
τοις. Et Οδυσσ. οὐ φίλοντο τῷ ψεύτῃ τοις οὐ χάρω. Vbi Eust. sic ha-
bet: οὐ εἰ δέ οπ τὸ τοις μικρώται οὐ τοις ικανοί δι αἴτιοι τοις μικρώται, οὐλείονται καν-
ταῖται τὸ τοις τῷ ψεύτῃ γύνονται οὐχιον. τοῦ δὲ οὐ τοις τῷ ψεύτῃ μικρώται, διὰ τοῦ
αἱμφιβολίας τοις τῷ ψεύτῃ γύνονται οὐκανότας. Ceterum Ιελιανός, ut dictum
est, penultimam producit, ut in illo epigrammate iambico trimetro senario
acatalecticō, Ιελιανός τοῦ δρυαράσσον id est: Julianus ille currus Rusie: in
quo certe nra est iambus. Necesse tamen nonnunquam corripiuntur in
Heroico versu, ut in epigrammate altero, τονιστικά τοις βλάστησα ποίηση,
id est: Huncce Julianum Tyriæ nutricis alumnum. Et in alio epigrammate,
τοις μικρώταις, οὐ τοις μικρώταις, οὐ τοις μικρώταις.

Παιδερε, ποδ τοι τόξον, οὐ εἰ περόει τες οἴσι,

Καὶ μικρός οὐ οὖτε τοι ἐφίστηται οὐδείδε γε αἴρετο. id est,

Pandare dic vbi sunt arcus volucrēsque sagittae,

Gloria de qua non tecum hic contenderit ullus. Et Iliad. ε.

Δίτιος ἀχθομαι ἔλκος, οὐ με βροτὸς οὐ ποτε αἴρετο. id est,

Indignor nimium quod vir mihi fecerit hulcus.

Paſſim contrā corripit ut in illo,

Οὐ δέκι αἴρετο μικρός, οὐ τοις μικρώταις.

De syllabarum Græc.

απ	τέπης, ἀ-	σάμης, αἴανος fluius, ιχτυίαντες, οὐερπις,
	πας, ἀλο-	Producunt. Notabis ἄτας οὐ ταῖς cum suis compositis secun-
	δαῖς.	dum Atticos producere priores.
αρ	καλόρος	ἄτα, nunquid, ita ut interrogativa choreum siue
	νύρβη, σικα-	Producunt. trochæum constitutat: illatiua verò aliquando
	ρός, κατα-	trochæum sed sapientis pyrrichium, βάτη, θύμα-
	ρός, χαρές.	ετες, αἴσθρος fluius, θυμῆς, κατέτη, πίσις, κατάτη,
		πάτη, πάρως fluius, φατής πάτηρος. Disyllaba nomina masculina in αρος
		desinentia ut οὐρός, λαφός, φαρές: Adhæc polysyllaba acutitona in αρος, quæ
		antepenultimam longam habent, μωδρός. Et in uniuscum polysyllaba om-
		nbia nomina in πος acutum desinentia, penultimam ancipitem extendunt, si
		antepenultimam quoque habuerint longam, ut ιχθύς, αἴσθρος, μωδρός. In-
		differentia sunt δηνος, δηλος. Sed producit ταῦτα pro teste: quia regulam esse
		volunt generalissimam, Neutra disyllaba in οι desinentia, breue a in penul-
		timam habere, ut φάος, χάος, excipe (inquiunt) Φάρος.
αε	δασός, γασός.	Α εων, Σε αων, άσης, ιασης, λασης, μασης.
		Producunt. νύρβης: περγαση, περγαση, περγαση, περγαση. Duxi γαση-
		νη longam etiam naturā penultimam habere, quia comparativa neutra in οι, ancipitem breuem habent in penultima, id-
		que perpetuo, preter γασην, vel Atticè γαση.
ατ	δειάτης, δη-	Producunt. Lapidum nomina et gentilia in ατης, ut αχι-
	τητης.	της, γαράτης, ιιτάτης, απερπάτης. Et feminina gē-
		tilia in ατης, απερπάτης, μητης, πιστης. Adde
		άπης, ατης quæ contrahütur ex εατης, εατη. Αε-
		της, αδιάτης, αδέρπης, απερπάτης, εχτης, αιλητης, δυατης, επιτης, ερά-
		τηρη, φερτηρη, διμάτηρ apud Orpheum, οὐ φερτης fluius, ητης, ζετης, γετη,
		ιατης, κατης fluius, περγητης, ορετης, φερτηρη. Notabis polysyllaba nomina
		granitona in ατης vel ατη desinentia penultimam corripere, ut φιλητης, ε-
		ρειατης, δειάτης, δεκατης, πηγητης, ερατη.
αφ	ερφα, γερφα.	
αχ	ερχα, ρχα-	Producunt. Τερχης cum suis compositis. Anceps seu indifferen-
	χα.	cunt. Λεστιχη.

A. IN PENULTIMIS ANTE
vocales et diphthongos.

A in penultimis ante vocalem diphthongumque corripitur, ut αει, ειλαω ει-

αις, αγλαος, αυτητης, ιουαω. Producunt a in penultimis ante vocalem αχ αις, α-

δηραις, ανιωρη, vide Eust. αεω, αμφιαεως, ειληρη, id est leuior, εισαω, bonorum θαις,

λαις, θησεωις, λατης, κειας, λατη, ξει, ιαι. Et apud Orpheum παμφαις, περγης, περγη,

ρχατη, i, videlicet subiacente, ut sit diphthongus improppria, quæ aliquando Ionice

dissoluitur, χαω, χαι, adhæc εινκαιω, λινκαιω, ιετηω, μοχαιω, οικηταιω, δητηω, ο-

πηω, ουοπαιω, περγηταιω, πφαιω, αμωθαιω, διδηταιω. Ο id genus alia in αω de-

sinentia, quippe quæ in obliquis casibus mutant a in o, ut χαιως, λινκαιως, ειτη.

nomina substantiua disyllaba oxytona in αος desinentia, ut ραος, λαδος, παος. Dixi substantiua: quia in αος adiectiva corripunt penultimam ut κεραος, quod quidem propter deriuationem acutur. Alij sic colligunt: In ος purum desinentia oxytona, si a aut quamvis aliā anticipitem habeant in penultima, eam producunt, ut ραος, κριος, ιος. Excipe βιος. At disyllaba neutra in ος, a breue habent in penultima, ut χρος, φρος. Excipe φαρος, de quo suo loco. Producit quoque penultimam idem. quia nomina in ω habentia in penultima vocalem anticipitem, eam ferè producunt, si in obliquis ω in ο vertant. Quod si ω passim retineant (quod videbis postea in capite de incrementis in obliquis nominum) anticipitem penultimam corripunt. Ceterum Ποστδάω producit a in penultima, tametsi in obliquis ω retinet. Homerus in hymnis:

Αμφὶ Ποστδάωρα δέν μέγαν, δρχεύ ἀείδει. id est,
Principium musæ à Neptuno est numine magno. Et Odyss. a.

Αμα Ποστδάωρ γαίηρος απεκήρεις αγέρ.

Υβι Eust. i. ιονως Ποστδάωρ, οὐκέτι εἰσί τών τελετούντων αἰολικῶν, ως καὶ αἱ θυ-
σεῖ, τὰ πυλάων, μνουσῶν, τυμφάων καὶ αἱ λοιπά. Et Iliad. β.

Οἱ οἱ ἐπωέπικαι· πειθοτο τε πιθεύ λαῶν

Σκητοῦντεις βασιλεῖς· επαπεύοντο δὲ λαοί,

Ηύπειρεα εἴσι μητράσαιντεινάτοις,

Πέρις ἐκ γλαφυρῆς αἵρετος ἐρχομένων. Vbi Eustath. sic habet: ποτὶ μητράσαι
χ τὸ διδιάσταν, ς τὸ ἐρχομένων, καὶ τὸ κλισίσταν, ς μαθρὸν πιοῦσι καλὸν ὅπι κόσμῳ τῆς
τελετούντων, τὸ λεγόμενον διμοκοπέληκον καὶ πάρεσσιν. εἰσὶ δὲ αἰολικαὶ πλεονασμοὶ εἰχο-
πε τὰ αἱ μακροῦ, οἷον δὲ πικῆς φωνῆς τετράντης, μεγαλοφωνίᾳ ποιητῆς, διὸ τὰς χα-
σιαρίας τῶν ὡν τὰ αἱ ω. καὶ ω. Porro a producunt in penultimis ante vocales ab αω
id est spirito, composita, cuiusmodi est ζάν, ἀλιάν, δικράν. Οἱ πιλάτεις αἰονω. Pro-
ducunt a verba in αω desinentia, que in antepenultima vel vocalem vel p. ha-
bent, ut εάω, περά (excipe αιμφιάω, εψιω ratione ambientium.) Quod si conso-
nans proxime anteuerterat α, ipsum α corripitur, ut εάδω. Id autem testatur Thomas
Magister, his verbis: Τὸ γελάστον, καὶ ὅστια δινόρας τι ζυγίας τὴν τελετανθρώπων δύτη, τερ-
πετο αιμφιάντος εχοτε πάλιν τὸ ρ. βερεχὺ παρέχοιτο. ὅστις δὲ τερπετὸς α φανῆν, τὸ ρ, μα-
κροῦ ἔχει τὸ α. οὗτον, εάποτα, εᾶσσαν, τράσω, τράσσων. At πιλάτων propter ambientes
longas, legitur longa penultima. Itidem καὶ αἱ πιλάτων producunt ντρόποι α, quod
fiant αιψιωνταις καὶ πιλάτων. Volunt enim α εἰ diphthongo relictum produci, si quid non
impedit. Quid autem posset impedire, dicetur postea. Anticipitis quantitatis, id est,
indifferentis est αιψιωνταις, quod posterius reperitur Iliad. ε. in compositione ta-
men semper extendi autumo, διπτ. tamen indifferens, Eust. Iliad. ε.

DE QUANTITATE TOTÆ A VOCALIIS ANCIPITIS IN VLTIMIS SYLLABIS.

B	a	as	as
α	T <small>ετ</small> ε <small>σι</small> β <small>εαχ</small> ν <small>η</small> τ <small>ο</small> α <small>ει</small> τ <small>η</small> καπιλ <small>ης</small> , id est, breue a in clausula, ut σ <small>ωμα</small> , μ <small>αι</small> α, π <small>ρατ</small> ηα, μ <small>ει</small> α, ξ <small>υλ</small> α, ιπ <small>πη</small> π, β <small>αρ</small> εια, δ <small>ου</small> τα, π <small>λασ</small> τα, α <small>ει</small> τα, π <small>νυ</small> φα, ιπ <small>λα</small> , ο <small>ιγ</small> α id est tacite, ινα: in quibus ferme omnibus ε <small>τ</small> in consi- milibus, accentus aperte satis docet quanta sit vltima. Siquidem omnis dictio proparoxytona, ut φ <small>άπ</small> τα. ε <small>τ</small> penansflexa, ut μ <small>αι</small> α, vltimam corripit: a proinde in fine talium breue per regulam generalem. Ad haec nomina dissyllaba in a purum desinētia, sed a habentia in penul- tima, in nominatiuo ε <small>τ</small> vocatiuo corripiunt a, ut η ε <small>τ</small> ωμ <small>αι</small> α.	Pro- du- cunt a in clau- sula.	
	In ea præcedente diphthongo corripiunt a, ut ηο <small>ιε</small> . excipe qua- tuore regione posita videlicet σω- ει, ε <small>τ</small> c. quia producunt a.		
	Adiectiva in a, quorum vltima genitiui masculine breuis est, corri- piunt a, ut η β <small>αρ</small> εια breui a, quonia <small>m</small> η β <small>αρ</small> ειο <small>s</small> , ut doceo in Enchiridio accentuum.		
	I <small>πη</small> τα breui a, paulò ante pro- posui: quia vocatiui prime decli- nationis in r <small>ε</small> , corripiunt a, qui ad- huc quoque à poëtis tam Græcis quam Latinis, seruata eadem qua- titate pro rectis r <small>υ</small> surpantur, nec nō à Latinis oratoribus, ut ο <small>ι</small> φ <small>ει</small> τη ο <small>ι</small> φ <small>ει</small> τη, ο <small>ι</small> λ <small>αμ</small> πη, ο <small>ι</small> λ <small>αμ</small> πη, a, a, vnde ε <small>τ</small> Latini, hic propheta, pro- phetæ: geometra, geometrae decli- uant.		
	Σύλλογο (ut dixi) corripit a, siquidem corripit a omnis nominatiuus, ac-		

Quæ vel aciunt vel flectunt a,
ut πονεια, χαεια, αιθηεια, ταυτια,
αιθια. at in παρια corripitur At-
ticè a.

In ια penacula, φιλοσφια, φιλια.
Addit alia quoque monophthongi,
id est simplicem vocalem habentia
ante a, ut Σια.

In εια à verbis in θ'ω deriuata
δουλια, δουλεια, φρεσθιω, φρεσθια,
βασιλιω, βασιλεια. ετ similia.

Adiectiva fæminea, quorum ge-
nitivi masculine vltima longa erat;
dicitur a productio a, quia r̄ dicitur.
Excipe corripiantia, nempe à διος,
διου, ι δια, per cōtractionem à διος,
δια. ετ à πεπιρος, πιπιρ, ι πεπιρ,
à πεπιροις ι σεπιροια, ο ποτιος, ι
ποτια.

In δι, ηα, desinentia substantiua,
ντιλιδα, κωτιδα, σμιδα.

In εια μετοφθονω, id est, simplici
vocali ετ non diphthongo prece-
dente, ut πιει. Sic Etym. in dictio-
ne ωει. Τα eis παλιγντριπλικα δι-
σιλλατα, ει ιδι φθονω πλειλιγντα,
σισμει το αλφα, πιει, ιπιει, οι αιρα.
ει δι ει φωνητη, ειλειται αιτο. χει,
φει, πιει, χιει, ωρα quibus addes
τιει, αι ει, λιει, φαιρα, quan-
quam in illis penultima diphthon-
gus est. Pafsim enim vertunt a in
Ionicè, φαιρη, αιρη, ετ c. Adde quo-
que ιει siue fæmineum, siue neu-
trum. Adde porro in quibus altera
consonans præcedit p, illi adhares,
ut πιει a, αιρα, excipe σιολοπι-
ρα, πιαρα, quibus addes γεφι-
ρη αικηρα, κορηρα. Quidam addunt
polysyllaba finita in a, quippe
qua habent diphthogum in penul-

cusatiūs, & vocatiūs pluralis definens in a non contractū, vt ἡ, ὁ σῶματα, ξύλα. Adde ancipites α, i, u, in fine neutrorum etiam singularium corripi, vt τὸ σῶμα, πῶν, οὐνι.

Dixi, τὸ φῶνα corripere ultimā Quia participium quoduis fæminēnum in a finitum, ipsum a corripit.

Tένθα & ἐπίθα itidem a breve habet, quia omnia præterita & indefinita in a desinentia, ipsum a corripiunt, id quod accentus quoque indicat.

Ia vt φίλα producunt, vt iam dictum est, a in fine, sed penultimā corripiunt. Excipe μά & ιά, quia ambas breves habent exceptis genitiis & datiis, in quibus ultimas producunt, & Ionice accentus transferunt ex penultimis in ultimas μας, ιας. Coniunctiones causales in breve definiunt, vt ια, ρό, ὅπ, δίοτ, excipe ὄπε. αι & tamen producunt a. apud Theocritum.

Opposito regularum.

Τῶν πράπτων, ἐπίθων, τὸ τέλον, ὁ αἴσιος. Duxi βάσις acuta prima: quia parium syllabis nominum accusatiūs suum rectum sequitur, & accentu & quantitate. Orpheus: Αἴρεις ἐπαπτίνεις απικεκλεπτητότηται οὐ ποτε id est, Extenſis manibus Iuno veneranda vocatur. Duxi præterea ὁ αἴσιος. quia vocatiūs ultimā tempore habet equarem suo recto, aut certe (vt hic) minorem: maiorem vero nūquam. sit enim à genituo ablativo τος. Porro τὸ τέλον, proposui, quia neutrum omne participiū express contractionis, ultimam corri-

tima. At illa videntur sequi regulā adiectiuorum. Αστλωάρος τὸ στηναῖς & sic ἡ στλωάρα.

Articuli fæminei dualis numeri, & extendunt, vt ἡ, & μενσα. In neutrīs contrā pluralib⁹, & corripiunt, vt doceo in regula opposita, vt ἡ, & ξηλα, ξύλα, vt videlicet fieri sollet, in nominib⁹ aequisyllabicis, & genere, & casu, & terminatione illis similibus.

Vocatiū in a producuntur, si descendant à nominib⁹ in a, primæ declinationis, vt ὁ αἰρέα, quia ὁ αἰρέα; sic vocatiū duales primæ & secundæ, vt τὸ, ὁ αἰρέα, &, ὁ μουσα. Itidem vocatiū poëticū ὁ λασδία, ὁ πλυθάρα. Odyss. & Iliad. o. Adde similes.

Genitiū in a Dorici singulares, primæ declinationis producunt a, & αἰρέα. Dorice pro eo quod communiter dicitur τὸ αἰρεον.

Accusatiū Attici à nominib⁹ in a, vt Αἵρεα, πλέα, producunt a, Atticè, sed correpto & communiter & Ionice, unde Euripides: καὶ μὲν δίδορκε ποτε πλέα πιλας id est, At-tamen ego vidi istum quoque Peleū propè, τοια iambus est.

Αἱ, εμπλήσεως id est, percusionis, & θητημπιώτ, id est, increpantis aduerbiū producuntur, id quod accentus aperte satis indicat.

Opposito regularum.

Producunt a nominatiūi ac vocatiūi masculini in a desinentes, vt ο & ὁ πλεκτός, δικματί, πῶν, ὁ τοί. Accusatiū singulares parium syllabis primæ declinationis τὸ αἰρέα. Adde τὸ πᾶν, id est, omne, cum suis compositis, & aduerbiū ηιας. Tā ei; aληγορία βαρρήματα, μακραὶ η-

pit. Excipe πτωῶ futuri secundi.

Αλκασ, masculina et feminina in liquidam seu immutabilem desinentia, ultimam producunt: neutra vero eandem corripunt. Id quod de rectis dictum esse intelligas oportet.

Aνέιας longa ultima per regulam proxime antecedentem. sit enim a suo recto qui semper producitur, et in i, mutato. πάμπας corripit ultimam apud Homerum Odyss. 3.

O δι Τέχναις ἀπατα—

Πάδης διγράφεις. Βίοις ή ἀπό πάμπας ολέσει. Id est,

Is sanè totas forsan subuerterit aedes,

Funditus, et prorsus victimum destruxerit omnem.

Vbi Eust. sic habet ὁ εξ δὲ καὶ τὸ πάμπας ουσαλέν, ὡς τὸ ἄγραν καὶ λιας, et c. vide plura in regula huic opposita.

OPPOSITIO.

Αἴαντας, τὸ πλοιας, αρκας, μορας. κερας, que omnia sunt quintæ inflexionis. adde aduerbum αἰσκας, id est in vlnis, et pronomen δικεας.

αε Dixi αιαντας corripere ultimam: quia accusatiuus pluralis impar, et incontractus in ae, tam in nominibus quam participiis, ultimam corripit. Sed par producit, ut τοις αιειας, τοις τεαπιας. Notabis tamen Dorice ac AEolice pares correptos reperiiri, ut apud Theocratum αιτης οχεας οεικη, id est, pinus mala tulisset: et τοις apud eundem pasim, ut βοσκεται αιγας, id est, pasce capellas. Dixi et ιερας corripere ultimam: quia omne nomen neutrum in ae corripit ultimam, ut ιιας, δηνας.

χοινὶ πα, οι, ωρας, λιαν διας. πλια
τὸ ὅπαν καὶ πάμπαν: τὸ δὲ ἄγραν ουσα-
θέμπον μετ' αἰμουσέμεν τὸ διένπρον
αισκας τὸ αἰσκαμένων. At Eustath. Odyss. 3. p. 1433. vers. 65. ὁ εξ δὲ, in-
quit, καὶ τὸ πάμπας ουσαλέν ὡς τὸ ἄ-
γραν καὶ λιας. καὶ καρπον διάδειν, εἴτε δὲ τὸ
ἄπαν, σφραγιν, λιαρες, ιωρες ουσεμοιοι: καὶ ὁ
ποιητης, οι. Τὸν δὲ ἄπαν ἐπινόθη
δισιον. αἰσκαν δὲ καὶ αἰλον διορυπον ἐκ-
πινον τὸν οὐτέραν τὸ ἄπαν. Ἐπρος δὲ
τὴν ταρ φοινικον λεξικον γράψει οἱ λό-
γοι βερχωντειν αἰξιον τὸ ἄπαν. Καὶ γρά-
πειχματζιδα τοις εις ας οιδέπερα,
βερχωντειν οι, φιλαν, ζελαν, εύπας ου-
καὶ ἄπαν. ει δὲ τοια, πολλῷ πλέον τὸ
πάμπας, θηρίουμα ουσαλήσσεται. Que
hinc excipi debent, vide εἰ regione,
hoc est in regula opposita, in dictio-
ne δικμαν videlicet.

Quae sequuntur extra oppositio-
nem, hoc est regulam opposi-
ta, consideranda sunt.

Αρ extenditur οι λαρ, καρ. At neu-
tra corripuntur nomina in ap, ut
ημδο, οικαρ, εχλαρ. Et coniunctiones es-
τρο, αυτρο, ατρο. Adhæc nomina οι
μακαρ, η οιρ, ιαμδο. In summa, Mo-
nosyllaba in ap producunt αι reli-
qua vero nomina omnia corripunt
αι, tametsi in immutabilem desinunt.

OPPOSITIO.

Producunt αι nominatiui singu-
lares nominum masculinorum tam
grauitonorum, quam circumflexorum,
ut αιειας, Θωμας, αιας. Adde
κρας, ιδικρας, quippe que à us exin-
mu deducuntur: οιμας, αιδειας, que
postrema sunt oxytona. Excipe με-
ιας, et λιας, quia corripunt αι.

Producunt αι Genitiui omnes in
αι, et item omnes accusatiuus pares,
ut ιις αειφειας, τοις τειφειας, τοις
αιειας, τοις βαπιας, τοις μινας, ει-

Adhac omne fæmininum et com
mune acutitonus, ut in *τέλει*, οντα
in ἄριστος. unde Etym. in dictione
μετεία. Tā eis ac ὀξύτητα διπλακή συ-
στάται το α. καὶ τα eis ac διουατα δια-
γόσσος κατόδητα, περιχρότα τα α,
οξύτητα, οξύτητα, φυγατα.

dem quippe quantitate seruata in ar-
ticulo τας, lingua communi. Dorice
tamen per regulam oppositam cor-
ripitur τας.

Producunt et participia actina ma-
sculea nominandi casus, ut νόμος,
μονοματικός. Adde pronomina οντα,
οντα, οντα, quia contracta sunt, ex

ιντα, ιντα, οντα. Ut κρατε de quo paulo ante: quod, ut volunt, fit per con-
tractionem à κρατε. Sed si spectes naturam accentuum, dices potius fieri per
syncopen, ut et natura longum in fine acutum retineat, alioqui ex acuto et
graui circunflecteretur.

ANNOTATIO DESINENTIVUM in ας longum.

Κρατε pro capite non legi ego in recto haec tenus, sed duntaxat in obliquis sin-
gularibus, et in plurali priore longa, ut Iliad. α. κρατε απ' ατα, αποιο, id est, à ca-
pite immortali. Et rursum: κρατη επ' ιφθιμω, id est, sed capite in generoso. Legi-
turtamen et κρατα capita breui priore, sicuti et κα εα. Dixi paulo ante νόμος, et
similia participia in αι extendere αι, aliquando tamen, sed Aolicè, illud corripiunt.
Hesiodus: δησις αγνωστη Προνθεια, id est, AEternis pedicis vincito preseque
Prometheo. Dixi præterea in regula breuium in αι, αιτα aduerbum cum suis si-
milibus cuiusmodi sunt εκατον, αιδηκατο, αιδημα, corripere ultimam. Nota λαδι pro
vrbe quia spondeum cōficit, pro lapide vero λαδι trochæum. Contrahitur et λα-
δι λαδι tam pro vrbe, quam pro lapide. Sic Μεγας viri proprium ultimam extendit:
eandem vero cum adiectuum est, et magnum significat, corripit.

QVANTA SIT VLTIMA SINGVLORVM CA- sum singularium, dualium, pluralium in omnibus no- minibus cuiuscunque sint declinationis.

Nominatiūs omnis singularis numeri, primæ quartæque declinationis nomi-
num syllabis parium ultimam producit: αιτεια χεισον, λαδειω. Secundæ perinde,
ut φιλα ηδα. Sed non omnis: quia μονα cum suis similibus corripit. Tertiae nomi-
natiūs omnis corripit τοι, ξυλοι. Sed rectus singularis quinta, quæ syllabis impar
est, variam ultimæ quantitatē habet, colligendam ex Gnomone atque aliis re-
gulis ad id demonstrandum conducentibus.

Genitiūs et datiuūs singulares quatuor primarum declinationum, syllabis
vtpote parium, ultimam in uniuersum habent longam, αιτεια αιτεια χεισον, χει-
σον μονον, μενοι ληδει, ληδει ληδει ληδει ληδει ληδει ληδει ληδει ληδει.

Accusatiūs et vocatiūs singulares declinationum syllabis parium recti sui
quantitatē sequuntur, demptis vocatiūs in α desinentibus, à nominibus prima-
bus, in quibus α corripit, quanquam rectus in α longum definit; at accusatiūs

singularis quintæ sui genitivi quantitatē sequitur, utrūq; et, utrūq;

Casus duales & plurales nominum syllabis parium ultimam quidam longā habent. Excipe a in fine pluralium neutrorum, quia illud a corripiunt, ut δύλα, ζύλα. Notauit præterea in Gnomone a, Doricē atque AEolicē corripi in accusatiis pluralibus parisyllabicis. Vide longas diphthongos αι, οι in fine, si rationem accentuum spectes, haberis plerunque loco breuum: aliquando tamen ut longae sunt, ita quoque reputantur in collocando accentu: id quod apertius docemus in Enchiridio accentuum.

At casus duales & plurales imparium syllabis nominum ultimas corripiunt. demptis genitiis, qui eas ubique producunt, ut τοις αἰστόν, οἱ αἰστόν. Hæc autem omnia de incontractis intelligi volo: siquidem contracta omnis syllaba longa est natura. Quod sicubi contracatio esse videatur, & tamè syllaba sit brevis, dic syncope non autem contractionem.

I, IN PRIMIS ANTE CONSON.

μ	εγ	ηρ	
			Tεῦτ' εῖτι μακρὸν τὸ 1, ποσὶ τὸ γ καὶ π. id est.
			Longum est 1, ante γ ΕΤ π. Ceterum ante omnes
			alias consonantes breve est 1, ut in sequenti Gno-
			mone patebit.
17	ρίζων, Iliad. a.	αὐτὸν θυμόδ.	
			μᾶνον ἐμοὶ στεγῆ τὸ δέ τοι καὶ ρίζων ἔσται, id est;
			Longius εργασia summa eris a me id quod tibi durum. Adde ρίζων, ρίζων, ει-
			γάσιον, οἰκιανον, scribitur εργασia apud Nicandrum.
18	στριψεμας, ικρωθιος	εταιρια	εταιρια religna id genus.

<p>β 18 13 19 ix 18 14 ii 1π 16 1τ 1φ 4χ. id est βεαχύ 1, τοζ ῥβ δ Εγ.</p> <p>16 Σπερός, λιευήσεω-</p> <p>κος, θεειας, πε-</p> <p>εινς, περηῆς.</p>	<p>Pro-</p> <p>Tigues quæ εγ πέντε apud Stephanum dici-</p> <p>du-</p> <p>tur, Italie vrbs. Et θεάσαις apud Nicandrum</p> <p>cūt,</p> <p>in Theriacis. θεέος apud Nonnum occasione</p> <p>breuum sequentium producit primam, reliqua sua originis corripiunt.</p>
<p>17 Σιδηρος, κανελίδιος, σειδαία: no-</p> <p>ta deriuata in idior tres vlti-</p> <p>mas corripere, ut γραμμίδιον.</p>	<p>Producūt.</p> <p>Χειλιδείον, σιδόνιος, αιδελίος,</p> <p>πεδύτης, πεδύω, ιδαῖος, ιδαῖον,</p> <p>ιδερεις.</p>
<p>18 Τελυώς, φυειζω κιταεις: verbalia que</p> <p>fiant à verbis, subiunctiua in diphthon-</p> <p>go habentibus, corripiunt, vt à πέρω πε-</p> <p>σαρός. Sic à λείχω, μιχαρός, de quo in hoc</p> <p>Gnomone, suo loco. Excipe ἄντες de quo</p> <p>agitatur suo loco.</p>	<p>Producūt.</p> <p>I. Σιδηρος, ιδύρω, θε-</p> <p>σαίος, σθενία.</p>

Σεμινάριο

Quantitate,

27

ix	Σικελος, ιντης, γικαδημος, Αριδ Nonnum in paraphrasi in E- vangelium beati Ioannis.	Producunt.	ἰκέσιν, ἰκέπος, ἀσκινή, ἰκά- ειος, ἵκαρος, πίκαμα, γικα- δρος, γικιας, γικάω, σικανη, σι- κελήν, φεικόδης, φεικάλεος, φονίκιος. Indiff. ἄπελος.
x	πιλιγινη, φιλέω, φι- λοῦ μα τamen ετ φιλος ου φιλομέ- δουσ quādoque ab Homero pro- ducitur ου sic in- differ.	Producunt.	Ιλιος, ἰλεὸς, ἰλιστης, ἰλισθην, ἰλισμός, ὁ- μιλαδην, ὁμιλωτην, μιλιτης, ὁμιλέω, πιλέα, σι- λιως, φιλομαη, φιλιπτεύω, χίλια, χλιθέω, χ- λιας, χίλιοι, φιλωθρον.
xii	πιμοσίεις, ρι- μδρος, ρικα- θην.	Producunt.	Indifferentia sunt, ἱλιμαι, ἱλαιος. Et ali- quando σιλιως, quod ου σιλιως scri- bitur.
xiii	κιτύροια, κι- τονισσα, μι-	Producunt.	Ιμρος, ιμρόεις, ιμείρω, βερμάω, βερμιδόν, δριμώ- λος, μιέεια pro νυρβε ac flumio, σιμάθη, μιμούμαι, μιμημα, μιμηλές πριν cim suis campofitis deri- natissime, qualia sunt πιμος, πιμαιος, πιμαζήτης, φιμαδης, φιμφ.
xiv	κιτύροια,	Producunt.	Πινωσικω, πιμομαι, πιμήτης, σιμητης, έπιμεις, ιτιχδες,
xv	ιπινισσα, μι-	Producunt.	Ιπρωνικη, ινιορ, ινιπτης, κινυμ, κινέω. Et omnia ver- νύροια.
xvi	κιτύροια, ακροθια, λακινος, λακινηις, μικώιος, σινομαι, πινισκω, δελφί- νος. Indifferentia communia ve sunt, αγινεια, δινιθιω, δινιεω.	Producunt.	Σινωσικω, διιπτης, λιπαρο suppllico, ινιπτης ου est pinguis, ιπινισσα, ιπινισσα, ιπινισσα pro et similia.
xvii	κιταρινη, πισιδαι.	Producunt.	Εινεπιδης, διιπτης, λιπαρο suppllico, ινιπτης ου κιταρινη, πισιδης, πισιδης, πισιδης, σισμφος, σισμιεις, πισιδης, πισιδης, πισιδης, πισιδης. Sunt tamen qui scribant μιδρος per us pro μιδρος, de quo paulo ante.
xviii	κιταρινη, πισιδαι.	Producunt.	Μισιω, μιδρος, βισιλητης, βισιλητη, ισιαδηρος, βεσηνης, ισιφαειχω, ισιχω, ισιηος, κινισαλος, η- σιρος, πισιδης, πισιδης, σισμφος, σισμιεις, πισιδης, πισιδης, πισιδης, πισιδης. Sunt tamen qui scribant μιδρος per us pro μιδρος, de quo paulo ante.
xix	κιταρινη, πισιδαι.	Producunt.	Τινηρος, πειτηθηια, πειτηθηι, πειτωηις, ιπιμονεις, ιπινισσα. Non desunt tamen qui dicant, in princi- piis. Non desunt tamen qui dicant, in princi- piis seu fronte capite ve dictionis ante τ, breue esse, ut ιπις ιπεύση, ιπια. At verò non semel Homerus produxit ιπια, ut Iliad. ο. Και οι πιτελεια πι, και ιπια, ιδε μιειη. id est, Ardebat ulmi, salices, humili- lesque myrica perinde Odyssae κ.
xx	κιταρινη, πισιδαι.	Producunt.	Ιφιος, ιφιχθηια, ιπιπος, διφάω, διφίτωρ, ιφιδη-
xxi	κιταρινη, πισιδαι.	Producunt.	μαι, ιπιπος, ου alia ab ιφι composita τειφυλ- ηις. Indifferens est πιφαι σκω.
xxii	κιταρινη cum similibus. Notabis verbalia que for- mantur à verbis, i subiunctiūam in diphthongo habentibus corripere i, ut à λειχω, λιχωις, handse- cūs atque à πιχω. πιχωις. de quo in hoc Gnomone suo loco. Excipe σηπης, de quo suo loco.	Producunt.	Ιχανω, κιταρινη.

De syllabarum Græc.

DE QVANTITATE TOTI¹, IN PRIMIS ET
omnibus antepenultimis syllabis ante vocales.

Tot¹, in primis et omnibus antepenultimis syllabis ante vocales. corripitur, ut iō̄m̄, sīb̄os̄, μη̄π̄ω̄, ᾱγ̄ιμ̄δ̄ς̄, ῑλλο̄π̄θ̄ω̄ ε̄τ̄c. Excipe producentia: ῑσ̄τ̄ο̄ς̄, ῑᾱσ̄τ̄ο̄ς̄, ῑῑο̄μ̄ᾱ, ῑᾱΕ̄ς̄, ῑῑᾱπ̄μ̄ᾱς̄, ῑᾱδ̄ό̄ς̄, ῑᾱπ̄ν̄ς̄, ῑν̄τ̄ρ̄, ῑύ̄τ̄, ῑύ̄τ̄, ῑν̄χ̄μ̄ο̄ς̄, ῑε̄τ̄ν̄, ῑᾱχ̄μ̄ο̄ς̄. Et ab iō̄ id est, virus, venenum, composita, ut ῑο̄χ̄ιᾱ ε̄τ̄ῑσ̄ό̄ν̄ Adde χ̄ιο̄θ̄ις̄, ω̄ά̄θ̄ω̄, φ̄ιώ̄μ̄ς̄, μ̄ῑά̄δ̄η̄ς̄, π̄ῑε̄ρ̄ο̄ς̄, π̄ῑε̄ρ̄ο̄ς̄ ο̄ί̄ω̄, ῑο̄μ̄ω̄, ο̄φ̄ῑο̄ῑέ̄δ̄η̄ς̄, π̄ῑε̄τ̄ο̄ῑδ̄η̄ς̄, π̄ῑᾱῑω̄, π̄ῑλ̄ῑω̄ξ̄ῑς̄, π̄ῑε̄ῑω̄ξ̄ῑς̄. Vnde apud Hesiodū in clypeo Herculis, & δε ω̄ε̄τ̄ω̄ξ̄ῑς̄ τ̄ π̄ῑλ̄ῑω̄ξ̄ῑς̄ τ̄ π̄ῑε̄ῑω̄ξ̄ῑς̄. Id est, Alterna in clypeo fuga erat fabricata politè. Notabis tamen in π̄ῑλ̄ῑω̄ξ̄ῑς̄ τ̄, Vide ri contractum ex π̄ῑῑω̄ξ̄ῑς̄, & sic contractionis ergo longum: in ω̄ε̄τ̄ω̄ξ̄ῑς̄, verò si nolis, productum esse, coniuges ō & ī, per σω̄ῑζ̄ο̄ν̄, id est coalescentiam, ut sit in diphthongo ω̄ε̄τ̄ω̄ξ̄ῑς̄, detractis utpote duobus punctis in apice τ̄, extatibus, & sic ω̄ε̄τ̄ω̄ spondeus erit, π̄ verò ε̄τ̄ρ̄, positione δε antecedens extendunt.

Media verò, id est communia indifferentia sunt ῑᾱτ̄, ῑᾱΕ̄ς̄, apud Aristoph. in Pluto, B. A.

Οὐκοῦν ῑᾱΕ̄ς̄ ε̄ῑσ̄τ̄ᾱχ̄ῑτ̄ ε̄χ̄ε̄τ̄ θ̄ν̄. id est,
Inducere quendam igitur oportebat medicum. respondet X. p.

Tic̄ δῆτ̄ ῑᾱΕ̄ς̄ δέτ̄ τ̄ τ̄ π̄λ̄ε̄ς̄ id est,

Quisnam medicus sane est in vrbe hoc tempore? In hisce duobus autem veribus Aristophanis, in ῑᾱΕ̄ς̄ corripitur, alioqui versus eiusmodi iambicus trimeter senarius suis non constaret numeris: at longa prima reperio non raro apud alios poetas, & sic indifferentis. Adde iepos, ᾱῑᾱρ̄ο̄ς̄, ᾱῑᾱω̄, ᾱῑᾱζ̄ω̄, ῑμ̄ eo & ῑε̄μ̄ eo, ῑμ̄ pro π̄ῑπ̄ω̄, id est mitto, ῑε̄μ̄ cupio. Et notandum ῑε̄' Ε̄ο̄λ̄ο̄ς̄ extendere primā apud Nonnum in paraphrasi in Euangelium diui Ioannis.

TO¹, IN PENVLTIMIS ANTE CONSONANTES.

μ	ῑρ̄	Tοῦτ' ε̄σ̄ μακρὸν τ̄ i, ω̄ε̄ τ̄ π̄ ε̄τ̄ τ̄ θ̄γ̄ε̄ληγ̄υρ̄ο̄ν̄ id est, Longum est Iota ante ρ̄ in penultima. Cæterum ante omnes alias consonantes breue, ut ex Gnomone sequete appetat.
ῑρ̄	Ipos, Ieus, Osmos, Nipos, Σιριας, λιρός.	

β	ῑβ̄	ῑγ̄	ῑδ̄	ῑθ̄	ῑκ̄	ῑλ̄	ῑμ̄	ῑν̄	ῑπ̄	ῑσ̄	ῑτ̄	ῑφ̄	ῑχ̄
ῑε̄ᾱς̄.	Producunt.	Θλίω̄, ᾱκριε̄ν̄ς̄, ῑε̄ν̄, ε̄ρῡσ̄η̄, Λῑς̄, Η̄ε̄ῡρ̄, & apud Nonnum π̄ῑε̄ε̄ᾱς̄, ob breues sequentes.											
ῑο̄ῑη̄ρ̄, λῑη̄ν̄ε̄η̄ρ̄.	Producūt.	P̄ῑο̄ε̄, ο̄γ̄η̄, μ̄ῑχ̄ω̄, π̄ῑη̄ρ̄. At in Argonauticis Orpheus semel produxit ν̄ in π̄ῑη̄ρ̄, hic verbis,											

Γῑγαντων ο̄ῑ λῡρ̄ε̄ν̄ ᾱπ̄ ο̄ῑρ̄ᾱο̄δ̄ η̄ε̄τ̄ᾱχ̄ᾱτ̄ο̄, id est,

Gigantum illi qui pestem à cælo instillarunt.

Commune indifferentis vee st π̄ῑη̄ρ̄.

Quantitate.

27

10 κομδή, id est. Producunt. χειρών, πέδεξ, μίδη, λάθη, διδά, εἰλίδη, παλιδες, χαρί-
δη, οἰδη: indifferentem legitur οἰδη, id est, penulti-
ma modò longa modo breui, apud Nicandum in The-
riacis.

11 λίθος, πή- Producunt. βεῖθος, βεῖθω, βεῖθυς, ιθύς, εειθύς, λειθός, κριθή, σιθώ,
θος. ετίθος proprium nomen, Iliad. 3.

12 δίκη, ὄρφανος, γεραιματικός; per regulam possessorum acutitono- Producunt. Νίκη, Φείκη, Φοινίκη, κινύρα,
rum in iōs: quae omnia, corripuit.

Indifferens est μείκη apud Homerū: Apud verò alios poëtas longū legitur.

13 ποιάλος, quia in gra- uitonis in iōs ετίθος desinentibus, Producunt. Ψιλὸς, οὐμός, τηλών, γέλων, άλος, απόλας,
σκινός, σμύλη, στρίλαξ, πῆλος πέδιλον, οἴ-
λεις, κοιλη, τευζίλος, ιλιέ, ίλος, δρυλος,
αγιλος

14 μιλος δίκημος. Quia simplicia polysyllaba deriuata in iōs, i corripunt, ut αἴημος, δίκημος, άδικημος, τερψίμος. Dixi simplicia, quia composita producunt, ut docetur in regula producentium qua huic opponitur: ετίθεται in iōs de finientia que sunt à prima praeteriti passivi persona, sui verbi quantitatē retinentia, i corripunt, ut à εκριπτα, κριπα, à κέλιμα, κάμια, ετίθηται.

Bac verbalia finita in iōs que sunt à verbis producentibus penultimam, cuiusmodi sunt ξινα, μιλινα. Addes ετίθηται nomen. Indifferens est ipas.

Ακρίνη, πινάξ, εαειδες, id est ver- nus, quia quae desinunt in iōs polysyllaba acutitona ετίθεται tempus ετίθεται horam significatio corripiunt, ετίθεται id quidem sēpius, aliquando tamen. producunt. Vnde Iliad. φ.

Ως οὖτ' οπωρημός Βορέας. i. Ut cum autumnalis Boreas, ετίθεται. Et apud Aratum, ή Τυζει ορθρον ερηματιον ολοκληρωτή, id est, Aut ετίθεται solē ντιλα matutino tempore stridunt.

Producunt. Νίκη, Φείκη, Φοινίκη, κινύρα,
ψιλός, οὐμός, τηλών, γέλων, άλος, απόλας,
σκινός, σμύλη, στρίλαξ, πῆλος πέδιλον, οἴλεις, κοιλη, τευζίλος, ιλιέ, ίλος, δρυλος, αγιλος

Indifferens φίλος propter liquidam.

Τημη, λιμός, μιλός, φιλός, σιμός, καλύπη, θρηνός, Βειμών, Βειμών, βειμών, id est Proserpina, i longo, tametsi cōpositum dicitur a βει particula corripiente, ut sc̄ dicatur quasi βειμών, id est iracunda. Vnde apud A-

polloniū, Βειμών κατηπολον φθο-

νιλον ετέροιν οἴστασαν id est, Brimo quæ regit infera vestibularia noctis. Adde composita nomina desinentia in iōs ut βούλημος, αἴημος, ιθύμος. Sub-

προνός, χαλιρός, θαμιός, ιερός, μίτρως, αιχλήνης, εειράς, απειρής, θρι-
ράξ, θριθάνηρος, κλινη, ινώ, τητερη. Accedunt his grauitona finita in iōs disyllaba polysyllabāque, ut λαππός, γηρός, δίρος κά-
μινος, vnde Etymologicum, Τα διά την iōs τερη μᾶς την πότη εχο-
τα, οἱ λεύκοι την. πλιν την εχινός,
καρπίος τερη δύο δέ τη πότη εχο-
τα, ουσίλητη. πλιν τη κάμινος, Κα-
λαύρητος. Et ποτη, ητ σέλινοι, η qui-
bus tamen excipies καρπίος, πι-

νος, λιθος, κοφινος, κεπτος, ισος: & ea que materiam significant, ut κερδινος, δρυνος, ευλινος. Producunt præterea in iu desinentia nomina que triū syllabarum numerum excedunt, ut μολυδινη, αδραστινη, ιραινη, ερικη. Hinc accedit propria potissimum locorum & vrbium, ut καμαενα, αγια sine insulam, siue fœminam significet. Orpheus.

Πιλέα τι αισιδω αγινε αγλαδονιον, id est.

AEacides Peleus AEginæ splendida proles.

In hoc versu Latino pro more Græcorum pronunciabis, leus, per ουισιον, hoc est una syllaba. Producunt & verba in iu & ioua desinentia, ut φηνω, πινω, κρινω, κλινω, γινω, αινω, σινωμαι. At σινος medium est, id est indifferentes, Nicandro.

17 λιπος Hephaestio
ταμιν λιπος pe-
nultima longa
scribit.

Produ-
cunt.

Σιντω, γειπικη, εινπικη, ειτω, διεπικη, ιπης, παρ-
} θεροπικη, ιπη vrbis nomen, Iliad. 9.
} ιπη ιπης, κιπης, σιπης.
Indifferentia sunt εειπω, ειπη.

ιως forte, κρισις, κλισις, μιος
pro piaculo, ιμιους, σεινι, id est
sibi. κινη tamē aliquoties pro-
ductum legitur apud Moschum
& Nonnum.

Produ-
cunt.

Μιος odium, ιης, ιως & que,
αιχιος, βειος, αμφιος, αινι-
οις, θεμω. ιπη παν vrbis, scri-
bitur tamen aliquando gemi-
no ος, πιανα sicuti & αιμιασι
αμφιοις. Adde αιμιασι &
κινιωιος. Accedit superioribus

η πη της vbertas, vnde ποιεις vber, πλαμιος, λαεισα. Commune seu medium & indifferentes, equalis cum suis. vnde Etymologicus author, ιον ειρηνη, πακτον ει βειχρον. ωδη μη τη πινη, αει πακτον ωδη ει της πλοιονον. βειχρον ει της εποπιοις, διεριται ει σωεσται λιθον. ως ωδη καλιμαχω: ωδη ει της βασινοις και καρμικοις, συστην εται αει πη, ως ωδη διεπιδη, ει σωεσται λιθον, ως ωδη καλιμαχω. ωδη ει της βασινοις και καρμικοις, συστηνει αει πη, ως ωδη διεπιδη. ισοις ισοιν πολεμιοις αι πηις, και παλιν. Κοινης βαπτιζεις αξιωματις ει μεταβολη, επαμφοτειζει. ιως δε ο ποιητης διαβεικης ει λειτη πη διχονος. ως πη νδερ ει ινι καιδιας ιπη. ιλυνης, δρεις, αιστη, producit πη.

17 ιπη, nam iante τ in capite dictionis
corripitur: sic & in ιεροκριπης, vnde in
epigrāmate ἀλος οχιος. ειω ει ιεροκριπης,
ος αει ιερα. i. ecce Theophritus is qui
hæc scripsi, chius & alter, Extitit: in
quo quidem corripitur. econtrario ve-
rō producitur in alio epigrāmate γωνι
ιεροκριπης τεργονδων τοιοντοικαι. id est
nosce Theophricū aspicias ad Olympio-
nicā. si tamē codex nō sit mēdosus. Sic
dīgita, & similia corripiunt, iante τ.

Produ-
cunt.

Σινης α. Verbo σινη, &
quanquam habet: lon-
gum, in aliis tamen non
est solene: quia saepius li-
cet inuenire nomina bre-
uiora quam verba a qui-
bus descendunt. Idque
per regulam sequentem,
Verbalia deducta a ver-
bis subiectiuam in di-
phthogo habentibus, cor-

ripiunt, ut à περιστοι, πικασιοις, à λέχω, λαχανίοις, de quibus suis locis. At ὅμης à superiori regula exceptum, producit ante τ, ut οι alia sequentia, videlicet αὐθεόποιοι, κριτοι, ἀνάποι, ιφιοι ἵποι ψήφοι, καὶ λίτοι, Hephaestio tamen λίτοι flexa penultima pingit. παλινποιοι, φίποι, φεύγω, cuius præteritum προειχε, τείποι, πίφοι, θετοι. Οι nomina in i-m desinentia, ut αἱρόδη in quo i ante τ producitur apud Hom. οι Orph. apud autem Demetr. Moscbum frequenter corripitur. Producit, οδύτη adde in i-m οι i-n desinentia ποιτοι, οδύτη, μακαιρίτης, οῖνης. Excipe inde verbalia desinentia in i-m quæ ortum ducunt à verbis quorum penultima præteriti brevis est, ut à κεκριται, κριτοι, οι ab illis composita δικριτης, θευκριτης penult. breui. Alij sic colligunt, In i-m desinentia nomina penultimam extendunt. Excipe illa quæ a nominibus acutitonis componuntur: ut δικριτης. Quoniam à κριτη acutitono deducitur.

19 ξιφοι, εερφοι, Προδι- { ιφι cum suis compositis οι deriuatis, cuius- αυποφοι. cunct. } modi sunt ιφιοι, ιφειοι, γλιφω, χειθοι, adde ξιφοι, σι- φωι, σεερφοι. Medium indifferens ve est ιφω, id est ningo.

20 δολιχοι, σιχω apud Homerum semper corripit, sed Non-nus in paraphrasi in Euangeliū beati Ioannis sæpius producit. At in eo rectius fortasse scribendum esset σιχω di-phthongo ei, ut in eodem opere non raro legere contingit. | Pro- { ιχωρ, ducit. } νι- χωρ.

TO I. IN SYLLABIS PENULTIMIS corripiantia ante vocalem.

To i, corripitur in syllabis antepenultimis ante vocalem, ut πινα, φιλα, φιλιοι, ωχλια. Nam masculina grauitona in αι, i breue in penultima habet, ut κεχνια οι similia. Adde διοι, διη, δια, θνειοι, γεαμματοι, βειω, κωλιω. Dixi πινα οι πιλα corripere i, quia præceptum est Grammaticorum, fæminina penacula in ia desinentia corripere i, in penultima. Et alijs hunc in modum præcipiunt. In ia desinentia nomina ultimam longam habentia, penultimam i corripiunt, ut ξενια, πινα excipe præterea ια οι μια quæ utrasque habent breues. Adde οι desinentia in ιοι siue penacula, siue antepenacula: ea enim penultimam corripiunt, ut ολειοι, πινιοι, αξιοι, βιοι. At que penanlectuntur, producunt, per regulam accentuum, quæ precipit, ut penultima longa si tonum habeat, ante breuem ultimam circumflectatur, ut ιιοι, ιιοι, ιιοι, διοι, διοι, φιοι, φιοι, quæ nec dubie contrahuntur. Alioqui ιοι οι ιοι in insularum nomina primitiva priorem breuem acuunt. Dixi præterea θνειοι corripere i, in penultima, per regulam neutrorum diminutiiorum in iοι desinentium: ea enim corripiunt penultimam, siue penacula fuerint, ut θνειοι, siue antepenacula, ut γεαμματοι, δοματοι, οι similia. Adhac κωλιω penultimam corripit per regulam polysyllaborum in iοι desinentium barytonorum, quæ i penultimam omnia corripiunt. Excipe μετιω, quia, ut docet author Etymologicus, Τὰ εις αι, καταριθμητικά ια, διοι σιναλας τη i. οι θελητηρια, οι λειτουραι.

PRODVCENTIA.

Producunt in penultima $\alpha\acute{\imath}\alpha$, $\alpha\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}$, $\kappa\acute{\imath}\alpha$, $\delta\acute{\imath}\mu\acute{\imath}\alpha$, $\kappa\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}$, communi quidem lingua in desinentia Ionice verò in $\alpha\acute{\imath}\alpha$, $\kappa\acute{\imath}\alpha$, $\kappa\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}$. Adde $\pi\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}$ vel $\pi\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}$. id est pinguis, $\pi\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}$ μίνα, Σπίον. ιύγξ, πίων: disyllaba enim appellativa in $\omega\acute{\imath}$ desinentia, producunt in penultima, ut $\sigma\acute{\imath}\tau\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$: $\sigma\acute{\imath}$ permulta in $\iota\omega\acute{\imath}$ comparativa, cuiusmodi est $\beta\acute{\imath}\eta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$. Excipe neutra comparatiuorum anticipem penultimam corripietia per regulam: Comparativa in $\omega\acute{\imath}$ penultima in anticipem corripiunt, ut $\pi\acute{\imath}\beta\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\beta\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ preter $\alpha\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\beta\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ disyllaba. Accedit $\sigma\acute{\imath}\gamma\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, quia breve habet, ut $\sigma\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}$ id genus habentia breuem antepenultimam ut $\pi\acute{\imath}\beta\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\kappa\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$. Quæ tamen in $\iota\omega\acute{\imath}$ desinunt, plerunque in penultimam producunt: id quod apud Theognidem occurrit non semel in $\kappa\acute{\imath}\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\sigma\acute{\imath}$ secundo libro $\tilde{m}$; $\alpha\acute{\imath}\delta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}\gamma\acute{\imath}\zeta\acute{\imath}$ epigrammatum Græcorum, in carmine Lucillij:

Oὐ πέτχω ἐνθεός τις εἰς ππάλαιστρην ἔπιθεν,

Oὐ πέρεδιορθῶς ἔθραυσε τὸ σάδιον. Nec dissimilatio à superioribus, corripitur in δευτερίων $\zeta\omega\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, δευτερίων, $\zeta\omega\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, in similibus quippe $\omega\acute{\imath}$ in penultima obliquorum retainentibus: econtrario quæ mutant $\omega\acute{\imath}$ in $\omega\acute{\imath}$ in obliquis sepius producunt ι , per regulam generalem posituorum in $\omega\acute{\imath}$ desinentium, quæ vertunt $\omega\acute{\imath}$ (ut dictum est) in ι , ut $\alpha\acute{\imath}\phi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\bar{\omega}\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\beta\acute{\imath}\chi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\epsilon\acute{\imath}\chi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\delta\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, πολων, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, quorum genitivi $\alpha\acute{\imath}\mu\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\beta\acute{\imath}\chi\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\bar{\omega}\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, de quorum quæ inititate vide plura in incrementis in capite de $\omega\acute{\imath}$ ut $\omega\acute{\imath}$. Ceterum communia sunt, hoc est indifferentia in $\omega\acute{\imath}$ desinentia, $\omega\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ $\sigma\acute{\imath}$ κρονων.

Producunt penultimam gentilia quoque $\lambda\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\phi\acute{\imath}\nu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\phi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ et propria quæ sequuntur, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\phi\acute{\imath}\lambda\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\kappa\acute{\imath}\mu\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$. Quibus adiicies $\delta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\delta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, id est, diuinus, diuina, et $\epsilon\acute{\imath}\delta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ meridianus. Addes $\sigma\acute{\imath}$ $\delta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ cum similibus obsequetes correptas, $\sigma\acute{\imath}\chi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\phi\acute{\imath}\nu\acute{\imath}$, $\omega\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ cum acutitonis disyllabis nominibus in $\omega\acute{\imath}$ desinentibus, cuiusmodi est $\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ aries, $\iota\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ venenum. Excipe $\iota\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, quia corripit penultimam.

Communia sunt indifferentia ve, $\lambda\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ aduerbum, $\iota\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\iota\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\iota\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ $\sigma\acute{\imath}$ id genus cum suis compositis adiice $\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\iota\acute{\imath}\omega\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\delta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\iota\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\iota\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, adhuc $\omega\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\kappa\acute{\imath}\omega\acute{\imath}\pi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\sigma\acute{\imath}$ alia quedam eiusmodi nomina simplicia in $\iota\omega\acute{\imath}$ desinentia, quorum nonnulla paulo ante citauimus.

β

iv

15

TO I, IN VLTIMIS.

1	Tò i, in vltimis corripitur, ut $\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}\pi\acute{\imath}$, $\alpha\acute{\imath}\omega\acute{\imath}\sigma\acute{\imath}$, per regulam datiuorum singularium et pluralium quintæ declinationis: quia $\pi\acute{\imath}$, in fine correptū habent. Adde $\pi\acute{\imath}$, in proschematismis trium primarum declinationum, quia $\pi\acute{\imath}$ proschematismi corripitur, ut $\alpha\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\mu\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\mu\acute{\imath}\epsilon\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$ at in demonstrationibus producitur Iota, ut paulo post dicetur. Corripiunt $\pi\acute{\imath}$, $\delta\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\kappa\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, quia $\pi\acute{\imath}$ et $\phi\acute{\imath}$ adiectiones syllabicæ corripiuntur, $\pi\acute{\imath}\phi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\phi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\pi\acute{\imath}\phi\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, siquidem in verbis, $\pi\acute{\imath}$ in fine semper corripitur. Adde $\iota\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$, $\sigma\acute{\imath}\omega\acute{\imath}$,
---	---

στιστοπ, διόπ, γέστι, ζετητή, εγ̄ in omnibus aduerbiis eiusmodi, utpote in i-
desinentibus, n̄ i corripi, vt πλεπτηνοσι Doricē pro πλεπηνοσι apud Theo-
critum, αμηγην̄ apud Callimachum, μεγαλωσι Iliad. o. εγ̄ φεισι, Iliad. w. Illa-
tamen producuntur nonnunquam, sed segmento, quam cæsoram vulgo ap-
pellitant, duntaxat, vt αφεικην̄ apud Callimachum, εγ̄ εγρηγορην̄ Iliad. x. Iti-
dem αισθωτ, Iliad. o. εγ̄ αιαμωτ, Iliad. p. Quibus omnibus in locis, t̄ i syllaba
caesura est.

REGULA OPPOSITIONIS.

Producunt n̄ i in fine, r̄i, τ̄i, δευτ̄i, εγ̄ omnia alia in quibus n̄ i additur
demonstrationis ergo. Quibus accedunt και, κρι. Item ει, μ̄ que circumfle-
ctuntur, literarum nomina.

¹¹ Id est breve n̄ in ultimis, vt μ̄i, ν̄i, σφ̄i. Homerus Iliad. a. ᾱς δ̄ ε̄δα
καθεζετ̄ ε̄δη δρόν, ε̄δε μιν̄ ιην̄ Ηγεινοσ, id est, Sic is tum in folio residet, nec
fallere quinuit Iunonem. Eodem modo εγ̄ Aeolica pronomina ᾱμμι, ῡμμι,
ε̄ sine i ad vitandam positionem ᾱμμι, ῡμμι. Adde πάτη, φει, τηλ̄ πάτη, φει
μ̄φη, quod siquando longa legantur, notanda in illis erit vel dialectos seu
linguae proprietas, aut licentia, de qua suo loco tractabitur. Nota μ̄λη Atti-
cū esse εγ̄ Ionicū, μ̄νιδα vero cōmune. Quia (vt docet Eust. in primū lib. II.)
Τα eis v. λήγεται ε̄ τη ᾱ παπη, πάτη βερχα δέσιν ε̄ δύπολιν, Αλεξην̄, ε̄ π. δέ π.
ούτα γεν̄ και μ̄λη n̄. διό φασ πλ̄ι καπηδα ε̄ σφες γεδα, οι ᾱιολεῖς καμμι, και στε-
γία λεγαπης, μ̄τ̄ οι λιγύτης συλλαβα στεμονην̄. Eustath. Iliad. p. Τὸ ήμιν, ᾱμμι λέ-
γουσι οι ᾱιολεῖς, Βαριώντες ᾱ το και στεμονης πλ̄ι λήγεσσα. Απολάθιος. Αμμι,
γεμιν̄, νόος ε̄ δορ ε̄ πιζεπη. Δωετεις δ̄ ᾱ μ̄i, στεμονης π. i. ε̄ ξωάνοπη. Θεόκριτος.
πολαις δ̄ ᾱμμι ουδετερη κρατης δορέσσο. Καρες δ̄, πολαις δ̄ και Αθωάδηι περ-
φελασσω σι ε̄ συσλη τη i. Ουκρος. ου φίλοι, ου μαλ̄ ήμιν ε̄ έκλεις έποιεεδαι. Σοφο-
κλης οιδιποδι, οπως λύσιν πν̄ ήμιν διαγή πέροι. Φρασίχορος μάση. ε̄ έουλόμηλα ᾱ ήμιν
ως αρ̄ ε̄ περ̄ τη. ᾱπικα δ̄ ε̄ θερδείματα θετα ε̄ δύο.

OPPOSITIO.

Producunt n̄, ήμιν, ῡμιν, ε̄ apud poetas ήμιν, ῡμιν, producunt porro n̄ ε̄
σικαταληλα: id est bitermina seu duarum terminationum, qualia sunt ή, λιν̄,
πη, ᾱκη, δευτ̄i.

¹⁵ Id est i corripitur, vt λέξις, πάτη, βερονη, δ̄ πάτη, per regulas Grammati-
corum que sunt eiusmodi. Grauitona in i, que futuri sui consonantem reti-
nent, Item fæminina acutitona in i, purum desinentia, ipsum i, corripiunt. Fæ-
minina contra primigenia simplicia disyllaba oxytona producunt n̄ i, vt κρη-
μη. Alij generaliore utentes regula tradunt, omnia nomina in i desinentia
simplicia non circumflexa, ultimam rectissimam corripere.

Corripiunt i, ε̄ aduerbia in i, desinentia, vt δις τεις. nec admiratione
caret, quod Theodorus Gaz a notat in τεις, i, produci, in τεια vero corripi, cu-
re, apud Theocritum corripiatur bis in duobus primis Idylliis. In primo ω̄s.
τεις ᾱδηξα id est, Ter venit ad mulctrā: ε̄ in secundo, ε̄ς τεις έπονηδει,
id est, sacrificio ter. sic apud Nicandrum ε̄ pasim apud alios poetas.

Producunt $\iota\zeta$ δικατέλλεια, ut ἄκης, ήσ. Et monosyllaba nomina ut κίς excipe νις correptum. Producunt εγ̄ composita penacula quae suorum simplicium genus immutant, ut ab ι κανής, πολυκανής, ab ι ακηνής ὁ χειροστάχις, ab ι ωνήμα, οὐκωνήμα. Illa vero κρηπίς, κυνής, βδύσις, κανής, σφεξης, ακηρίς, άψις εγ̄ id genus per a declinata, que acutitona sunt disyllaba fæminina, penultimamque natura longam habent: quippe que nec propria nec diminutiva sunt ut quidam præcipiunt, τὸ i in recto, ut in obliquis producunt, vel ut aliis placet in recto breve habent, τὸ i in obliquis natura longum, ut κυνηδός, κανηδός, βδύσιδός. Placet tamen Hephaestoni, κανής, ultimam habere longam.

TO Y, ANTE CONSONANTES IN PRIMIS
syllabis, & omnibus antepenultimis.

μ	ν	Tout' ἐσι, μακρὸν πὸν, καὶ πὲσε, ἐπαῖς τοῦτον συμβάλλει, id est, longum est u ante e, in primis syllabis.
νς	χεύσεος, λύσανδρος φυσία, μώ- σος.	<p>Corri- piunt. { Ηλύσεος, ιντινός θύσανος, πύλος. Α λύω σινε λύσει, composita quadam producuntur, ut λιστίανος, λυ- σιδύνος, λιστίμελμος, λιστίζωνος. Alia verò corripiunt, ut λιστίπων. id quod contigit ratione ambien- tium, ut docebitur suo loco in regulis libertatis poëtarum.</p>

TO Y, ANTE OMNES CONSONANTES IN
primis syllabis, & omnibus antepenultimis.

Quantitate.

33

οὐλακός εἰναι λακέδηνε, οὐλακόμφρος, σπονδύλιος herba apud Homerum, Et σπόρδυλος ob longas ambientes apud Nicandrum, cùm apud eundem subinde σπόρδυλος penultimam corripiat.

viii	πύματος κίμητος.	Producunt.	Pronominis secundæ personæ casus plurimi cum suis derivatis possessiuis ὁμόες ὑμεῖς, ὑμέσαι ὑμῖν, ὑμέας ὑμᾶς, ὑμέτερος.
ix	Ἄδηξ θυμοῦ μα, οὐ θυμοῦ μα, οὐ θυμημα, θυμάτω, θυμοθήνε, θυμηρες, κυματω, κυμάτος, λυματω, ἀλμωμων.	Producunt.	Βιθυνία, χρήνος, οὐ nonnulla interdum à σω vel κυνέη, κυνί.
x	Μαρπεία,	Producunt.	Ξεῖνα composite ratione liquidæ sive immutabilis, οὐ ξείνια, σωις χές, ξείνιος, id est xenium, ξείνεα.
xi	Κύπιλον, κυπίλεως.	Prod.	— λυπίλομα, τρυπάω, τρύπανον.
xii	Μαρπεία,	Produ-	Μυεία, μιείος, κύμειος, κυρίων, γυρόω, γυράνος, κυρίνος,
xiii	ψυχερμα,	cunt.	μύραντα, πλημμενία, πλημμενέων, πλεύτης, οὐ quædā
xiv	ψυχεργο-	από τηρητα, πλημμενέων, πλεύτης, πλεύχητης.	
xv	ειον.	Alia corripiunt, ut πεζος, πεζέα, πεζάμων, alia	
xvi	præterea variant seu indifferentia sunt, ut πυραγής, πυρίαν.	Adde πυρίζω, φυ-	
xvii	εγώ, πυρός, πυρίαν.	εγώ, πυρός, πυρίαν.	πυραγη, πυρίαν. ή κυρία περιποτε, δημος φησί, ή σωπήτα γέ απίκοι'. οὐ δέ δι-
xviii	κύριος Βαριάσιον αὐτὸν αἴπεικοι μέγιστησιν τῆς, κύροι λέγοντες, αὐτὸν τὴν κυροίν.	κυρίοις, διατηρεύμενοι.	Sic habet Scholiast Sophocli in Aiace.
xix	διρύπος, φυπλός, σκυπάλη Prod.	— δινός, φυπλόμενος, φυπλά, αἴρυτάρη.	
xx	πυφωτει, τρυφάλητα Producunt — πυφομα, εινυφάζω, κακύφιος.	— πυφωτει, τρυφάλητα Producunt — πυφομα, εινυφάζω, κακύφιος.	
xxi	τύχος, ιπποβρύχος Producit — βρυχανά.	— βρυχανά.	

ΤΟΥ Υ, ΑΝΤΕ VOCALES IN PRIMIS.

οὐ omnibus antepenultimis syllabis.

Υ ante vocales in primis οὐ antepenultimis syllabis corripitur, ut υανία μικρος, θυάδης, γυρουνεις, κωατόητης, κωατος, notabis tamen κωατος, quia quoties vocalis brevis sequitur αυ, η ον ante ας extenditur, ut κωατοχύτης, κωατος. per regulam exceptionis proximè sequentem.

OPPOSITIO.

Producunt η u, ante vocalem in antepenultimis seu primis syllabis, κωατος, κωατοχύτης, θυάλλος, πυελος, πυελος, πυελος, μωδόκος, μώρος, αγνητης, Iliad. i. πνεύν, νεπός, πλανάσσω apud Theocritum.

ΤΟΥ Υ, IN PENULTIMIS ANTE consonantes omnes.

μ	υ
τοῦτο εῖτι, μακρότη u. τεφη η ε ο ταῖς οὐσιαληγούσης συματεῖς; id est, Loxum est u, ante ε, in penultimis syllabis, οὐ βυσσος, λευσσος, καμβύσης, φυσι-	

De syllabarum Græc.

διάνυσσε. Quanquam hoc postremum apud Homerum & Orpheum aliquoties per αμέτρα, & aliquoties per ομικρόν scribitur non raro α γε-
mīno, διάνυσσε & διάνυσσε,

OPPOSITIO.

In inter desinentia verba excipiuntur, si quidem u ante σ, in penultima corripiunt,
ut χλωτε, λυτε, φύτε, quod postremum legitur penultima breui apud Orpheum in
opere de lapidibus capite de Curālio. Ceterum in principio hymni quem scripsit
eis φύτη, id est in naturam, legitur in Vulgatis codicibus, φύτη παμπίτης θά πο-
λυπίτης μη τη, id est in natura sagax genitrix nostra ή dea certe, Cunctorum al-
ma parens circunspectissima mater. Itaque in Græco carmine legendum quoque
est ω φύτη παμπίτης, &c. ut ω φύτη dactylus sit, non trochæus, nec pyrrichius,
quos pedes respuit Heroicum carmen. Id præterea est argumento, quod alij eius-
dem hymni quos scripsit eis αι Σιφε, eis πνεύμα, eis Νερέα, eis δικριτούλω, habeant
quoque initium ab ω. Et quanquam Orpheus, huiusc nominis φύτη corripit sub-
inde penultimam, Demetrius tamen Moschus in opere seu poëmate de Helena &
Alexandro, eandē producit, nec mirum: si quidem φύτη verbum, indifferēs, u habet.

ΤΟΥ IN PENULTIMIS ANTE
consonantes omnes.

α ιθ ιγ ιη ιθ ικ ιλ ιμ ιτ ιτ ιρ ιτ ιφ ιχ

ιθ	κύθης, δήμητη Producti-	— ιθός.
ιγ	φυγή, μερμη- ρυγή, λυγή.	Produc- tunt. { Ποιὴ, πειγώ, ὄλολυγή, ὄλολυγή, γύγης, αἰμρυγή,
ιη	κηδεῖσθαι Producti-	{ κῦδεις, ποδεῖς, λυδεῖς, ἑσκεδεῖς, φερεκύδεις, βαστεῖδεις, αἴσε- ζηδεῖς.
ιθ	εἰνύθη, Producti-	{ μῆθης, ζῦθης, βιθηδης, π' θω verbum, & πυθη' nomen.
ιη	σκύθης, cunct.	
ικ	γλυκύς, Producti-	{ βρύκω, βρυκός σκηνη, συκη, φυκες, φυκης. Indiffe- μώκης, cunct. renseρύκω.
ιλ	μορμώλης, σκύλαξ, πό- λης, si quidem finita in υλος nomina corripiunt u, eo modo quo desi- nētia in iulos corripiunt u.	Σπῆλος, θύλαξ, θύλη, μωλεις, φυλη, πλη, κετ- δηλη, εεφύλη, θυλη, χυλης, φυλη, φύ- λης, φυλει. Et substantia nomina disyllaba in iulor desinentia qualia sunt σκύλος, φύλον, à quibus excipies. ξύλος.
ιμ	θύμης, υμη, πολυτίμημος apud Theocritum. Idem iudicium de reliquis ab οιμη com- positis, ut ομέτημης, & Iliad. μ. μυστήμης, & verbalia finita in umas, ut πλύμη, χύμη.	Κύμη, θύμη, σύμη. Et aliquoties, λυμη. Τι- eis μα (inquit etymolo- gicus autor) διομη.

Quantitate.

et quanquam $\alpha\mu\alpha$ et $\delta\mu\alpha$ producunt v , per regulam huic oppositam, corripit tamen $\epsilon\mu\mu\alpha$ cum aliis fortasse id genus. parum enim hic conuenit inter grammaticos. Quidam enim tradunt, disyllaba nomina in qua corripere v , in penultima, ut $\chi\mu\mu\alpha$, $\delta\mu\mu\alpha$, $\mu\mu\mu\alpha$, demptis $\chi\mu\mu\alpha$, $\delta\mu\mu\alpha$, $\mu\mu\mu\alpha$ quea dialecto extenduntur. Alij tradunt, neutra nomina in $\mu\mu$ purum desinentia, quia sunt eiusdem ordinis et naturae cum masculinis in $\mu\mu\mu$ a præterito perfecto deriuatis, productam habere penultimam, ut $\lambda\mu\mu\alpha$, $\chi\mu\mu\alpha$, $\mu\mu\mu\alpha$, $\delta\mu\mu\alpha$, a quibus excipienda que veniunt a præteritis passiis verborum in $\mu\mu$ desinetum, cuiusmodi sunt $\sigma\mu\mu\alpha$, $\delta\mu\mu\alpha$, quibus addes $\zeta\mu\mu\alpha$. Item quea $\mu\mu$ purum non habet, qualia sunt $\beta\mu\mu\alpha$, $\delta\mu\mu\alpha$, quod ea penultimam natura breuem ferè habeant, tametsi positio extendit.

lina quea a prima persona præteriti perfecti passiui deducuntur, penultimam prorsus producunt aut natura aut positione, id quod apparet in $\delta\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, quod sit aliqui a $\delta\mu\mu\mu\mu$ assumpto, ut positione longa sit penultima, quia non potuit longa esse natura. Alia penultimam anticipitem in natura longam vertunt, ut $\tau\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\delta\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\lambda\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\epsilon\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\chi\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. Producunt et plurales casus pronominis secunda personæ, cum possessiis que ab ipso deducuntur, nimirum $\mu\mu\mu\mu$, $\nu\mu\mu\mu\mu$, $\delta\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, et $\nu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, eo modo quo et $\nu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. Adhac verborum in $\mu\mu$ themata cum eorundem personis, de quibus suo loco in regulis quantitatis verborum. Indifferens $\tau\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$.

$\tau\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\delta\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\lambda\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. Quia polysyllaba in $\mu\mu$ desinentia, ut in penultima breve habent: disyllaba contra v producunt, ut $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, a quibus excipiendo $\mu\mu\mu\mu\mu$, ut docetur aperte satis in regula opposita. Nicander tamen semel in alexipharmacis producit v, in $\lambda\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. Corripiunt v, et $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, obliqui videlicet qui sunt per syncopæ a $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$.

$\alpha\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, et seruata proportione aliorum, ut Attici $\beta\mu\mu\mu\mu\mu\mu$ extendet. At certe $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\gamma\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, et alia fortasse nonnulla, que tu venaberis ipse accurata è lectione poetarum, corripiunt. Producunt preterea $\delta\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\lambda\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. Adde disyllaba in $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$ ut $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$ præter $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. Producunt et $\alpha\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\lambda\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. His accedunt in $\mu\mu$ disyllaba, ut $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$.

33
τὸν ὀρθογενέστατον, συ-
σέμει αὐτὸν οὖτις, χάρα,
πλύνα, δίμητρα. στοιχεῖον
τὸν κῦμα. Τὸ δὲ λό-
μα πινηκός εἰλείπεται).

Τὸ δὲ δῆμα ἴσορεται εἰ-
σωκῆντος τῷ τελείῳ διά-
λεκτου εἰλείπεται).

Pro-
du-
cūt. Producunt et $\alpha\mu\mu\mu\mu\mu\mu$,
id est acerius $\lambda\mu\mu\mu\mu\mu\mu$,
 $\delta\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\theta\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, $\tau\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$,
ιδιόμετρος. Adde in $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$
desinentia disyllaba
cum suis compositis,
ut δημός, περιθυμός,
παθημός, ρυμός, κρυ-
μός, χρυμός. dico χρ-
υμός, producere penul-
timā, quia in $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$ fi-
nita nomina mascu-

$\tau\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$. Nam aiunt
nonnulli in $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$ de-
sinentia polysyllaba,
v extendere. Id quod
verum in universum
esse non potest. Siquidem $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\mu$ ut pro-
ducat penultimā eo
modo quo producit

την, βων, quorum mentionem fecimus in regula huic opposita, à quibus exceptimus χων corripiens πον. Idque cum suis compositis, cuiusmodi est αιδρόνες cum aliis. Producit επι δων cum verbis polysyllabis penacutis in ων finitis, ut θύνω, δέων, μωνων. His adde ξυνός, οπίξυνος, cum similibus à ξω compositis, de quibus suo loco.

υπ. ρύπος, κλύ- *Produc-* *{ Δύπη ρύπος seu ρύπος, οι ρύποις επι ταύποις apud*
πον. *cunt.* *Homerum in hymnis.*

υρ. μάρον, πορ- *Produc-* *{ Σκύρος insulae nomen περι, πυρός, πυρός per re-*
φύρα, λύρα, *Producunt.* *{ gulam disyllaborum acutitonorum in ρος desi-*
στυρον. *nentium, quae si u in penultima habeant, illud*
producunt, quibus addes κώρος, ἀλκυονίς, γήφιας, φίμωρης, ρυρός, γυρή, κερκύρα,
κυνόρη, λάζιφερα, ὀλύρα, νινορας, φίγοντος, ονύμορας, πιπερα, πλαγμαρίς, σύ-
ειγξ, πυρά, πυρά id est malleus. Nam σφύρον pro planta pedis, ut επι accentus
indicat, πον corripit cum suis compositis, cuiusmodi est κανιστρον, επι c. Pro-
ducunt πον επi desinentia in ρος nomina acutitona, que antepenultimam
longam sive natura sive positione habent, ut οἰζυρός, ιχθύος. Sic docent arti-
tum scriptores: sed cautius animaduertendum non omnia id genus produ-
cere penultimam. Siquidem Homerus επι οἴζυρος, eandem cor-
ripiunt in ροα, επι ροια, desinentia verba penultimam quoque producunt,
ut σύρω, θύρω, κόρομαι, μάρομαι, επi similia. Notab, Tα δις τον ρηματα βα-
ρωσόμρασιν, οκλείνειν πον. Θελαστόμρασιν, ουσέλλειν. Κύρω, κυρώ. φύρω, φυρό-
πιρω, πυρώ.

υτ. φυτός, κλυπός, ηνύπ- *Producunt.* *{ Σκύρος, ρύπος, αδάκρυπτος, βιλυπός, δήμητρα-*
πορ, φύρυπτος, μιλύπτορ, επi similia produ-
cunt πον. Nomina quoque à verbis penultimam longam habētibus deducta,
verbalia in ρημα, ρητηρ, ρητη, desinetia, ut ρητεσθύτης, μιλιστής, μιλιστήρ, ρητεσθύτης.

υφ. βυφή, κορυφή, κύφος | *Produc-* *{ Τύφος, σύφος, εύφω, κυφός, id est incurvus,*
oppidum έγειφος, | *cunt.* *{ κυφωτος, κέλοφος,*

υχ. Τύχη, βρύχα | *Produc-* *{ Ρυχή, βύχος, θεμάτυχος, βρυχή, ειερύχη, επi ab o-*
επi ιτωρύχα | *cunt.* *{ ρύωσι seu ρύπτω, ρύπτειν νε composite nomina,*
aduerbia. | *{ νιχαρύχος, πυμεωρύχος. Adde verba in υχο-*
desinentia, μέχω, βύχω, βρύχω.

ΤΟ. Υ. IN PENULTIMIS ANTE VOCALES.

T ante vocales in syllabis penultimis corripitur, ut κρόος, δικλυνος, θενώ, μεθώ. Nota μεθώ cum similibus: siquidem verba in ων desinentia, penultimam praesens non raro indifferenter habent, ut επi quamlibet aliam ancipitem, ut docet au-
tor etymologiarum his verbis. Το θέω καὶ λύω καὶ ρύω, καὶ μόνον τοις ἔτεστα ἔχοντας
μακρόν, καὶ βεβήλων διχοτομον. επi δέ τοι μέλοντα, αἱ μακρόν, οὐ δέ τοι οὐδεκατέλειαν τοις θέντας, καὶ λέντας, ομοίως καὶ οὐ τοι παθητικῶν θεσμον, μόνον τοι δέ θέντας, ει λέ-
μα οκλείσοντας αὐτον. At futuri επi temporum à futuro descendantium penultimam extendunt se in scule, ut docetur in capite incrementorum. Adde αὐτοις θέντας, quia-

tius genitius fertur in ω , per regulam que proponitur in capite incrementorum.
de quantitate penultimae vocalis, alioqui ancipitis nominum in ω desinentium.

OPPOSITIO.

Producunt $\pi\upsilon$, ante vocalem in penultima $\pi\upsilon\omega$, $\chi\omega\alpha\zeta$, $\sigma\omega\alpha\zeta$, $\epsilon\omega\omega$, $\theta\omega\omega$, $\mu\omega\omega$,
 $\rho\omega\omega$, $\mu\omega\omega$. $\dot{\omega}$. in ω verba que ante ω , duas consonantes, aut unam ex duplicibus habent: Aut praecedentem alias syllabam longam, ut $\iota\delta\rho\omega$, $\pi\omega\pi\omega$, $\pi\omega\omega$, $\xi\omega\omega$,
 $\eta\omega\omega$, $\epsilon\rho\pi\omega$, $\omega\rho\omega\omega$, $\mu\omega\omega\omega$. Indifferenter tamen surpari bonam partem sequentium notabis, $\lambda\omega\omega$, $\beta\omega\omega$, $\delta\omega\omega$, $\epsilon\omega\omega$, $\rho\omega\omega$, $\mu\omega\omega$, $\theta\omega\omega$, $\kappa\omega\omega$, $\lambda\omega\omega$, $\mu\omega\omega$, $\phi\omega\omega$, $\mu\omega\omega$, $\alpha\omega\omega$.

TΩY, IN VLTIMIS.

$\mu.$ $\nu\omega$

Tout^r estι μακρον π ν , τερ^o π ρ , ει παις ληγουσαις δηλοσσησ συμμαχησ. Hoc est, logum:
est u ante ρ, in ultimis videlicet syllabis, ut ο μακροπ, π ρ .

TΩY, IN VLTIMIS.

β ν ω $\iota\zeta$

Tout^r ει, βερχη π ν . γυμνοσ, γ τ τερ^o π ρ , γ τ π ρ

ο, ει παις ληγουσαις συμμαχησ, hoc est, breve
est u nudum, ει ante ν, ει ante ο, in ultimis syllabis. Nudu ν νoco ν, cum nulla
sequitur consonans in eadem syllaba ει dictione.

u. σδ, δαχρι. Producunt. $\left\{ \begin{array}{l} \text{Tunc Doricē dictum pro ν. aduerbia que en-} \\ \text{nunciantur αιαρθρωτ, id est, nullis articulis} \\ \text{antecedentibus. Cuiusmodi est γε aduerbiū} \\ \text{grunnientis apud Aristoph. in Pluto. Et ουτού aduerbiū olfacentis apud} \\ \text{eundem in eodem opere. Adde αιπηρु quod volent fieri ab αιπηρε, cuius u-} \\ \text{ltima corripitur. Proinde nonnunquam apud Hom. eandem retinet qua-} \\ \text{titatem αιπηρου, nimirum ut ultimam corripiat, ut Iliad. ε ου μ ειας μαχά-} \\ \text{ρεωι ιορε αιπηρου μαχαδω, id est, Nec finis hand clam me cum diis pugnare} \\ \text{beatis. At cum in eodem libro, ει aliis frequentissime in libris eiusdem au-} \\ \text{toris producatur ν, dicemus esse indifferens in αιπηρu. Non desunt tamen} \\ \text{qui dicant aduerbia in ν desinentia, corripere π ν, ut μεσηρ, μιτηρ. Dem-} \\ \text{pto αιπηρο. Producunt π ν, μω, ν literarum nomina, ει ν, in fine obliquorum casuum huius nominis φορωτ. Adde tertias personas verborum in μ,} \\ \text{desinentes in ν, ut ειν, ειδω, que abieco per aphæresin augmento, circunfle-} \\ \text{ctuntur φι, δι. Sic daju, καιδω, cum similibus, quia, ut dixi, que a verbis in} \\ \text{μ deducuntur, π ν, in ultimi trium personarum singularium presentis, præ-} \\ \text{teriti imperfecti, ε secundi aoristi vocis actiuae extendunt, ut suo capite a-} \\ \text{bunde satistractatur.} \end{array} \right.$

ω Id est, breue est u
ante r, ut νω cūm est
coniūctio expletiua,
vnde fit τίνω, id est
igitur: sic τὸ βαρώ,
τὸ ζευγώ.
ις ὁ πῆχος, ὁ ξένος, ἀδεμάρις,
per regulam grauitonorum in
is desinentium, quæ sine νηιος
generis sint sine plurimis, vlti-
mas corripiunt. Id quod fa-
ciunt adiectiva quoque acuti-
tona, ut βαρός, οξές, τεχνός: at
iχθίος Oppiano est indifferens.
αι Δικαπάλια, id est bitermina vel potius
duarum terminationum nomina, φόρως,
τοι φόρκω, μέσως ἡ μότω. Adde τῶν nunc,
aduerbium. Et accusatiuos in r, descenden-
tes à rectis in ις, ultimam longam haben-
tibus, cuiusmodi sunt μω, ιλω. Huc ac-
cedunt & primæ personæ in ω desinentes, quæ ortum ducunt à verbis in
μι, vt ἔφω, εζεύγω.
η Unius syllabæ nomina, vt μῖς,
σῦς, itidem ἀγλίς, θρως. cum a-
liis substantiis omnibus tam
circunflexis, quàm acutitonis
per os purum declinatis, vt δ-
φρῖς, μδῖς, ἰλῖς, ιχθῖς, hoc tamen
postremum apud Oppianū vlti-
timam habet indifferentē. His
adjuice diminutiuia in ις, vt δροῖς, κεῖμως, & similia. Adde participia quoque
actiua generis masculini à verbis in μι deducta, vt οἱ θεῖμι. Huc accedunt
& δικαπάλια, vt μέσως, φόρκως. De quantitate tamen recti nominum in ις
vel ω desinentium, grammatici certant: at notabis obliquorum eorundem
nominum quantitatem, de qua suo loco, nimirum in regulis incrementoru.

CANONES LIBERTATIS POETARVM GRAE-
corum, quibus vtuntur, nimirum vt eā ipsis concessâ li-
centiâ, carmen ipsorum liberius fluat.

Omnis syllaba claudens versum cuiuscunque generis, censetur media, id est
indifferens, ita vt breuis pro longa, & longa pro breui sumatur, vbi lex propo-
sitici carminis id exegerit tam apud Græcos quam apud Latinos, vnde apud Ho-
merum Iliados a.

Mήνιν δειπέ ηδη πηλινάδεως ἀχληνος, Id est,

Musa mihi memora iram quam causatur Achilles.

Vbi ος natura breuis extenditur in fine versus Græci. Alia exempla p̄fissim ob-
via sunt in versibus & Græcis & Latinis, quibus huiuscē regulæ constantiam
possi ipsē tuā industriā comprobare.

H, Ω, ET OMNES DIPHTHONGI QVA LI-
bertate à poëtis mediæ quantitatis seu indifferentes
& communes v̄surpentur.

Vocalis longa naturâ η, ω, & omnis diphthongus, sequente alia vocali tam
in eadem dictione quàm in diuersis dictionibus fit indifferens, ac proinde nō ra-
ro correpta legitur. Exemplo longæ correptæ ob vocalem continentem sequentem
crebra sunt apud Homérum, vt Iliad. a.

Ως ὅτε πῦρ αἰδηλον ὄραξιν ήμετον οὐλη· id est,

ut lignosam in sylvam ignis cum labitur ardens.

Et Iliad. 5.

A mā dūa tāwīnē.

*Iliou ἔκαποιοιστ' αὐτίδεστοι καὶ αὐτοῖς id est,
sed pereant omnes neglecti cum illo et ipsi,
Sic ut eorum nec cinerum vestigia restent.*

Oὐδὲ πόλει δρύας τοις οὐρανοῖς λυκόεργοις id est,

Haūdque Dryantis proles armis nata Lycurgus. Et Odyss. v.

Ιέρθοι δὲ στάσι, στάλους, καὶ βεῶν αἰγαλίων id est.

Mactabántque sues, aprosque bouémque gregalem.

Hoc quoque fit nonnunquam ante consonantem positam in principio, ut poterit sequentis dictio. Homerus Odyss. 5.

Ei δέ καὶ οἱ καὶ οἱ ιχθυαι τίτλοι εἰς τὰ τείχη τῆς Αἴγαρος id est,

In patriam charant mihi sed si quando redibo. Phocylides.

Τοις πατεροχειροῖς στέφει δαιμοναῖς νομαῖς πέπονται.

*Fac venerans quae subterrestria numina poscunt. Hic tamen possit legere
citra licentiam στέφει, pro στέφου. Et Orph. in hymnis.*

Ηρίξ αὖ δρυαῖς οὐρανοῖς χολούισθρας αὐτοπόντιοι id est,

*Quando homines vexant furiis atque ira impulsæ. Et apud Tryphio-
dorum in expugnatione Ilij.*

Αμά χροὶ, καὶ μῆνες, μήδιποοι, οἰητοὶ τεκνα.

*Sed rara invenit est eiusmodi licentia, et potius notanda quam imitanda.
Nam si consonans sequatur, manent productæ sapientia. Quid dico sapientia, cum id
habeant ingenitum et naturale ut extendantur ante consonantem præcipue nisi
si poëtis placet aliquando discedere a recto trahite, germanoque ductu natu-
ra. At animaduertendum eam consonantem quae pro nihilo in hac poëtica liber-
tate habetur, unam esse fermè semper ex nouem mutis. Producuntur et sequente
vocali, sed potissimum sapientia que diphthongi. Hom. Iliad. a.*

Τίσας Δειπόνητα δακρυαῖς βίλεσι id est,

Dent Danai pœnas lachrymarum Dhaebæ mearum.

Idque tuis grauibus telis immittito pestem. Iliad. 7.

*Μεταρρέπεις καθοῦντος αὐτοῦ εἰδος. Quem versum non spondai-
cum sed dactylicum facimus, sic,*

Qui Atride minor hic capite est Agamemnone, dic, quis? et alibi.

Σκηνὴν δὲ οὐτὸν οἰωνού, οὐτὸν τερπλωτὸν εἰώνει id est,

Sceptrum non retrorsum non antrorsum agitabat. Et Iliad. 1.

Τρωίς οὐδενίτα δημιεῖ, οὐπιντα καὶ αὐτοῖς id est,

Turbantur mixtim cum turba Troes equorum. Aratus.

Καὶ ποτὲ καὶ ποτὲ οὐποτὲ διδοι ποτίστα id est,

Tranquilli Cepphi cum per maria alta volarint, et c.

*Diphthongi αι et οι in clausula, si species rationem accentuum, semper longæ
sunt in optatiuis in datiuis contractis, in aduerbiis. Et si Gaze crederemus in no-
minatiuis pluralibus inflexionis prima diphthongus αι, ut αιεια. (Exemplaria ta-
men passim repugnant, in quibus scribitur αιεια, ut αι, habeatur loco breuis.) In
optatiuis, ut πτυφοι, πτιεοι, πτιασι. In contractis datiuis, ut αιδει, λυτοι. In aduer-*

biis, ut οὐκοι, οὐκοι, χειρα. Excipe ab aduerbiis in αι desinētibus τάλαι ac φεσταλαι. In carmine tamen eadem licentia cum superioribus inuenio apud Homerum in-differentes esse vocali sequente. Iliad. a.

Oὐτεκ ἔχω καύπις χρυσίδος ἀγαθή ἄπιτι
Οὐδὲ εἴτελον δέξαθαι, επὶ πολὺ βουλομένη τινῶ
Οἰκοι ἔχαι, ετεροι. id est,
Quod Chryseidis abnuerim capere illa puella
Munera persplendentia, queis pater hanc redimebat,
AEdibus in nostris quia mallem hac ipse potiri.

In quibus versibus perpendes ei si habere ultimam licentia correptam. Tu verò alia exempla deprome tua ipsius industria ex clasicis autoribus Græcis, qui aliquid lectione dignum versibus scripsierunt.

ADDITIO.

Addit communem Hephestioni fieri syllabam tribus modis. Aut cum longam vocalem, aut ancipitem productam, aut diphthongum subsequitur vocalis, ut apud Homerum. Odyss. a.

Ἄρσος μοι ἐντημοῦσα πολύτροπος, ὃς μάλα πολλα
Πλαστὴν, επὶ τείνεις ιπέρ πλοιεψόρεις φορεῖ.
Πολλὰς οἱ αἰδώποι πολλάστα τοι γένεται. Id est,
Dic mihi Musa virum qui expertus multa, labores
Errando tulit ετεροι variis posteruta Troiae
Mænia: multorum mores qui nouit ετεροι urbes. Et Iliad. n.
Τοσ κέρας εν καφῆς ἐκκαρδεκάσω επούει. Id est,
Palmorum ετεροι capite huic sexdenūm cornua surgunt.

Facilius igitur sit eiusmodi syllaba communis, si ea quidem syllaba claudat et terminet dictionem, ut in propositis exemplis. Rarius autem in medio corpore dictionis. Aliquando tamen inuenitur et potissimum in aliis generibus carminum. In carmine quidem Iambico. AEschylus in Niobe.

Οἰσπος | τεινο | της παρ | θεον | λοχευ | επη. Id est,
Componit OEstrus insidias huic virginis.

Et in Ionico à maiore Sotade ex Adonide hoc.

Τινα τῷ παλαι | ωτινε | ω τιλετ' εστοῦνον. Id est.
Quam è priscis historiis vultis audire.

Secundus est modus, quando breuem aut correptam vocalem subsequuntur in syllaba sequente dissimilares consonantes, quarum prior sit muta, posterior vero liquida, ut οὐλον ἄκρον.

Πάσσοκλέ μοι δηκην ρεχασσούε. Id est,

O Patrocle qui mibi afflictus gratus es.

Quando vero prior duarum consonantium semiuocalis fuerit, non amplius communis est proposita vocalis sed omnino longa. Praeponitur autem semiuocalis liquida: nū quidem litera r. ut ἀυρος. Tο ε. vero litera μ. ut ερος. Et n σ. litera η. ετεροι μάδης, ut in nomine αγασμης. Etraro litera r. ut in nomine ναρης ετεροι αρης.

Que

Quantitate.

41

Quae omnia apud Xanthum inueniuntur in Lydiacis. Ex iur. constructio, fecit
alicubi etiam breuem ut apud Cratinum, et parothesi.

Ανοτερογάμις δηπλόσιοσ μημονικόν. Id est,
Aliena sequentibus consilia, obliuiosis, his qui tenaci sunt memoria.

Et apud Epicharmum in Megaride.

Ἐννοέται μέτρον τοῦ οὐρανοῦ τοῦ παντού. Id est,
Iustus laudibus virtutis plenus, et musicam complectens uniuersam lyrae
gratus sonus.

Et apud Callimachum.

Τῶς μόνον τοῦ παντοῦ τοῦ ζεύς εἰ φηξένος. Id est,
Sic quidem Mnesarchius dixit hospes.

Et si certè quidem muta claudat priorē syllabam, liquida verò sit litera prin-
ceps secundæ, non amplius sit communis syllaba, sed planè longa. Ut apud Alceū.
Heroicus hexameter.

Ἐκ μικραίας αὐτοῦ γένονται μετρίους. Id est,
Expellens me dolens, è balneo ritique egridentes.

Dicit autem Heliodorus literam μ, postpositam mutæ, minus quam aliæ liqui-
dæ communes in carminibus facere syllabas. Ob id etiā Cratinus in Chironibus,
versu lusit, qui est Heroicus hexameter.

,, Συντάχθηται χριστοφορεῖσθαι λύτρας ὡς τινας. Id est,

In fictionem quidē chirones abiimus ut in consilio dando admonitiones.

Επίλυθο Atticè pro ελληνιστήριον vel ελληνιθήριον, et c. Et apud eundem Crati-
num in Panoptis.

Heroicus hexameter.

Κεφαλαία διατάξει φεντού φαλακρού σικουράδειον θεατηνί. Id est,
Capita duo ferre, oculi verò innumerī.

Etrursum in horis Heroicus hexameter.

Οὐδὲ ταῦτα εἰδός αὐτόν τῶν οὐ ταῦτα δὲ ταῦτα δὲ ταῦτα καὶ μηδέποτε. Id est,
In facie nullum signum fuit auctienti.

Apud Achæum in Cigno Lambicus trimeter Acatalecticus.

Κύνου δὲ ταῦτα τὰ ταῦτα δομέτες εἶται λυσθεῖσι. Id est,
Cignique primum nos in ædes iuimus.

Apud quem legitur et secunda persona,

Lambicus trimeter Acatalecticus.

Τοιοῦ δὲ ταῦτα τὰ ταῦτα δομέτες εἶται λυσθεῖσι. Id est,

Huiuscemodi viri in domos ieritis.

Cratinus in Cleobulinis

Heroicus hexameter.

De syllabarum Græc.

, , E s i v a | x u a r e | o v e a r e | a v i a | a t e u x | p a i w . Id est.
Is qui sustinuit nullos hucisque labores,
Atque pedum teneris plantis est pullus equinus,
Concinnoque pilo & quem cuncti iure probarunt.

Nota diximus in quo nō a cum breve debeat esse, propter μ sequens tamen sic communis, ex eo quod mutat cum liquida efficiant breuem, anticipemque correspondam communis seu indifferentis quantitatis. Proinde prefliterū, quicquid dicat Hephaestio, legere in versibus superioribus ελληνισθε. Tertius autem modus communis efficienda syllabæ, quando brevis syllaba terminat dictiōnem non subsequentibus consonantibus longa apud poetas positionis, sed aut una aut nulla sequente consonante. Ut in Heroicis hexametris sequentibus.

O l d e μ | γ a i a | χ e n e i | π e d p a m | η e s a | χ e c o r . Id est.
Valde clamans incurvabat achiua propago.

A u m p e | π i d e a | o v i p o e | n i a | x i n δ p o | o e n . Id est.
At postquam Danaum factus clamorque sonusque.

N e s t o r e | q i o u n e l a | δ e r i a | x i n i | r o n t a w p | η μ π i c . Id est.
Nestora non latuit clamor quanquam ille bibebat.

A n a t a | γ a d a t e p | n a r e a | i n p o t | n a r e t u | o r t a . Id est.
Non sat sed nec arata quidem fert omnia tellus.

K a i w p | o i u u | o i t i p e | r o c t e m o | e z e o x a | n a t a w . Id est.
Omnium enim Lycij condunt altissima templa.

Hic communis syllaba & dictiōnis & pedis est ultima, in aliis vero exemplis syllabæ communes terminabant quidem dictiōnem, sed erant principes sequentes pedis.

Q V I D D I S S E N T I A N T L A T I N I A G R A E C I S ,
vel potius Græci à Latinis in dimetiendis carminibus.

Latini præcipiunt inter dimetiendum cārmen, vocalem infine dictiōnis elidendam esse, si in eodem versu dictio continuè sequens incipiat vel à vocali vel à diphthongo. ut, Albanique patres atque altæ mœnia Romæ. Et alibi, Tantæ ne animis caelestibus iræ? Item, Necdum etiam causæ irarum seuque dolores, &c. Carthago Italianam contra, &c. Sic pañim poëta Latinus. Græci contrà poëtæ nusquam exterunt neque vocalēm neque diphthongum ex fine dictiōnis, ni prius illam omnino expungant, ac supra locum illius reiecte, apostrophi notam inscribant. Quotquot enim & vocales & diphthongi scribuntur in carmine Græco, tot proferuntur etiam inter metiendum. Quid quām verum sit commonstrabit aperiisse hoc cārmen Iliad.γ.

Ω γωα, ουαλα ηηπο επος νιμερτες εειπες. id est,
O mulier libet hoc tibi verum dicere verbum.

In hoc mediusfidius versu Græco neque a neque o inducuntur, hoc est expunguntur. Imò ne inter quidem metiendum eliduntur. Id quod Vergilius in quodam Bucolico imitatus dixit,

Et succus pecori & lac subducitur agnis.

In quo versu, ri, non expungitur, sed excusat cœsura. Dixi paulò ante in ver-
su Græcanico vocalēm ac diphthongum elidendam, deteri per apostrophum
debet, ut Iliad. a.

H μεῑ αχαο̄ς δ̄γ̄α ε̄θνε̄. Id est,

Iram dic, quæ inflxit Achæis mille dolores.

In quo versu a bis oblitteratur. Alia persimilia exempla pāsim occurrūt apud
Homerum & alios poetas, quæ tu ipse inter legendum studioſe notabis.

D E C A E S V R A.

Brevis naturā in fine dictionis, si pedis sit principium in carmine Heroico ſepe
per cœfūram quam Græci διγραπή vocant, producitur, idque ubi quoque fit con-
cursus vocalium, vnde Homer Iliados a.

Ελσοῦτ̄ γλυμπόδε δία γίσαι, εἰπον δύ π. &c. Id est,

Vt precibus scanso cœlo nunc flectere possis,

Ipsa Iouem tentes, &c. Et Iliad. a.

Τοξώμειον ἔχω, ἀμφιρεφέατε φαρέτελω. Id est,

Arcum humeris gestans circunectāmq; pharetram. Et Iliad. y.

Αἰδοῖος τε μοι ἐπὶ τί λέ έκυρε δγρές τε. Id est,

Charē sacer mihi tu reuerendus es & mirandus. Et Iliad. y.

Σπῦται πόρ πέπης ἐρέεν κερυθείολος Εκλωρ. Id est,

Verbum affirmat se facturum martius Hector. Et Iliad. z.

Οι δὲ μίγα ιδχοντες ἐπεδραυον. Id est,

Incurſant, magnis clamoribus omnia turbant.

Nec putandum cœfūram locum habere tantum post primum, secundum, tertium,
ac quartū pedem, ſed & post quintum, ultimi nimirū pedis initio. Vnde Iliad. a.

Ισα φίλοιο τίκαιοι χαλεποιδην ποσει ω. id est,

Indulgens charis natis æquè atque marito. Et Iliad. y.

Ιδομένειος οὐ ἐπέρωθεν οὐκ ηγήποτε θέος ως

Eσητε. Id est,

Idomeneusque Deo ſimilis cretenſia regna

Qui tenet, aduersa confiſtit parte locatus. Et Iliad. x.

Διδου δ' οὐδε Συγανία λο. Id est,

Dabat autem ille filiam ſuam.

Et quia permulta ſunt id genus apud Homerum exempla vel interſe diuersa,
Maximus Planudes facile pertractus in eam eft ſententiam, vt ſcripferit ultimam
cuinque dictionis syllabam eſſe medianam, hoc eft in differentem. Alius tamen
(illius pace dixerim) atque aliis rationibus, talium permulta excufantur, vt ſuis
locis doceo quam poſſum apertissime: ſiquidem una eadēque syllaba diuersis
rationibus producitur nonnunquam, & econtrario nonnunquam corripitur.
Id quod ſuis locis videas in hoc opere.

Συνέκφωνος, id est vocalium coniugatio, quæ συνέκφωνος dicitur, hoc est coalescentia ab eiusdem sedis participatione. Figura est apud poetas qua duæ vocales aut diphthongi in unam coguntur syllabam, non tamen diphthongum, quippe quæ non considerabitur ut diphthongus: vel, ut ait Hephaestio. Συνέκφωνος διτονία ὁ πότες δύο συνάλλαγμα σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ διηγήσι, αὐτὸν μᾶς ἀδιχελιφθῶσι. i. Quando duæ syllabæ nullam interieclam habentes consonantem, pro una syllaba sumuntur. Ut autem docet Hephaestionis scholastæ πάτητος πεπίκρησην ὡρῳδίῳ Τύπῳ, ὃν ἡ φωνὴ τισθλίουσα καὶ ὑποκλέουσα οἱ φωναί ηὔτην, ταῖς κακομετέστασι φωρεῖ τῷ τίχαρι. ὅταν τὸ φωνήτων γέτεται διμετάλλον φορεῖ, συνέκφωνος μνοάρην, Εὐφράτειν αλλόοις ποιεῖσθαι φωνήντα, ταὶς δύο συνάλλαγμασι μίαν συναρέι, οὗ τοῦ τελεσθείματος Τύπου. Iliad.a.

Ταῦτα μὲν θεοὶ δεῖν Ολύμπια δάματα ἔχοντες.

Τὸ δέον, οὐσία λαβεῖν ὑποκλέψασα δῆλον πώλησαν οὐ συνέκφωνος, τὸ μὲν εἰ συνέκφωνος πότερον διεργαστεῖν οὐκούσια, μεραρέαλα δὲν αἴτιον διευλαβεῖν πειρίτης Καίσαρα, καὶ γένετο θεοί, Επονηταί. Id est, Omnino consequita est haec nomina, quod vox comprimens et suffirans aliquam est vocalibus, auffert malas versuum dimensiones. Quando enim vocalium sit alterna progresio, quæ inde nascitur συνέκφωνος, et quæ facit ut vocales aliae cum aliis confideant, duas syllabas in unam contrahit. Ut in hoc exemplo ωμῆν ωρὸν θεοί, id est, Dij νοβις dederint cœlestia tecta tenentes. Dictiōnem δέοντον supprimens propter γενῦν, συνέκφωνος, τὸ εἰ quidem compresit, cui diphthongum si cum admouerit, monosyllabum nomen est disyllabo fecit et quodammodo facta est syllaba θεοί. Fitque figura haec ex duabus breibus, ex breui et longa, ex longa et breui, et ex duabus longis. Apud Hesiodum ex duabus breibus sit συνέκφωνος, ut,

Τοῦ κακορεατίδηρος γένεται, καὶ δι' εἰ δέ τε οὐσία. id est,

Auxeris hoc satiatus rixas, prælia, pugnam.

Ex breui et longa, ut Iliad.a.

Χρύσῳν αἰδοντος τινάρην καὶ ἐλιώσατο πάντας αἰχμούς, id est,

Cum sceptro aureo et omnes obsecrabant Achiuos.

Ex longa et breui, unde apud Hesiodum:

Βοστὶ καὶ ἡμότοισι ἐπετελόν, αὐτὰρ επιτα. id est,

Annua sunt mulis, isthac sunt annua bobus, et c.

Ex duabus longis, ut libro Odyss.v.

Ἐρνάλ' επὶ οὐπε κακῷ, στρατοὶ φωνὴ κοκκας. id est,

Vir malus et stultus non esse bubulce videris.

Et syllaba quæ per συνέκφωνον coalescit aliquando producitur, et aliquando contraria corripitur. Placet autem grammaticis εως crebro per συνέκφωνον in unam coalescere syllabam, et apud Homerum et apud alios poetas. Etiam ante breuem quæ aliqua tamen ratione producatur, ut Iliad.x.

Εως ὁ τεῦθις ὄφεια καὶ φρέα καὶ βυθός id est,

Interea dum talia mente et peccatore versat. Et Odyss..

Διὰ δώματα ἔως ικονοῦ id est,
Perædes dum veniebant, &c. Et Iliad. A.

Εως ὅπε πολέμῳ id est,
Is dum quocum belligerabat. Et Odyss. n.

Αλλ' αὐταράδησοι νῦχοι πάντας ἔως ἐπινασοῦ id est,
Sed retro cedentes rursum nabant quoque ingressi sunt, in flumen.

Ni malis dicere amphibrachum loco, aut dactyli aut spondei positum, ob tem-
porum æqualem inter se dimensionem. At cum hæc carmina variam recipere pos-
sint metiendi rationem, de his plura dicemus in opere de generibus carminum.

FLEXA ET CONTRACTA
syllaba est longa.

Syllaba quævis flexo accentu insignita, Itidem & omnis contracta produci-
tur naturâ, vt μῦ, σῦ, τὸ δύνα, πὲν ψῆ, πῷ ὄφι, Τοὺς ὄφις. At quæ vocalis in fine di-
ctionis contractione longa est, eadem quoque potest coripi sequente vocali, vt
paulo ante docuimus. Vnde Iliad. ξ.

Αὐδα δό, π φορτεε. id est,
Dic id quod cogitas, &c. Et Iliad. i.
Φοίτα αἰδα περιμάχεε. id est,
Prima acie inter pugnantes, &c. c.

In epigrammate autem Parmenionis Macedonis constat satis non contrac-
tio-
nem fieri sed syncopen. His verbis,

Οἰ κόεις ἀχεὶς κόρου κορεστὸν μεν, αλλ' ἐκοριθῶ,
Αχεὶς κόρου κ' αὐτὸς Τιὺς κόεις ἐκκοεῖσας id est,
Carne mea est mordax cimex & sanguine fætus,
Morte quoque insecti sum satiatus ego.

Ad verbum autem sic veritas, Cimices ad satietatem usque satiate sunt me-
sed satiatus sum ad satietatem usque etiam ipse cimices excimicans. Et in prin-
cipio argonauticorum Apollonij.

Αρχόμενος στό φοῖβε παλαιψέαν κλέα φωτῶ.
Μνήσματα. Id est,
Incipiens à te priscorum facta virorum.
Phæbe ueham in cælum, &c.

Proposita exempla & id genus alia vel per syncopen, vel per apocopen fieri,
nemo non, nisi pro rorsus mentis oculis captus, videt. Nam in epigrammate, κόεις pro
κόεις positū est, & per syncopen cōciso in priore versu distichi: At in posteriore κόεις
pro κόεις, dictum est, sed a itidem per syncopen extrito. Deinde in versu Apollonij
κλέα pro κλέα ratione nō dissimili, eliso quippe cōciso ve altero ε. Et apud Homer.

Δικλέα δόγεις ικέδαι. id est.

Méque inglorium in argos velle reuerti.

Vbi ε per syncopen extrito, δικλέα pro δικλέα positum est. Et Odyss. T. u' ex
pro κλέα, & ε̄ pro ε̄ται millies apud Homerum per apocopen legitur. Sed de-
his satis, pergamus ad reliqua.

DE POSITIONE.

Duae pluresve quæcunque fuerint consonantes (ni sint muta cum liquida, aut etiam liquida cum muta) & literæ duplices ζ, ξ & proximè antecedentes, alias breuem, syllabam, positione semper longam efficiunt, tam in una dictione quam in diuersis dictionibus. Et cum apud Latinos nulla fiat positio, quoties dictio desinens in vocalem breuem, habet continenter sequentem dictiōnēm à duabus incipientem consonantibus. Hoc certè loco nobis est ostendendum, Græcos vocalem alioqui vel breuem vel anticipitem extendere positione duarum consonantium aut literæ duplicitis, & in una dictione, & in diuersis dictionibus. In diuersis quidem vocibus bifariam, nempe cum dictio desinens in consonantem, habet continuè sequentem dictiōnēm incipientem à consonante, & sic vocalis, qua breuis erat, proximè antevertens, haud secus atque apud Latinos, fit longa, ut loquuntur, positione. Aut cum sit concursus duarum dictiōnū, quarum prior definat in vocalem breuem, ea verò quæ continuè sequitur, vel à duabus consonantibus vel à duplice litera initium habeat. tum enim positionem locum habere sequentia exempla dilucide monstrabunt, tametsi non desunt qui cæsurae esse contendant. Hom. Iliad. a.

Μαζὶ πακχῶν τὸ πώποι μοι τὸ κρίθιον ἔπειτα·

Αἰὲ τοὺς τὰ κάκη φίλα φέσι μαρτυρεῖσθαι· id est,

Heus bone tu mala qui nunquam non vaticinaris,

Nec mihi verum nunquam voluisti fundere verbum,

Omnia sed semper mala gratum est vaticinari:

Notabis in primo versu τὸ extendi positione, & in secundo versu τὰ quoque ultimam nominis φίλα positione longam effici, ni velis cæsurae esse. Sic a. apud Hesiodum.

Δθῆτε δὴ εἴ τε ποτέ ποτέ πατέροις ὑμεῖς υπεινοῦστε. Id est,

Huc properate Iouem patrem vestrum laudantes.

In quo versu πroducitur syllaba quippe ultima vocis ἐνέπειτα ob positionem duarum consonantium, principium dictiōnis sequentis constituentium. Et Iliad. a.

Καῦ οὐ μεν ἀργορότεξ οὐς χρύσουν αἱματικέλπικας,

Κίλλας τε ζαθέω, πενδοῖ πέρι αἰδοστεῖς, Σμυνθεῖς. Id est,

Exaudi me Sminthen cui est argenteus arcus: Chrysen qui lustras, & qui Cilam quoque diuam Protegis: in Tenedo qui regnas fortiter, audi. Et Iliad. b.

Αμφὶ σ' ἄρεισιν βάλετε ξίφος ἀργυρόναοι. Id est,

Ille autem argentatum humeris circumiicit ensem. Orpheus,

Εξοχαγό μεροτων ιηάζεται, id est,

Mirè mortales admirabatur & ille. Callimachus,

Ιεράπετρέσιν τὸ δὲ σέφος ηματκίνω, Id est,

Rem faciunt sacram atque die illo texta corona. Idem,

Γητεὶ φθῶτα τὸν αἰένων έπειζεις, Id est,

Cur Penee velis phthiotia resistere ventis.

Atomnia fermè talia possunt aliis quoque rationibus in carmine excusari, videlicet quia vel monosyllabas sunt, vel quia tum fiat cæsura. Notabis præterea

Et permulta brevia manere correpta in fine, tametsi dictio sequens vel à duplice litera vel à duabus consonantibus initium habet, ut Iliad. lib. 8.

Oī n̄ ζάκυνθος ἔχοι, id est,

Quique Zacynthum habitabant. Et Iliad. 2.

Iēpūc eis ἀπ̄ ζελένης, id est,

In sacra urbe zelea, &c.

In summa positio fit quinque modis. Aut enim fit cùm dictio definit in duas consonantes ut πτως, μακάρε, αλε, Aut cum syllaba, sequens breuem vocalem, incipit à duabus consonantibus, ut εἰλωρ. (Observabis tamen mutam cum liquida vt in υγεία communem facere syllabam antecedentem) Aut fit (ut ante dictum est) cùm syllaba definit in consonantem, & proximè sequens incipit à consonante, vt ἀμος, Aut cùm syllaba definit in dupl. ut ξ. Aut cùm sequentem habet vocalis breuis à duplice incipientem vt ηξω.

LIQVIDAE QVAE IMMUTABILES QVOQUE dicuntur, sēpe fiunt duplices.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, quæ immutabiles quoque dicuntur, producunt vel solæ, sed tamen tanquam duplices, vocalem proximè antecedentem, alioqui suæ naturæ breuem, idque tam in r̄na eadémque dictione, quam in diuersis dictiōnibus, vnde Homerus initio fermè primi Iliados in dictione ηλωεια produxit & ante λ. His versibus.

Πολας δ' ιδίουσι φυγας αἴδι τεσία φυ

Ηρώων, αὐτούς οἱ ἐλώεια πῦχε κύρεσι, id est,

Premisit generosas orco animas tibi multas

Heroum, & canibus lanianda cadavera fecit. sic in sequenti versu.

Ημερόεν κυράεινε, θεός οἱ ὑπὸ μόρος αἴεισο. id est,

Suane sonat, sed enim carmen Deus accinit ipse. Et Iliad. x.

Πολα λιανοδρόμῳ, οὐδὲ ἐκτεινομόν επιθήσει. id est,

Hectoris ast animum non flexit multa petentis. Et Iliad. x.

Βλῶ εἰς αἰόλου κατὰ δύματα πόνοι ἐπιχειρο. id est,

Conueni ΑΕολού ego subiens insignia tecta. Adhac Odyss. 9.

Εὖ μὴ τόξον οὐδαε ἐνέζοι ἀμφατάσσω. id est,

Sat scio me flexum arcum contrectare politum. Iliad. 2.

Ως οἱ ὄτε ποποτῆς εἰδὲ νέφος αἵπολος αἴηρ

Ἐρχόμενοι κατά πόντον ὑπὸ ζεφύροις ἰωῆς. id est,

Vt sit cùm nimbum caprarius aduentem

Ventorum flatu è specula ponto aspicit actum.

Et ο μηρόντε, producitur in nomine Διονύσος sic,

Δῶρα Διονύσου πολυηρέος αὐταρέπνη δι. id est,

Postquam lætificantis multos munera Bacchi. Et Iliad. 8.

Αἱερες ἐσε φίλοι, id est,

Νόσque viri estis amici.

Allia exēpla possis vel innumera superaddere tua ipsius industria si videatur.

LIQVIDAE QV AE, ET QVO-
modo liqueſcant.

Liquidæ (quas alia ratione immutabiles vocant) η, μ, ν, ρ, quibus adiicies σ, liqueſcant non raro, atque adeo emollitæ, vimque consonantis amittentes, ac si evanescent, vocalem proximè antecedentem, alias longam, corripiunt.

Et quia diuīſio consonantium hoc loco perneſſaria eſſe videtur, vt quin ſi facilè intelligat ac iudicet quæ consonantes efficiant poſitionem, et quæ tali fa- cuitate deſtituantur: Diuidemus idcirco consonantes omnes, In

Nouem mutas ſub- diuidedas denuo in	Tres	Tenues π κ τ Medias β γ δ Aspiratas φ χ θ	Quia verò αῑ, εῑ, ῑ, ο̄, ῡ, ς̄ ſunt, boc modo expendere oportet, vt tenues opponantur aspiratis, et è contrario aspiratae iijdem te- nubus. Deinde mediae interri- ciantur, tanquam mediae naturæ ac medijs ſoni inter extre- mas quæ opponuntur, ita vt habeant rationem contrariorū hand ſecus atque album et nigrum in philoſophia. Mute verò mediae comparentur coloribus mediis inter album et nigrum, quinimò ex albo et nigro cōpositis. Habeatur au- tem imprimis ratio huiusmodi oppositionis mutarum, quia paſim aliae in alias migrant.
Tres du- plex.	ξ		
Quatuor liquidas, et in σ,	η μ ν ρ		Nec te fugiat harum nonnullas ſemiocalium nomine do- nari, nempe tres duplexes, quatuor liquidas, et σ, quarum characteres ſequuntur, η, ξ, η, μ, ν, ρ, σ.

Vt autem reuertamur eò unde digrediſſumus. Fit ita frequens, vt muta cum liquida vocalem proximè antecedentem efficiat indifferentem, vt admonitione non egeat. Id quod cùm Latini commune habeant non raro cum Græcis, idcirco eo miſſo facto pergamus traſfare illa, in quibus aut parum, aut nihil prorsus conuenit Latinis cum Græcis.

Liquidæ igitur non ſolum poſtpoſitæ mutis, ſed etiam (quod prima fronte mi- rum eſſe videatur) antepoſitæ liqueſcant plerunque, vt ante κ Iliad. w.

Αλλ ἡ ω οὐδὲν τε ρέων κακού νεγδέσσει αὔλοι,

Σειδέπαλεξένουμι, et c. id eſt,

At tibi nullius autorero herclē maliſed et à te

Hostem alium pro viribus ipſe ego pellere nitar.

Item, ante κ liqueſcit, Iliad. κ.

Τῶν μηδεὶς φίλον τίκτον, ἀμυνεῖ δέ δύναται ἀδρά: id eſt,

Gratum horum meminiffe, at vt hostem vlciscere natum.

Et, ante χ liqueſcit, vt apud Hefiod.

Εἰ δέρφη τική χεῖμα εἰχόεις ἀλλού θύνται: id eſt,

Hand dubiè tibi res alia et vernacula ſiſit.

Adhæc

Ad hæc, ante θ quiescit liqueſcere. Dionys. de ſitu orbis.

Kαὶ Τεῖπλιν λιπάριον Ὀρθοσίδη τὸ Μάρανθον π. id eſt,

Et Tripolin pingue atque Orthosida, tu adde Maranthum.

Præterea, ante liquidam nonnunquam liqueſcere, ut Odyſſ. π.

Τηλεμαχῷ ὅδος ἡδὲ φαιδρῷ μὲν μητέρᾳ id eſt,

Telemacho hæc via, quā non pergere dicimus ipsum.

Quiescit quoque, ante vocalem. Dionys.

Τῷ δὲ βητοῦ Βοωτῶν τὸ πέδαν καὶ Λοκρῶν ἔργα.

Bœtorum in eo terra et Locrenſia rura.

Probant et grammatici μ, ante mutam liqueſcere. Odyſſ. λ.

Καὶ πᾶς ἐχει δότο πῆδας Αμφίονά πὲ τὸ π. id eſt,

Ille duos habuit natos Zethum Amphionēmque.

Liqueſcere et ρ, ante mutam, vnde Orph.

Γαρθίνιος απέρπους Κηφισεῖον ἥρωεσσιν id eſt,

Virginitatis iter pergratum Heroibus addas.

DE Σ, ALIQUANDO LIQVESCENTE,
aliquando vero duplici.

Liqueſcere et σ, plerunque potissimum ante mutam. Vnde Aratus.

Ωρη ἐποεῖται κράτει πολύφωνος κορών. id eſt,

Vesperino garrit tempore garrula cornix. Et Odyſſ. ε.

Δῶρε αἰ ἐπιπα σκέπα προεύξορ, et c. id eſt,

Atque politam deinde dedit mox ille bipennim.

In nomine σκέπας quiescit σ, libris Iliados φ, et χ.

Proinde σ, cum sit conſonans ſemiuocalis quidem, non autem muta, nec duplex nec liquida, liquidarum tamen more liqueſcere, ut iam probatum eſt, aliás ſolet, et contra pro natura duplicitum breuem natura præcedentem producit, idque potissimum in fine dictionis. Vnde Homerus,

Χαμαὶ πέσει αὐγέος ως id eſt,

Lapsus humi eſt ut labitur alnus. Et alibi,

Εσι πόλις ἐπύρη. id eſt,

Vrbs Ephyra eſt, et c. Item,

Σπῦται δότι επος ἐπέει. id eſt,

Facturum ſe eſſe affirmat ſuadentia verba.

In quibus verſibus, pos, nuc, mne, syllabæ naturâ breues alioqui, producuntur ob, claudens syllabam. Aut in iisdem syllabis et similibus ſpectabis caſurâ, de qua paulo ante dictum eſt ſatis. Nunc autem redeo ad liqueſcentiam, ut ita loquar, litera σ. Veluti liquida igitur σ, interdum emollita, præcedentem vocalem naturali longam ſequente vocali corripit, ut in hoc verſu.

Εὐτ' αἱ ἔπιντα μὲν Επτὰς ἡελίοιο. id eſt,

Cum poſtē decies tropicos vel ſolſtitiales.

In quo verſu a in Επτὰς naturâ longum, corripit ut vocalem ſequentem, liqueſcente σ videlicet, aut dicas potius Επτὰς corripere ultimâ linguâ doricâ, poſt-

habita quippe ratione mollitudinis literæ σ. Nam & (ut suo loco in Gnomone dōcemus) Doricē corripitur in accusatiis pluralibus parium syllabis noninum pri-
mae declinationis & secundæ, contra naturam linguae communis.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΙΑΣ.

Monosyllabæ quedam voces, quales sunt ἡ, ἔ, Ἀ, Ἄ, Ἄ, Ἄ, & similes, non-nunquam ut liquidæ ac nullæ nullius re momenti ac ponderis existimantur: non-nunquam rursus virtute sua, præcedentis syllabæ breuis tempus extendunt, non-nunquam præterea suum immutant. Hoc autem modo videoas aliquot vnius syllabæ dictiones interiectas polysyllabicis, nihil impedire quominus syllaba longa natura in clausula dictionis, præcurrat vel vocali vel diphthongo sequenti, posita nimis in capite alterius dictionis. Ita ut quæ princeps est dictionis sequentis syllaba, excipiatur vel longam ultimam antecedentis, quæ, quanquam inserta est vox monosyllaba, corripi posse, ut Iliad. 4.

Δέλτιφω οὐδὲ βοῶ θῆται μέταν καὶ πίστια δημιῶ· id est,
Athlete que secundo iterum ille bouem bene pinguem
Et valde magnum propónit præmia luctæ. Et Hesiod.
Εἰδένεις ἐργάζεται τέχνης καὶ ζηλώσις καὶ αἵρεσις· id est,
Si vero arua colas sectetur forsitan iners.

In hisce vero duobus versibus animaduertas licet monosyllabas voces nihil impediare quominus δευτῖφω & ζηλώσις ultimas corripiant ob sequentes vocales, quamquam οὐ & καὶ id est δὲ & καὶ per apostrophū interiiciuntur. Econtrario vero interdum producunt antecedentes aliquaratione, ut vel positione, vel specie casure. Iliad. n.

Τὸν Δυνάστερος ἐπεφεύδολον κατέπικτε· id est,
Extinxitque dolo ipsum non virtute Lycurgus.

Vbi i, ante καὶ in κατά fit longum, alias breue natura. Monosyllabæ voces natura breues producuntur interdum, Homer. Iliad. a. ubi loquitur de Calchante vase.

Οὐδὲν τέ εἶντα, τέ τι εἶναι δύναται τεσσάρ' εἶναι. id est,
Nouerat & qui, quæ fuerant, sunt, atque futura. Et Iliad. γ.
Αντὶς δύο οἴτα περιγέλλει εὐσήνος λεί· id est,
Sed tum cum vocem magnam ipse è pectore misit.

Notabis ὅς in principio prioris versus produci ante diphthongum. Et τι in me-
dio posterioris, itidem extendi hac eadem regula, vnde Hom. Iliad. lib. γ.

Τόλχα δέ οἱ κατεύθυντο χοντρούποντες· id est,
Arma iacent illi in terra quæ pascere multos.

Non dubitat, &c. Et Iliad. γ.

Ωδέ δέ τις εἰποτεν, ἀχειρῶν τε ωντες, &c. id est,

Surrexit tum aliquis qui cepit talia fari,

Siuæ fuit Troianus vir, seu Græcus & ille. Et Iliad. λ.

Ελαγὼν δέ εἰρηνεις οὐδὲν εἰπεν· id est,

Nam veniens afflixit viribus Hercule dignis.

At quam poteris perspicacissime obseruabis permultas id genus monosyllabas,

ditiones excusari praesentia vel liquidæ vel σ , quæ non parum sèpè in carmine funguntur officio literis duplicitis. Adhæc disyllabarum dictionum prior aliquando producitur, alioqui naturâ breuis, potissimum si posterior breuis quoque per apostrophum reiciatur. Hom. Iliad. γ.

Ημαν τῷ ὅτε τῇ λαζον Αμαζόνες αὐταῖς εἰπει· id est.

Quo die Amazones huc formâ venere virili.

Ni malis legere ὅτε ut sit dactylus non spondens.

DE M V T A C V M L I Q V I D A .

Muta cum liquida complexu mutuo sequentes vocalem naturâ breuem, eandem vocalem reddunt indifferentē, idque tam in una eadēque dictione quam in diuersis dictionibus. Quod ipsum faciunt $\sigma\tau\mu\nu,\pi,\kappa\tau$. Proinde Homerius produxit α , in clausula prepositionis $\kappa\tau$, Iliad. β.

Αλλ' ὅτι μερμένες καὶ φρέσα καὶ καὶ δυοι· id est,

Confilio pollens, animo hæc $\sigma\tau$ pectore versat. Et Iliad. α.

Πομας οἱ ιφθυοις ψυχὲς δίδι τεστάψι, Ηρώων id est,

Multas ingenuas animas ad tartara misit

Heroum, idque prius multo quam fata tulissent. Et in βαραχρωμαχίᾳ,

Αλλ' ἐπι λέκεντιον ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω· id est,

In lectum rediens digitorum mordico summum. $\sigma\tau$ Orph.

Θητεῖα πεζωὸς ὄρεων δρόμου πελαγεῖδον· id est,

Montibus $\sigma\tau$ cultum Iouis hunc, cursuque latriam. Dionys.

Πρὸς βορέων αὐδίς δὲ τελές εἰσαιεῖς μωχὸς ἐρπτι· id est,

Ad Boream repit, secessumque hesperiorum.

Sed has libertates poteris excusare aliis quoque rationibus, ut cæsura $\sigma\tau$ μορθωματίᾳ. In principio huiuscē capitī dixi mutam cum liquida mutuo complexū pertinentes ad sequentem continentē vocalem, reddere indifferentēm breuem proximē antecedentēm: at quoties muta $\sigma\tau$ liquida dirimuntur, proximē antecedens vocalis longa manet, ut in εὐκέντῳ, $\sigma\tau$ similibus. Porro sequentibus exemplis ostenditur $\mu\nu,\kappa\tau,\pi$, indifferentēm ante sē vocalem, vel breuem naturā, vel ancipitem habere. Vnde apud Hesiod.

Ητε καὶ αἴταλαμον τῷ, ὁ μετέ βῆτε ἐργει ἐγάπετ· id est,

Attamen illa ipsa est ad opus quæ pellit inertem.

Addē κτ. sepe nullam facere positionem, ut apud Homerum in βαραχρωμαχίᾳ, ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω. quem versum paulo ante citauimus $\sigma\tau$ vertimus. Idem iudicium de π. Hom. Odyss. Λ.

Κότερον φοίκιν πεζὸς Αἰγυπτίου ιπταληθίς. id est,

Cumque pererrasset Cyprum, Phœniciam, $\sigma\tau$ omnem

Gentem quam complectitur in sē AEgyptia tellus.

His tribus exemplis satis constat vocales etiam ancipites corripi ante $\mu\nu,\kappa\tau,\pi$. Ceterū p̄f̄sim occurruunt exempla in quibus producuntur. Eadem certè de causa in κέκλικα, κέκλιμα, πέκλικα, πέκλιμα, μέκλιμα, consonantes thematum principes supra e syllabicum augmentum, repetuntur, quippe quod breue sit, $\sigma\tau$ nullā positione producatur. Quod si ē sit longum, ut in εἰλαρά, εἰλιμα, εἰλόημα, $\sigma\tau$ aliis eiusmodi verbis, nihil supra præteriti augmentum repeti debet.

ΤΟῦ Ι, ΚΑΙ ΤΟῦ, ΣΒΙΒΝΚΤΙΒΑΕ, σο-
luta diphthongo, quantæ.

Subiunctiæ in diphthongis, i, ε, u, diphthongis solutis saepius corripiuntur,
vt cùm ex πάτης per diæresim fit πάτης. Et εὖ fit εὖ, et ex ηὐ ηὐ. Vnde Iliad. n.

Υπὸ σεφαίνει εὐχάλικον, id est,

Sub casside ferrea, et c. Et alio in loco,

Ελένης πόσις ηὔρωμα. id est,

Helene vir pulchricomæ, et c. Itidem,

Ηὺς πάτης αἵρωμα, id est,

Filius Anchise strenuus, et c. Et illud.

Εχθρός μου κύνος ὁ μῆδος αἴδησ τολμητον. id est,

Est mihi tam infestus quam nigri ianua ditis.

Colliges ergo ex antecedentibus, α, ι, υ, ancipites saepius corripi, soluta in di-
phthongo, nec tamen semper, quia Theocritus. α, extendit soluto adverbio πᾶσα in
φάτησα Idyllio 1a.

Οὐ παγ' οὐδὲ φάτησα δέλεγ' οὐ Κύκλωψ οὐ παρημῖτη,

Ωρχάμης Γολυφανες, οὐτὶ περιπταῖς Γαλαπίαις. Id est,

Sic igitur magno Galateæ captus amore,

Commodius potuit nobiscum vivere Cyclops,

Ille vetus Cyclops Sicula Polyphemus in ora.

DE ORIGINE LIBERTATIS POETARVM.

Origo licentiae poetarum per insignis, et præcipua obseruatio ponenda semper
ob oculos volenti scribere carmen, aut etiam rimari conditas aliquando in carmi-
ne alieno salebras et illas excutere, est eiusmodi.

Syllaba præcedentium et sequentium occasione rapitur identidem a poëtis
in contraria quantitatem. Nam si tres continuè breues, aut etiam plures in po-
lysyllabicis dictiōnibus concurrant, earum breuum prima producitur nonnun-
quam licentia poëtica, vt α, in αἰδηραντον, et φητι in φητιμίδης apud Homerum.

Οὐ πετει διός εἶμ, οὐ μέσανταντον οὐ ποτεις. id est,

Non tibi sum Deus, vt quid me immortalibus æquas?

Γελαμδης ἐλευθερος, et c. id est,

Priamides Helenus.

Adde alia id genus pasim obvia in lectiōne poetarum exempla. Tertia vero
nonnunquam extendit ob sequentes breues, vt in συζήτᾳ Hom. Odyss. ξ.

Τοστα συῶν συζήσα, ποτὶ αἰπόλια πλατεῖ αἰγῶν. id est,

Quantus grex suum erat, tanta et caprilla corona. Adhac Odyss. λ.

Bλω δὲ κτι λοφαδια φέρω δηι τηνα μέσαν. id est,

Veni humeris portans ad naues vndique nigras.

Vide quomodo ν in συζήσᾳ illic, et hic in λοφαδῃ. cū breue sit producitur, oc-
casione tū præcedentii, tum sequentii breuii. Media quoque syllaba producitur
inter breues potissimum cū illa est anceps, vt in πηλης, et, quod maiori admiratione
dignum, eadē de causa natura quoque breues producuntur, reperiuntur. Homer. Il. a.

Tōis ἀλογοις. οὐδὲ δέ γε ὁ λογοτρόπος φρεσὶ πάντες. id est,
Nam hic certe fuit exitiosus mentibus heros.

In quo nec dubiū versū perpendes λα in ὁδοῖς contra naturam suam produci
in medio corpore dictionis, aut dices potius legendum esse ὁλοῦν contra quam
vulgata habent exemplaria, nimis tamen per pleonasmum in extensionem syllabæ
assumpto, ut constetur diphthongus οι. Sed obiciet fortasse aliquis, breuem natu-
rā produci eodem praetextu in principio dictionis, ut Odyss. 8.

Aρονεροίς οὐτε εἴ τε πρεφεῖς δασύμαλον. id est,

Masculine ones aderant præpingues lanigeræque.

In quo versū διεῖ dactylus est. Tu id factum esse necessitate dices ob ambientes
breves & quidem multas. Alius aliquis contendet legendum esse διεῖ absque di-
ctio, & εἰ extendi vel per cœsuram vel propter. At ob longas ambientes in ea-
dem dictione syllabas que breuis erat, producitur, ut Odyss. 8.

Ος ρίτσησιλα ἀπνάσσων πατεῖ χαρωδεῖς. Id est,

Qui genitori succens hypersianam habebat. Et Odyss. 8.

Πρεβύτανον καὶ δειπνον απομίνων ιάμεν. id est,

A primè sensi ac fortis proscindere nomen.

In quibus expendes μ, ut pote in ἀπμήσιν, & σι in ριθησίλω extendere τὸ ι, &
lioqui breue, quod utrinque longe ambiant. Sic Odyss. 8.

Ος ρικορήσιλα θύρησιν μέγ' απεινόν. id est,

Conatus bonus ut longe anteferendus inani.

Syllaba γι inter duas longas extenditur. Dionys.

Καὶ ποτέ δύσια ἐργα, καὶ εἰ πίμπα Δάφνης. id est,

Et Daphnes tempe sacra. & neptunia faæta.

In quo versū, σι que longa est syllaba, in ποτέ δύσια corripitur. Siquidem καὶ πο-
τέ dactylus est. aut certe creticus seu amphimacrus loco dactyli. Eodem quoque
modo Iliados π.

Οι πότιμοι γρόωσσα λιποῦσσιν δρόπτητα καὶ ηὔτω id est,

Flens propriam fortunam amissi flore virili.

Hoc in versū τὸ ι αὐτῷ dactylus est. Aut certe palimbacchius loco dactyli.
Tales occurruunt pasim in poëtis licentie, quas tu ipse venaberis & notabis. Si
qua verò sint omissa à nobis dicenda de carminibus poëtarum, nos ea suo tempo-
re addere, λογοτρόπον, non grauabimur. Constat ergo ex antecedentibus breue in-
ter duas longas interdum extendi, ut τὸ ι, in ἀπμήν, quia duabus longis inseratur. ē
contrario vero corripi vel τὸ ι, vel aliam syllabam occasione, vel utriusque am-
bientis, vel alterutrius duarum ambientium, ut τὸ ι, in φοινίσσων, & similibus.
Et ei, in ποτέ δύσιν, ut posito paradigmate paulò ante demonstrauit. Quatuor breues
continue veniunt nonnunquam in locum pedis unius Heroici aut dactyli, aut
spondei videlicet, unde Hesiodus secundo libro Operum & dierum:

Τῆμος Σωματικὸν διπλὸν αὐτοῖς τὸ πλέον εἶν. id est,

Tum medius pastus bobus sit, pabula vero

Plura homini sint, ob prolixæ tempora noctis.

Et quemadmodum apud Vergilium, Labat ariete crebro, Ianua. Et alibi, Parie-
tibusque premunt artis. Ita in versū Graeco superiorē τὸ ι αὐτοῖς proceleusmaticus

erit loco vel dactyli, vel spondei. Ut quia vel dactylus vel spondeus non poterat ingredi carmen istud Hesiodicum, pes saltem temporibus respondens sufficiatur in locum alterutrius duorum pedum Heroicorum. Sic apud Homer. Iliad. a.

Τιμόνης ὁ λέοντος δὲ πολέας οὐδὲν δέχεται. id est,
Perdideris multos Græcorum in nauibus altis.

In hoc versu νέας οὐ προκευσμaticus est, loco pedis Heroici. Id certè p[ro]f[und]issimum occurret, & apud Homerum & alios poetas: ni malis dicere νέα fieri per σωμάτων, quod fieri posse est probabile.

DIALECTI QVID POLLEANT
in scruta[n]da quantitate.

Dialectorum habenda ratio nonnunquam in elicienda quantitate quarundam syllabarum apud Græcos. Ut autem totum hoc facilius intelligas negotium, Notandum imprimis Ionas assumere n, ut φίλια, ρεῦια, ubique communes habent α longum, ut φίλια, ρεῦια. Contraria vbi communes τὸν, ut οὐκον, loco τὸν, Doris semper α longum accipiunt, ut α πνα. Quantitatem ergo dialectorum hoc modo colliges, & Doricē positum pro n, produci, ut αδύ pro ιδύ, & α ταῦ τὰ ταῦ pro ι ταῦ ταῦ. vnde Theocrit. Idyllio primo:

Αδύ π τὸ φίλια πνα α ταῦ α πνα επίνε ταῦ α,
Α πονταῦ παγῆι πρόβοσταται, &c. id est,
AEPole dulcis hic est subraucus spiritus auræ
Dulcis, & hæc strepitu pinus prope constata fontes.

In hisce autem versibus notabis αδύ pro ιδύ Doricē positum. Et α πνα pro ι πνα, & ταῦ α pro ταῦ n si sequaris ductum regularis inflexionis, at ταῦ n pro ειναι, deinde παγῆι pro παγῆι. In quibus omnibus vocibus, & similibus, quæ cum apud Homerum, tum apud Theocritum tam frequentes sunt quam quæ frequentissimæ, & Doricum factum ex n lingua communis, longum est natura. Quod sibi breue reperiatur, alia occasione id factum esse dices, ut licentia poetica ob alia fortasse vocalem sequentem: sed quam rarum inueniuntur sit hoc, ipse tu inter legendum experieris. Ceterum corripitur a, in penultima præteriorum Ionicorum, ut in γέγα, μέμα, βέλα, εῖσα, quæ fiunt à γέγα, μέμα, βέλα, εῖσα. In quibus commune τὸ n, mutatur in Ionicum a, breue.

PEREGRINARVM VOCVM QVANTITAS.

In dictionibus peregrinis quantitas syllabarum apud Græcos est varia, incerta, & subinde indifferens. videas tamen poetas iuniores non raro subdidisse Græcorum regulis dictiones Latinas ab iisdem Græcis usurpatas: è contrario vero, Græci nonnunquam metiuntur qualitatem vocis Latinæ ex regulis ipsorum Latinorum. In epigrammate Palladae:

Ην ὁ φίλος π λαζη, δόμιτε φερτηρ θεος εἰραν,

Ην οὐδὲ μη π λαζη, π φερτηρ εῖη μητον.

Si quid amico des, mox es frater dominū que:

Quod si nil dederis, tu modo frater eris.

Quantitate.

55

Animaduertendum, μι in δέμη breuem esse syllabam haud secus atque apud Latinos: at in dictione φεγγη, a corripitur contra normam Latinorum. Sequuntur & in ταῦται, quantitatem Latinorum Graeci, vnde Hom. Iliad. a.

Tλωσιν πειται πατηρ αιδηρη πεπων η id est,

Huic respondet deinde hominum pater atque Deorum.

Nonnus Panopolitanus poeta in paraphrasi in Euangelium beati Ioannis, corripit perpetuo, a, in πλάνης, θυδειον, διωδειον, pro ratione quantitatis Graecorum, cum apud Latinos secus sepe fiat, nisi quod conuenit Latinis quoque cum Graecis in quantitate nominis διωδειον. nam a, breue ut Graecis ita & Latinis: Vnde Cato ille Latinus:

Dilige denarium, sed parcē dilige formam.

Quod si Latinis in dictionibus Latinorum quantitatem non sequatur Nonnus, credas eum id fecisse non tam idcirco quia parui penderet linguam Romanam, quam quia ignoraret, quippe qui existimat in eodem opere sudarium vocem esse Chaldaicam seu Syriacam. Recentiorum alij nominibus Latinis Latinam tribunt quantitatem: verbi gratia in πλάνης, a producitur, ut apud Latinos, in epigrammate Graeco.

Ηγέρος χαλκοῦ πλάνης οὐλόδωρε id est,

A Ereum opus miliaria tu emisti Heliodore.

In summa consultiū putarim non desciscere a regulis Latinorum, in nominibus Latinis, potissimum si nomina sint locorum propria, quae saepius apud poetas Latinos leguntur, quam apud Graecos, ut Italia, Sabini, Mauritania, Lusitania & similia. Id autem unum, studiosissimum quemque admonitum esse velim, ut in promptu & semper ob oculos habeat hasce de licentia Graecorum regulas, sine quarum intelligentia candidatus carminum Graecorum frustra se torquebit in lectione poetarum, quippe cum sit ei necesse aut paucim turpiter hærere, nec minus saepe ignauiter delirare, incognita Graecorum poetarum licentia, ut in hoc versu Homerico:

Ω Αχλεδ πηλεως γέ μέγα φέρπατ' ἀχεων. id est,

Pelide Graecorum præstantissime Achilles. Et Odyss. p.

Τρεῖς τὸ τ' εὐ κρόνον εἰδὼν αἰδεφεοί, οις πάντο πέρα. id est,

Tres fuisse Saturno quos peperit Rhea fratres.

In hoc autem nostro Latino verso notabis in Rhea, duas syllabas non coalesceant in unam, ut in Graeco per σωιζον coalescant. Et apud Orpheum in hymnis.

Ασπατη, βροτη, κερανη, θυτη λημεζεδ. id est,

Iuppiter auctor vite, quique tonitrua mittis,

Fulmina fulgetras, qui splendes igne corusco.

DE ABVS V SYLLABARVM, ET DE VA-
RIANTIBUS atque adeo indifferentibus syllabis
apud Poetas, Epilogus.

Poeticam libertatem & occasiones immutandas quantitatis syllabarum, hoc loco breui veluti epilogo perstringamus oportet, cum ex antecedentibus aliis & sequentibus quibusdam regulis satis constet, que syllabæ sint longæ, que breues,

¶ quæ mediæ sint sive indifferentes, quandoquidem id docuimus & certissimis & receptissimis regulis, quas tum in tabulis Gnomonicis, tum pañsim aliis in locis totius operis sparsas inuenieris. Ingresi autem sumus vastum, immensum & propemodum inaccessum pelagus, cum hanc subimus quam vides prouinciam. sed quia cœperamus in Latinis, audēdum erat fortiter quoque in Græcis, ne opus tam necessarium, utile ac delectatione refertum, neglectum iaceret. Instituimus ergo his addere Gnomonem quantitatis Latinæ, quo Latini homines hæc Græca facilis percipiāt, & ad suam utilitatem Græca cum Latinis, vel potius Latina cum Græcis coniungant. Et quanquam in Gnomone Græco poteram esse contentus Homeri testimonio ad hæc fermè omnia confirmanda, alios tamen poëtas identidem citare nihil grauor, quo poëtas omnes ex æquo easdem regulas obseruasse planum omnibus fiat. Sed de his iam finem facio, redeoque ad institutum, ut ostendam hoc loco poëtas vel eximios, syllabis quibusdam sua licentia esse abusos. Homerus enim & alij poëte extendunt nonnunquam vocales naturâ breues, nulla vt videtur, aut certe minima ratione metrica freti, ut Iliad. 4. statim in principio libri:

Ἐπιδὴ ἵνα τε καὶ ἐλέτων ἴκοντο. id est,

Naves quisque, Hellefponitumque ex quo attigit horum.

In quo versu habes iambum in primo pede loco pedis Heroici, spondei videlicet vel dactyli, ni dicas vtrunque versus extremum indifferens esse, quod parum placet. Vetus autem interpres Homeri in eundem versum scribit,

Αὐτὸς καλεῖται τὸν μὲν Τρόπον, τέτοιο δέ κατηρχεῖται σίχος. id est,

Acephalum vocatur hoc metrum, quasi capite mutilum dicas, aut sine capite: mutilatur enim & afficitur in principio hic versus. Αὐτὸν αὖτις vocant Græci versus Heroicos à breui incipientes, quasi versus mutilos, detruncatos, & capite carentes dicas.

Idem interpres in alium locum. Iliad. μ.

Πέπονθι δὲ τὸν τίλιον ὁ σίχος, ἔχω τὸν εἰκὸν δύο βεργάσιν πυρρίχον, οἱ καλεῖται μύροι. i.

Versus in fine mutilatur, & velut incommodo quodam afficitur, cum ex duabus breibus cōfectum habeat pyrrichium, & vocatur miurus quasi cauda mutilum & imminutum dicas. In summa, λάρηδοι versus dicuntur qui medio claudicant pede, sicut μύροι, qui postremo, & αὐτοφαλοι, qui à breui syllaba incipiunt.

Quotquot ergo versus apud Homerum incipiunt ab ἐπιδὴ afficiuntur incommodo prius citato, ut videlicet ἐπι αὐτοφαλα vocentur. Producit idem quoque Homerus Iliad. μ. priorem syllabam in nomine ὄφιis his verbis,

Τρῶες οἱ ἐφρίζονται, θνῶεις οἱ δολοὶ φρίζονται. id est,

Anguem vt viderunt Troes varium, obrigerunt,

E contrario vero longa quæ natura est syllaba corripitur, ut Odyss. π.

Τμῆμα δὲ μῦδος αὐτοδάση, δημάδου λεθαι. id est,

Is vobis sermo si displaceat, atque velitis

Confilium capere, &c.

Dactylus enim erit ἀμά βε, sed qui excusat quod liquida &, colliquescat, & sic βε emolliatur, hoc est corripiatur, ante vocalem proximè sequentem. Porro in uno eodemque verso unius alicuius dictionis, anceps vocalis nonnunquam

¶

Quantitate.

57

Et producitur et corripitur, potissimum cum sit illa distinctionis congeneratio quae
est apud Homerum Iliad. e.

Ἄρες ἀρες, βροτόλογέ, μαυρόνε, πειχηπλάνης· id est,

Proditor, excusor murorum, Mars homicida.

At apud Theocritum Idyllio 8.

Αἴ αἱ ἔρες αἵ ταρε, οὐ μεν ἀδεῖσ εἰς χρόνος αἴ μα,

Εμφύτε αἱς λινώας ἀτα εἰς βούλα πέτωνας· id est,

Heu crudelis amor, quid inhærens oīibis omnem

Sanguinis humorem bibis ut fluvialis hirudo.

Posterioris aī corripitur contra naturam, sed excusat ob sequentem vocalem,
ut ante docuimus in regula indifferentia. Illud autem Callimichi.

Οἴστη ὅλη τὸ διατροπή, ἐκαὶ ἵκας ὅσπες ἀγέσ· id est,

Vtque domum totam, procul oī procul esto scelestē.

Excusat dupli ratione, δικαιοῦ videlicet, quam cæsuram Latinus vocat,
et litera σ, que in fine precedentem vocalēm naturā breuem producere solet
aliquando, sic apud Theocritum,

Πολάνις ὁ πολύταχος τε μὴ καλὰ, καλὰ πίστιν·

Non raro, Polypheme, et turpia pulchra videntur.

Prima in καλὰ redditur indifferentis ratione liquidē, quandoque liquefcentis:
et contra nonnunquam fungentis littere duplicitis officio, ut suo loco docui.
Quod autem Latinis similibus subinde vntantur libertatibus, suis locis docemus in
Gnomone Latino. Et quoniam abūdē satis dictum est de libertate poëtarum Gra-
corum: reliquum est, vt iam de certa quantitate quarundam syllabarum, que
scribuntur tribus vocalibus ancipitibus α, ι, υ, deinde incrementis nominum et
verborum, dicamus.

DE QVANTITATE CERTARVM QVARVNDAM

syllabarum ancipitibus vocalibus scriptarum; videlicet α, ι, υ, re-
gulae minus generales sed tamen pernecessarie.

Anceps in fronte principiō ve thematis brevis est: non raro tamen extendit
in capite preteritorum augmenti gratia, ut ιχαρω, ιμαρω, ιαχω, ιαχων, ιωμω.
Et proinde traditur à grammaticis regula mira satis. Ancipitem breuem esse in ca-
pite verborum ιχειω, ιειω, et similiū presentis quidem temporis, at in præ-
teritis eorundem verborum eandem produci vocalēm, ut in ιχειω, ιειω, ιχει-
ω, et id genus præteritis, in quibus υ extensit. Idem sit iudicium de aliis ab
ancipiī incipientibus. Quia vero præcedentia exempla probant satis quantitatē
τοι, τοι τοι υ. in capite tum thematis, tum preteriti cuiusvis verborum, restat vt de
α, quoque prodeant in medium paradigmata, qualia sunt ιχω, ιαχω, ιωμω, ab themate
ιχω. Et ιχω, ιαχω, ιωμω, ab ιχω, quod sit ab ιχω primā habente indifferētem.

DE REDUPLICATIONE.

Tοι, in reduplicationibus corripitur, ut ιιχωμω, ιιθημω, ιιτηχω. Notabis tamen
regulam posse tibi imponere, tum in præteritis nonnunquam, tum in thematis
que fiunt ab aliis positione longis, in quibus detracta positione, naturā longius

τὸν manet, ut in γράμμω, quia fit à γράμμω, & in γραμμα, quia fit à γραμμα. Et in consimilibus perinde.

DE A, I, Y, ANCIPITIBVS IN MEDIO
corpore dictionis compositæ.

Anceps in medio corpore dictionis compositæ sepius corripitur, ut a in μεγάθο-
μες, τὸν in λιστικές, καλλιπάρειος, & in νίδευτης. At qui nulla tam latè patet regu-
la, quin eam coarctet & coangustet minus explicata, proinde cautius prospicien-
dum ne quando imponat tibi generalior illa. Fallet enim te in θυμαζήτης, διδύμαπ-
τος, ταραύποις, ἵτεψης, πνευπήος & multis aliis excipiendis, atque adeò repetendis
ex regulis antecedentibus & Gnomonicis.

Circumflexa ex barytonis facta verba, si vocalem vel ex diphthongo penul-
timam constitente syllabam exterant ancipitem, relicta in penultima corripiunt.
Et hæc regula est quæ maximam è verbis tollit ambiguitatem, ut σάω, à σάω· πά-
à θάω· πάω, à πίθω· φύω, à φύω· πάω, à πάω.

VOCALIS ANCEPS IN PRAEPO-
sitionibus quanta.

Anceps vocalis in præpositione corripitur, ni positione extendatur, ut δέ, καὶ.
αἰδί, αἴδι. Regulam tamen disimulat interdum poëta, sua licentia, potissimum νόοι
adest liquida, ut in οὐδὲ, οὐτι, & similibus, unde Iliad. 1.

παρεπών, αἴσθη δὲ παρεφασίς έταιρον id est;

Hortans, nam bona amicorum est hortatio recta. & Aratus

Σωτήρες αἴτι. id est,

Continuum semper, &c.

Perinde in σάω, syllaba δι extenditur Homero Iliad. 2.

Διάδει απόδος ήλικε φανῆς οὐλευσι εἰχεις id est,

Ingentem hastam grauis penetrat clypeum are micantem,

Iliad. 2.

Διάδει ζωτίπος έλινος δασιδασι ιου id est,

Baltheus arte admirandus transfigitur hastæ (vel ense).

Et Nonnus in paraphrasi in Euangelium diuini Ioannis producit τὸν ob sequen-
tes breves in nomine σάλονος, his verbis:

Διάστολος νέος, ἄλλος εἰ οὐχόντων ακούων.

Et apud Dionys. de situ orbis δέ & compositum primam extendit propter p. li-
quidam quæ ponitur in carmine subinde vice duplicitis

Παρεπίλων αἰσθητος οὐρανος εγγύως id est,

Ad mare quisque habitat sterili in Serbonidis aruo.

PARTICVLAE IN COMPOSITIONE
duntaxat occurrentes.

Α', ζα, ιει, ρει, βει, δυο in compositione duntaxat occurrentes particulae, suas
ancipites correptas habent, ni syllaba sequens impedit, ut ἀκορυος, ζαχεος, ιειεος,
ρειδηνας, βειδενας, δυορεως. Hom. Iliad. 2.

Quantitate.

59

Ος ρ' επα φρεσὶ θον ἀκορά τη πολά τε ἡδύ Id est,
Verba tenet qui multa inhonestā et mente reponit. Iliad.α.

Κλῦθι μεν δρυρόπος ὃς χύνοι αμφίσεικας,
Κίματι λαζίων, πρέσβιον τῷ φιλοδοτεῖ, Σμυρνεῖ. Id est,
Exaudi me Smintheu cui est argenteus arcus,
Chrysen qui lustras, et qui Cillam quoque diam
Protegis in Tenedo qui regnas fortiter, audi. Proclus Lycius.

Αὐτοῖς λαζίνειει φειδεῖος ἀγλαιοπόπου Id est,
Fructiferæque via, diuinæ ac lumine clara. Et Iliad.α.

Πύρινο, τοὺς δὲ οἴνος οἴνοις εἰσελαστοί. Id est,
Rumpitur ast ubi venerunt Troiam vberē glebae
Frugiferam, et c. Et Iliad.α.

Ωχ' ἐκαπίχθησε καλέσασ' ἐς μακρὸν ὅλυμπον,

Οι βειαρέων καλέσασι θεοί, δόρες δὲ τε ταΐπες

Διγάσσω, id est,
A centum manibus, vocat hunc qui nomen habebat,
Quem superi vocant è magni nomine Martis.

AEGEONIA viri, ut celeri pede scandat olympum. Orpheus.

Εὐέγλετο πολυμορφεῖς φοῖ παιῶν αἰειδηνεῖ id est,
Consilio, forma, vita clarissime in omnes. Theocritus Idyllo.α.

Ζενος ἀδύτερος τε ἄγαν, καὶ αὐτοχθονεῖς εστι, et c. Id est,

Soli illa tui cupiens, te sola requirens,

Tu vero infelix, et iniquo perditus aestu,

Cui neque par, animo quid deficiente laboras.

At regula hæc intelligi debet citra et positionem et contractionem, siquidem
γάνς et ἄποδος cum similibus producunt α. in primo cōtrā epigrammate primi
libri τῆς αὐθολογίας, id est florilegij diuersorum epigrammatum, in dictione Avar-
mc, et priuans ob concursum tot breuium extenditur, ut docui in regulis licentie,
et in Gnomone τῆς α. Proinde in hac regula dixi prius commemoratas particulas
corripi, ni syllaba sequentesve syllabæ impedirent.

DE POSSESSIVIS DERIVATIS

et compositis.

Possessivum tantum habet vocalem ancipitem quanta fuit et in primigenio,
ut quia iſi prima longa dicitur, sic et iſaīes. Adhæc quanta est ultima syllaba
in masculino, tanta esse in feminino inde formato comperitur, ut πᾶσα, πίηση,
primis productis, quia eadem syllabæ in masculinis πᾶς, πίηση producebantur. Hæc
tamen regula tota intelligenda est, de syllabis nullam variationem admittentibus.
Quod ipsum quoque perpetuum non est. Nam primam producit μανία, ut docui-
mus in Gnomone τῆς α. è contrario vero μανία corripit.

Derivata superioribus addenda sunt possessivis ob cognitionem quam inter
se habent. Attamen derivata plerunque correptiores habent vocales ancipes,

quām haberent in suis primigeniis. Et id potissimum cūm vocalem alteram ē diphthongo exterunt, vt à φθω, φυνά πιγα, πιδεος. Alias æquales vt in præcedentibus possebius, præsertim cum hæc deriuata nullam abiiciunt literam, vt διη, δικης, δικηω, δικησιη, prima quippe breui in omnibus. E contrario vero ουκω, οικη, οικητης, prima longa.

Composita quoque fermè semper suis simplicibus sunt æqualia, vt quia γυνη, sic αιδροζως, γη breui. Itidem τιμη, απιμος, η longa videlicet.

Quandoquidem autem in quamplurimis compositis et deriuatis quantitas multiplex est et ambigua, vt ab æi correpto α, sunt αιδος, et æιας prima producta, occasione tam multarum breuium sequentium, itidem α βοτης, βοτη νος breui, formantur βοτης id est βοτη νοφος extenso u. at βοτη νοφος breui eodē: idcirco in talibus, tutius erit repetere quantitatem ex capitibus antecedentibus, in quibus agitur de quantitate ipsi α, i. u.

A, I, Y, IN CLAVSULA NEVTRORVM
nominum quantæ.

Anceps α, i, u, in clausula nominum neutrorum non contractorum corripitur, vt σουμα, βημα μέμα, ιχαει, σινητη, ιδη, ιδη, γηνη. Idem ferendum de pluribus iudicium, vt ζει φιματη, βηματη, μεμάτη. Excipe contracta quia producuntur, vt σινητη, ιφια, et similia.

DE ANCIPITIBVS ANTE DVPLICES Z, E, Υ.

Anceps ante duplices ζ, ξ, ι, quanquam positione longa, natura tamen brevis est, vt in βασιζω, ζηπιζω, ειρπιζω, βαδιζω, καιζω, αιλαξ, κατηιψη, κηρυξ. Nota: κειζω, η κει θει χει θει η. Tæ dia τη ζηιηματα δισηματα βαρινη, εκτηνη, η ορθζω, ιεζω, πλιη τη κειζω. αι η οση ιεζη δυο σηματα, σισμετη, η ιετη ιεζω, ιηαπιζω, πλιη τη οραδεζω, μοτιζω, πεζω. Vide κειη in Etymologico. Excipe nomina masculina disyllaba in æ desinentia, quia penultimam naturam longam habent. Hoc est habent η α, naturam non positione longum: siquidem utrumque simul vt volunt, esse non potest, vt ο φαιαξ, ηωραξ, cū suis compositis, vt ο λιοσταξ, ο φιριφαιαξ, excipe ιλαξ, ηναξ, ωναξ. Extendunt porro α ante duplitem κειδεξ, η ε αξ, ιαξ, disyllaba videlicet, quibus addes polysyllaba, vt ιερεξ. Huc accedunt et præterita que ab ancipi principium habent, quia producunt ancipitem ante duplitem, vt ιξθορ, quo modo et ιεξ ξι, nomen et χαμη, aduerbum: vt autem satisfaciamus opinioni quorundam grammaticorum qui fuerunt in ea heresi, vt negarint in universum ancipiē produci natura sequente litera duplice, adiiciendū hoc loco videtur esse: Accentus aperte satis eorum opiniones refellere, vt in nomine ιωρεξ, in quo ni ultima esset longa natura, non acucremus eius nominis penultimam, sed circūflecteremus, hanc secus atque circūflectimus in χαμη ac in ιεξ ξι et similibus que habent ancipiē vocalē longā naturā ante duplice, vt accentus indicat. Hoc vero loco necesse tibi est repetere accentū regulas generalissimas, obseruandas præcipue in dictiōibus habētibus accentū in penultima, quas ne quid desideres hic quod putas tibi necessariū esse, tribus verbis eas ex enchyridio repeta.

Acutitur penultima. { Longa ante longam, ut δέεξι, ἥρως.
 Brevis ante breuem, ut πίντος, λόγος, μόνος.
 Brevis ante longam, ut ἐρως.

Circumflectitur { Longa ante breuem, ut ψεχτης, χαμαζε, κηρυξ, φονιξ, φοῖος,
 penultima. } & similia.

In quibus omnibus spectatur natura non autem positio, quia nullius est efficitatis positio in collocando accentu. Ceterum α, ι, υ, positione manente, non raro apud poetas & oratores producunt natura reperiuntur, ut μανον. Sed & bruees natura ante ζ, ξ, ψ, duplices. Cuius rei argumentum in nominibus hoc firmissimum & validissimum, quod obliqui desinentium in ξ, ψ, penultimam ferre corripiunt, ut dicetur capite sequenti. Accentus quoque rem ita habere apertere ostendit, ut in φονιξ, κηρυξ & similibus, quia longa ante longam nunquam circumflectitur.

Notabis verba in αζω, ιζω, υζω desinentia, quorum futura & aorista, citra positionem, breuem habent ancipitem, ut απιζω, δρπισω, ἥρπασω, φημιζω, φημισω, εψημισω, καθηζω, καθησω, εκλυσω. Alij contra grammatici dicunt ancipitem in penultima primi aoristi, ratione temporis natura produci, quod verum in viuersum esse non potest, nisi in verbis quintae coniugationis. Alij verò afferunt poetas audience sua libertate producere ancipitem, praesertim si vtrinque longæ incident, ut in εφοπλισω, δικαιοσω. Et cum duæ continuæ sequuntur breues, ut απιζω, αντισω, & sic in similibus. In quibus tamen solent quoque poetae & geminare ad extentionem syllabæ illius, potissimum ubi natura illa brevis est, ut επιλεσσα pro επιλεσσα, εγελασσα pro εγελασσα. Id quod profecto explicatius dicemus in capite de incrementis verborum.

QVANTA SIT VOCALIS ANCEPS IN IIS. quæ in immutabilem desinunt.

In immutabilem desinentia masculina & feminina nomina ultimam producent: neutra è contrario corripiunt. Excipe à neutrī πη, πω, quæ ut apertere satis accentus ostendit, producuntur. Excipe præterea & aliquot masculina & feminina quippe quæ corripiuntur, ut docemus in Gnomone, nimirum in regulis quantitatis ultimarum syllabarum.

IN OEIΣ DESINENTIA QVANTAM habeant antepenultimam.

In eis desinentia nomina adiectiva breuem habent antepenultimam & quartam à fine longam, quoties numerum trium syllabarum excedit, ut ιδανης, δακρυδες, χοροες, ιοει. In quibus nonnunquam imponit regula paulò antè data de possessoribus. Nam à χω id est nix correpto quippe ι, fit χορος, eadem syllaba longa, tametsi χωρων & χωρων sui primiūi quantitatatem retinent. Sic ab ιος venenum, ι producto videlicet fit ιοης venenosus, eodem i, breui. Horum omnium exempla sunt eruenda ex medio penu. Nicandri, Nonni, & aliorum itidem poetarum.

QVANTA SIT VLTIMA PAR TICIPIORVM.

Participia actiua masculina verborum omnium grauitonorum, circumflexorum, & verborum in ufinitorum ultimam producunt. Fæmina vero in a definētia, & neutra omnia incontracta eandem corripiunt, dempto neutrō participio futuri secundi, quia extendit ultimam, ut τὸ πτῶμ. Exempla masculinorum grauitonorum sunt ὁ πέλωρ, πεπόνις, πολυάρης, ποταύ, πόλωρ, ποταύ. Circumflexorum ὁ πιστός, βοῶς, χρυσός. At verborum in μα participlorum paradigmata sunt οὐδέ, ιστέ, ιστέ, ζεγύε. Animaduertes in quibusdam participiis masculinis, fæmininis, & neutrīs accentus ponere ob oculos ingeniosissimi cuiusque quantitatē extrema videlicet syllabe. Siquidem ποιήσας, βοῶς, χρυσός cum penultimas acuant, accentu ipso satis indicant ultimam esse longam. Contrā vero in πιστός, βοῶς, χρυσός circumflexus in penultima, ultimam breuem esse indicat. Adhac in ποταύ, πόλωρ, ποταύ, ποιησόντα, βοῶντα, βοῶντα, πόλωντα, βοῶντα cum voces sint lingue communis, acutus in antepenultima ultimam breuem esse demonstrat.

PARTICIPIVM FOEMININV M PRO-
ducit penultimam.

Participium quodvis fæmininum actiuum longam habet penultimam, ut ποταύ, ποταύ, ποταύ, ποταύ, ποταύ, ποταύ. Addē his τό φασα, ιστέ, ζεγύε cum similibus que sunt à masculinis ultimam longam habentibus addendo πα. Huc accendent & participia fæminina duorum aoristorum vocis paſiue, ut πφέσα, ππέ-
σα, ποιησόντα, βοῶντα & similia.

DE VARIATIONE QVANTITATIS, ET DE IN-
cremento in declinationibus nominum & participiorum.

Quanta est vocalis anceps α, ι, υ, in extrema syllaba nominatiui singularis, tanta ferè semper manet in obliquis (quod incrementum Latini vocant) nominū & participiorum syllabis imparium nimirum quintae inflexionis, ut παι παις παινία, ubique productio α. Et δορκάς, δορκέδος, δορκάδι, δορκάδα correpto α in singulis casibus.

DE DVPLICIBVS Ζ, Ε, Ψ, QVANTAM ANTE
se habeant ancipitem.

Duplices literæ sunt tres, ζ, ξ, ψ, que quotiescumque dictionem claudunt praecedente continuo ancipiiti, quanquam eam ancipitem positione longam habent, & si naturam species breuem, in casibus nec dubie obliquis breuem ancipitem retinent. Et quia nulla in præsentia succurrunt exempla nominum verè Græcorū in ζ desinentium nec ψηpiam fortasse leguntur. Idcirco fuerit satis hoc loco protulisse θεοδεῖμata desinentium in ζ & ψ, cuiusmodi sunt ἀλαζ, ἀλακος, σού-
λαξ σουλακος, μίλεξ μίλικος, κάλυξ κάλυκος, ἄεψ ἄεχος, χάλυψ χάλυβος, καπτίλιψ. Excipe disyllaba in αξ masculina que penultimam longam habent.

Nam ea et in recto et in obliquis a natura producuntur, ut οὐχις οὐχις φαίνεται, ut paulo ante demonstrauimus. Adde his πάξ, γάνθι, γένθι, πάγιος, οὐχις. Quae accipitent in rectis positione, in obliquis vero natura producuntur. At cum in λαίλαψ, acutus in penultima natura longa, posteriore natura quoque longam indicet, in obliquis tamen eadem corripitur, ut λαίλαψ, λαίλαψ.

Ι Ε, Υ Ε.

In ιξ et οξ desinentia que recti penultimam habent, τὸ ι, καὶ τὸ υ, in extrema syllaba recti natura breue habent quanquam positione longum. At vero in obliquis natura exteduntur, ut φοῖνις φοῖνις, πάλιξ πάλιξ, κόκκινης κόκκινης, οὐχις οὐχις. Excipe feminina in ιξ desinentia et alia in οξ, et composita in οξ quae in obliquis, ut in recto natura breuem ancipitem conservant, ut λαίληπικος, ωλιξ πώλικος, σύλιξ σύλιξ. Animaduertas quae se poetas aliis atque aliis in locis, incrementorum (ut sic cum Latinis loquamur) syllabis abuti. Homerus enim Iliad. a, producit τὸ υ, in dictione κιρκες, υbi sic habet:

Χαίρετε κιρκες διός αἴγιλοι, οὐδὲ καὶ αἰδρῶν,

Ἄστριντ, οὐτε μοι υμας ἐπαγποιητοις αἰχματιμων.

Præcones Iouis atque aliorum hominumque Deumque,

Saluete, huc propius, nox et mihi nullius estis

Autores, sed culpandus mihi est Agamemnon.

Aliibi vero corripit sic, κιρκη ἡ πούδη. id est præconi resono et clamoso, et c.

Idem Homerus Iliad. β. βρυ longum facit in Βεβρύκοις βαπτησος, id est Bebrycum regis, et c.

At in alio versu breve his verbis fecit:

Οὐδὲν αἴρει Βεβρύκοις αἰδρες αἰνιδησας βαπτησος. id est,

Bebryces ast ipsi regem nec temnere tentant.

ΙΝ ΘΟΣ.

In ιος genitiuus ancipitem penultimam longam habet, et in aliis obliquis, ut αγανθος, καμαδος, οριδος, μεριδος. Excipe κόρυδος, quia ut in recto ita in obliquis breve habet. Πάσα θυμη δια τὸ ιος, κατοιδην, μακρην εχει των οδογενησων ορις οριπτος, μεριας μεριδος, καμαδος καμαδος παλιν τὸ κορις κεριδος. ουτοις δια τὸ ιος

ΙΝ ΤΣ.

In ιις desinētia nomina, siue longū, siue breve τὸ υ in recto habeant, illud quidē certe in obliquis corripiunt, ut μοις αιδης, δρις δροις, οφρις οφρηος, ιχθις ιχθυος, πηλαιος πηλαιωδος. Τὸ δρις, δηπο θεος, μεκρην εχει τὸ υ. δηπο της αιδης καισαριος, βεαχη, οινως και τοιχη. επ συς συδες, ουνις. Etymologicus autor. Excipe dicatalecta, id est, quae in duas desinunt terminaciones. Ea namque longum τὸ υ, ubique retinent, ut ο φορκως vel φορκων τὸ φορκωος vel φορκω. Vnde Homerus Odyss. a..

Φερκωος θυγατηρ. Id est, Filia Phorcynis. Hesiodus.

Ku πό ὁ πλόπον φόρκω φίλο τη μαχίσα id est,

Mixta cupidinibus Phorci infestissima Ceto.

Quid si declinetur τὸ φόρκως, τὸ ν., ex aliorum analogia poterit corripi, Hanc secus videlicet atque in βότρις, βότρυος, ετ id genus.

IN 12.

In i, finiti fœminina disyllaba ultimam acentia, quæ & indicem in obliquis casibus habent & recti productam penultimam, ea si neque diminutiva neque propria sint, cum τὸ in recto corruptum habeant, in obliquis illud non raro producunt, ut κανίς κανίδος, βαγέλις βαγέλιδος. Aliqui grammatici colligunt ex accentu, unius uniusdōc excipi à regula superiore, quod ut uerum sit in simplici, certè in composito falsissimum. Nam Homerus Iliad. a. sic habet:

Αἰρεῖσαι πάντα τίγοντες αχεροί. id est,

Atride atque aliis quicunque armatus Achinus.

Notabis autem trisyllaba in quibus τὸ breue retinetur quantacunque sit penultima recti, ut σπατής, σπατίδος, αὐλατής, αὐλατίδος. At verò animaduertes ea polysyllaba que vna & penultimam & antepenultimam breuem habent, ipsum in obliquis producere. Id quod aperte suis accentus indicat, ut πλοκαρίδος, βαβαζής, βαβαζίδος.

IN PRIMIS, ID EST OMNIBVS ANTE PENVL-
timis & penultimis syllabarum quantitas immobilis,
ultimo mobilis efficitur.

Primum, hoc est omnium antepenultimatearum, itemque penultimatearum quantitas manet eadem sive immota: ultimo contra mobilis efficitur. Earum itaque quantitas rimanda est atque exploranda per peculiares, quas speciales regulas vocant, quippe que proponuntur de quantitate ancipitu in unaquaque Gnomonica figura, idque habita ratione situs & collocationis singularum ipsarum ancipitum. Ut in nomine πολεμίς, πολοντα est, & μις, verò breues. Quanta sit enim syllaba πο docuimus in Gnomone primum syllabarum, videlicet quantum sit u ante p. at in alio Gnomone quantum sit u in mediis ante μ. Postremò quanta sit i syllaba in clausul. i seu in fine dictionis. Indicauimus præterea illic & ultimo utpote accusatiū ποειδας breuem esse. Verum enim uero ultimo que in rectis erant, in obliquis nominum syllabis impatrium, hoc est quinta inflectionis penultimate fiunt, proinde ut mobiles & variae seorsum in hoc capite à me tractabuntur & explicabuntur. Verbi gratia in ποειδας, ποειδη, ποειδα. Syllaba μι vulgariter Latinorum diceretur habere incrementum, quinquam δος, θι, δα, syllabæ sunt crescentes supra ultimam recti syllabam. Contingit enim non parum sepe ut que in recto erat ultima syllaba, et non sit tanta in obliquis quanta erat in recto, que quidem varietas hoc capite distinguetur. Memineris autem breuem nonnunquam ancipitem ob vicinas breues, aut ambientes longas extendi. Id quod subinde in obliquis nominum accidere solet ut apud Muscum,

Quantitate.

83

Σησίς εἴλιον καὶ αἰευδός οὐας πέντε γένεται τοῖν τοιν
Γέρνεται εἰν πόλιες, ἐρωτικός, εἰπε. id est,
Opposite stabant prope pontum Sestus, Abydo
Vicinæ inter se non longis tractibus urbes.
Et idem Musæus alio in loco sic habet.

Συστάδος τε τοιν πόλιες ταῦθα βαθύν μονας ὀχθαι. id est,
Littore multiusago prope clara mænia Sestii.

In quibus versibus τοιν, alioqui breue in πόλιες εἰπε πόλιος extenditur. In quibusdam tamen exemplaribus legitur per τοιν πόλιες εἰπε πόλιος lingua, ut volunt, Ionica. Homerus Odyss. 3.

Αἰσθέσιοι πέλαστοι. id est,

ΑΕθικίσκεις προπίνκια.

Vbi in syllaba τοιν producitur alioqui breue. Dionys. de situ orbis.

Αὐτοὶ πονίκες απίφορα γῆς εἰχοντες. id est,

Immensam Thraces terræ partem ipsi habitantes.

Idem alibi,

Μυστικοὶ θορεοὶ προπίνκιοι. id est,

Et Myssi qui quam Thraces boream propius stant.

In utroque verso τοιν producitur in obliquis, cum aliis in locis idem autor non semel corripiat, εἰπε in eadem dictione εἰπε in δρηνίσιοι. Sic in epigrammate,

Θρηνίκας αἰγείτω θεοῖς. id est,

Et quis thracas laudibus cuehat, εἰπε.

Non dissimili ratione in genitiis κρομμύσιοι, μηδεῖσι, μηδεῖν, εἰπε similibus propter longas ambientes Nicander penultimas extendit. Id quod identidem quoque faciundum in penultimis participiorum Ionicorum: siquidem id et quod in μηδεῖσι μηδεῖν est breue: apud Homerum producitur in νοτε μηδεῖν; scripta per μηκότες. Extensio vero illa fit ratione brevium ambientium. Tametsi grammatici volunt regulam esse generalissimam, ut participia Ionica quae à preteritis Ionicis in απύρινο desinentibus ortum ducunt, penultimas corripiant haud secus atque sua praterita, ut à μηδεῖσι μηδεῖν, à δέσποτοι δέσποταις, ab εἰπε εἰπεισι. Proinde colligimus penultimam participiorum eiusdem ferè quantitatis esse cuius εἰπε penultima eorum temporum à quibus descendunt. Participia syllabis imparia non contractas simplices suas vocales sola positione cum flectuntur extendunt. Et quia circumflexus accentus supra longam naturā duntaxat sedem habet, proinde vocales eiusmodi circumflecti non possunt in obliquis participiorum, datius pluralibus exceptis. de quibus suo loco, exempla regulæ antecedentis sunt ιστιποιοι, ζερηνιώτοις ζερηνοι π. Notabis τοιν ὄρτος τοινον, τοιν λαρνας τοιν λαρνα cum similibus, quorum antepenultimate solus acutus insidere potest, quae syllaba eadem breuis natura est, qualis εἰπε in τοφήντοις, τονθόντοις, τοντόντοις. Ceterum occasio ambientū natura breuem anticipitem necessitate potest extendere, ut alias docemus paſsim in hoc toto opere.

PAR OBLIQVS, IMPAR SI EFFICIA-
tur penultimam extendit.

Quando par syllabis obliquis, impar dialecto, hoc est, variate lingua efficitur,

De syllabarum Græc.

penultimam extendit, ut αἰχνη, αἴχνη, unde αἴχνεο Αἰολικὲ ac Βαιωτικὲ longa penultima. Sic αἴδης, αἴδην, unde αἴδεο. Itidem τὸ μενοντὸν καὶ μενοντά, τὰ λόγια, τοῦ λόγου καὶ λόγιον, τοῖς λόγοις καὶ λόγισι, τοῖς αγρέσιοις καὶ εἶσι, τὰς μενοντας καὶ μενοντά. Quanquam autem πληνίδεως & similia penultimam corripiunt, οὐ τούτοις tamen id est coalescentia extenduntur. Homerus Iliad. a.

Mήν αεισθ Στά πληνίδεως αἴχνης id est,

Dic dea pelidae furias bellacis Achillis.

In voce πληνίδεως atque ω̄ per συνίστην coalescent in longam. Paulò post tamē in versu χριστῷ αἴδη σκηνῆσθω, breues manent. Idem quoque contingit in obliquis imparibus, hoc est, imparium declinationum. Nam in περάντης Θεού πριν ᾱ extenditur, in πέραντης θεού ac καὶ επάντης breue.

IN ΙΣ NOMINA PER EPENTHESIN
τὰς, interserunt.

Poëta in nominibus in ις desinentibus si duæ breues syllabæ continuè præcedant, τὸν per epenthesin interiucere solent, ut πατεράντη quemadmodum in recto, breue quoque maneat in obliquis, ut πατηνίς πατηνίδος, πατησίς, πατησίδος.

DE Ω ΜΕΓΑ QVANTVM IN OBLIQVIS
quintæ, hoc est an longum maneat, an
breue fiat necne.

In οι masculina grauitona à nomine deducta, longum ω̄ in obliquis retinent, ut Σίων, Σίωνος. Verbalia verò & ea quæ communis sunt genesis, ω̄ μέγα in ο μεροὶ vertunt, ut φιλίμων φιλίμωνος, σωφρών σωφρόνος. Τὰ εἰς ω̄ δέξια τη̄ μὲν διφθόγγων φθειργόμενα, διηδόσιν ἐθνικά, τη̄ ἐπωτὸν ω̄ εἰς ο δηλητής γλυκῆς, οὐ παντόνος παντοῖς αἴθριας ἀγαθῶν παντοῖς. διηδόσιν ἐθνικά, φυλάσσει τὸ ω̄. οὐ βασικῶν διδόσιν ἰχθύος. Vide Etymologicum autorem in dictione μενοντα. Nota καὶ οικογονίες εἰσὶ οι μαχαίραις ἀλλόποιες, οὐδὲ εἰς λέγοντες τὸ εἰς ω̄ βαρύτονα καθαέει διχρίσια φθειργόμενα συνεταλιθών, φυλάσσει τὸ ω̄ δηλητής γλυκῆς, ἀμφιτρίς οὐαν ἀμφιπερύνωνος. διεπέρως λέγεται, τὸ δὲ κοινὰ τῷ φερετόντι οὐκ εἰδίται τὸ οκλινεται. απαπονθος οὖν τὸ μέρος, τὸ ω̄, τὸ δέ, τὸ ο, αυτοκοπή τὸ αμφιβολον καὶ ἐγένετο κυνός. τὸ μέρος τοιούτου κατηγορίας οὐκ εἰδίται τὸ οικογονος, ω̄ς αὐτὸν τὸ κύνος γλυκῆς. οὐδὲ αὐτὸν ἐφύγεις θεατατον κύνον. Vide καὶ οι in Etymologico.

PERIECTICA IN ΩΝ.

Periectica & tanquam periectica (vox autem illa si interpreteris sonat comprehensua & contentiva) longum ω̄ retinent in obliquis, ut ἐνεών, αἴκνων, οὐερετόν φθειργόντων, itidem cōtracta, ut πατηνός, ζειοφάντης. & grauitona fœminæ, μηκόν, μηκωνός. Et ciuitatum nomina acutitona, ut σελήνη σελωνός. Excipe αἱ πόδιος & ἐλασσόνος.

Adhæc longum ω̄ in obliquis retinent quæ characteristica recti habent unam. ex nouem mutis diuisis in tenues, medias & aspiratas hac formula.

π ι ς τ	ντ σίληπων ωνος, λάχερων ωνος, πάστων ωνος. Excipe πίπων πέπων.
β γ ο	ντ τείχων ωνος, φράγμων ωνος, γόδων ωνος. Excipe σικεδών εγγυακεδών,
φ χ θ	εγγυακεδών εν νηιερσυμ verbalia, gentilia & genere communia.

Porro in obliquis ω μέχριa retinent quæ characteristicam habent puram immutabilem liquidam ve.

λ	ντ δέων ωνος, ζλων ωνος, ςπόλων ωνος.
μ	ντ αἴμων ωνος. Excipe σάμφων, τέλμων, γρύμων.
·	ντ ζλεων ζλιων ωνος.
ρ	ντ αξηρων βύρων ωνος.

Excipe à regula proximè antecedente comparativa, verbalia, & genere communia, quia ω μέχριa in ο μικρὸν inter declinandum conuertere solent, & sic obliqui casus quantitate recto suo impares sunt.

In στον longum ω μέχριa retinent, ut καιστον καιστων, βρύστον βρύστων. Excipe ια-
στον ιαστων, & αϊστον αϊστων quæ verbalia sunt.

Adhæc ω μέχριa retinent quæ in puram desinunt terminationem, nimirum quæ
aut αι aut i characteristicam in recto habent, ut αϊγαίων αϊγαίων, αϊδροίων αϊδρο-
ίων, πυγμαλίων πυγμαλίων, λωτίων. Excipe ιξιων ιξιον, αμφίων αμφίον, ιωθίων
ιωθίον, παδίων παδίον.

Generatim autem nomina in ω purum desinentia, & in obliquis retinent, ut ξ-
παπών ξπαπών, quod nomen est veluti periecticum. Siquidem quæcumque sunt
tanquam periectica longum ω retinent ubique, sicuti & monosyllaba cuiusmodi
est ιερον ιερων.

Fæminina acutitona ω μέχριa in ο μικρὸν mutant, ut τευχών τευχόν.

Grauitona in ω purum desinentia quæ habent πα in penultima corripiuntur,
ω magno in ο paruum verso, ut ποσδάστων ποσδάστων, μαχάων μαχάτων, έλικαων έ-
λικατων, ιεράων ιεράτων.

Et in νηιερσυμ omnia in ω purum desinentia, si ancipitem in penultima longum
habeant, corripiuntur in obliquis verso ω magno in ο paruum, ut ιξιων ιξιον,
& id genus reliqua omnia. Adde ιεράτων ιεράτων, tametsi breuem habet pe-
nultimam. Hanc regulam quoque sequuntur comparativa in ω omnia, ut κρέτ-
των κρετίων, βρύπων βρύπτων.

Sed quæ desinunt in ω, purum, penultima in recto breui, longum ω retinent in
obliquis, ut θεράπων θεράπων.

In ω acutitona quæ πα in penultima recti habent pro indice, in obliquis cor-
ripiuntur: ut αμφικλιών αμφικλιών, Αλεκθύσων θρεκθύσων. Penacula vero non ite,
ut αμφιτέρων, αμφιτέρων, ήλεκθύσων ήλεκθύσων.

Præterea quæ πα in penultima habent tam acuta quam penacula, longum ω
in obliquis retinent, ut ορπηδῶν ορπηδῶν, παγών παγίνων.

Gentilia nomina, ω μέχριa retinent in obliquis, ut θύτων θύτων. Excipe καικε-
καικερος, μαλων μάλων, λάκων λάκων. Et quæ duas consonantes diuersas habent,

indices restit, ut λυκόφρων λυκόφρον, ἔστις δε ἔστιχον. At de quantitate obliquorum nominum desinentium in αι, vide plura in nostris tabulis pagina 85. In tabula cuius titulus est eiusmodi. In αι granitona, et in obliquis seruantia.

In αι penacula quæ vel α, vel μ, pro indicibus habent, τὸ ω μέτα in obliquis retinent, ut ἐλαρέλαρος, τέκμηρος τέκμηρος. At quæ neque α, neque μ, habent ante αι, pro characteristicis, ea ω μέτα in οι μηκοὶ conuertere in obliquis solent, ut εἰσωρεῖσθαι, αποτινάποτες, αμπτοράμπτορες.

In αι tam pure quam per τ declinata, ω μέτα in obliquis retinent, ut ἄρως ἄρως, ιδρώς ιδρῶτες.

In αι retinent ω μέτα in obliquis, ut ωτάρης, κύκλωτος, ωπος. Vide plura in nostris tabulis pagina 91. Versu secundo.

D A T I V I . P L U R A L I S penultima quinta.

Datiui pluralis tanta est penultima, quanta est et penultima singularis sive datiui, aut etiam maior, minor certè nunquam. Nam si datiui singularis penultima sit brevis, eadem brevis et in plurali datiuo erit, ut οὐει οὐει, βόητι βόητοι. Quòd si quoniam modo singularis datiui penultima sit longa, producetur quoque datiui pluralis penultima sive diphthongo, sive ancipitis extensione, sive positio-
ne, ut πατή, πατητι, αιαση, αιαση τιτη, τιτητη. Datiuus enim pluralis quintæ declinationis sit à datiuo singulari posito ε. ante i. ut οὐει οὐει. Quòd si a singulari datiuo habente Α. Β. Σ. Τ. characteristicas eiusdem singularis datiui penultimam positione producentes, abiectis (ut abiici debent) literis Α. Β. Σ. Τ. penultima fiat brevis, diphthongus in datiui pluralis penultima conflabitur ascito i. ad i. ut θείητη θείητη, χαείητη χαείητη. Aut ascito i. ad o ut θείητη θείητοι, πιθητη πιθητοι. Alias vocalis anceps in datiui pluralis penultima extenditur, ut αιαση αιαση, ισανη ισανη. quòd positione longa esset singularis datiui penultima. Nota præterea datiuos plurales formatos à nominatiis singularibus in ξ, ψ, atque diphthongum desinentibus, quippe qui sunt per assumptionem literæ i, ut η ηεξη, ροεξη, ab ζεξη, ζεξη, ab οδυστη, οδυστη, θεστη, θεστη. talium enim datiiorum pluralium penultime quantitas non respicit quantitatem penultimæ datiui singularis, cum ab eo non formetur. At ubi per metaplasmum transfor-
mantur datiui plurales, ut cum pro άσπος et ίκαπης datiui tertiae inflectionis dicimus άσπασι, ίκαπη in quinta: tum enim a metaplasmi correptum est. Quia vero per epenthesin in quibusdam inseritur τὸ α, cacophonie vitande gratia, id quod est interiectum α corripitur, ut aperte satis accentus indicat in αιδηνη, πα-
τητη, μητητη, δυγαρητη et similibus. Et hactenus de incremento (ut sic cum vul-
go Latinorum loquamur) in obliquis casibus nominum apud Græcos: reliquum iam est ut pergamus ad verba.

D E I N C R E M E N T O E T V A R I A T I O N E quantitatis penultime verborum.

Incrementum in verbis apud Latinos computatur ab ea syllaba quæ adaequat secundam.

Quantitate.

69

secundam personam singularem praesentis indicatiui modi vocis actiue. At cum apud Grecos penultima verborum in aliis atque aliis temporibus varia sit, ea thematis penultima, incremento, facilitate doctrinæ gratia, coniungenda videtur. Verbi gratia: Huius thematis μολώω penultima quanta sit repetendum ex Gnomone, in quo agitur de quantitate et in penultimis. Aliorum verò temporum penultime quantitas, nimirum futuri μολώσ, et primi Aoristi μολώσa quo pacto se habeat in omnibus modis et suis participiis, ex hoc capite repeteret licet hoc pacto.

A, I, Y, TANTAE IN PENVLTIMA IMPERFECTI, quantæ in penultima sui thematis erant.

Anceps vocalis α, ι, υ, tanta manet in penultima præteriti imperfecti, quanta erat in penultima sui thematis siue presentis indicatiui: ut quia κρίω producit penultimum, ut docui in suo Gnomone, sic ἔκρινο eandem extendet. Quia in temporibus alicundè formatis anceps tanta solet esse, quanta fuit in illis a quibus formatur. Verbi gratia, quintæ conjugationis futuri κρίω penultima breuis est, ut in κέκρια, κέκρια. idque genus alius ab eodem futuro formatis. E' contrario vero in aoristo primo ἔκρινα, κέκρινα, κρίνω, κρίναι, κρίνεται, τὸ i semper producitur, quanquam a futuro descendit habete penultimam breuem. At hunc nodum postea suo loco resoluemus.

Accidit non raro ut penultima futuri grauitoni sit æqualis quantitatis cum penultima praesentis nonnunquam maioris, minoris proculdubio nunquam. Dixi penultimam futuri grauitoni, ne futura circumflexa intelligerentur, quorum penultima breuis perpetuo est in verbis quinta conjugationis, ut non ita multo post dicetur. Exempla regulæ antecedentis sunt, ιύθη, ιύφω, πελέω πελέσω, ποιέω ποιήσω, &c. Futurorum omnium quinta conjugationis penultima perpetuo breuis est quantacunque sit praesentis penultima, ut φάμω φαλῶ, ἄρω ἀρῶ, κρίνω κριῶ, μολύνω μολυῶ, κατέρω κατέρω, πίμω πίψω.

IN ΙΩ ET ΥΩ.

In ιω, et υω desinentium grauitonorum verborum penultima thematis varia est, ut ωντια, υλωτα, λυω. At futuri eorundem verborum penultima sepius longa est, ut ωλια, υλιωτα, λυτα. Eorundem igitur verborum notanda est penultima media, id est variae atque indifferentis quantitatibus, ut appareat ex Gnomone, que in aliis quoque temporibus subinde variat: verbi gratia, λω, θω, αιωνιω et alia que in Gnomone recensentur, indifferentem habent penultimam thematis. At in futuris λυτα, θυτα, αιντα, τὸ i producitur. In præteritis tamen actiuis et passiuis breuis est, λέλυτα, τίθυτα, λέλυμα, τίθυμα, et in verbalibus λυτα, θυτα, αιντα indifferentes. Notabis in transitu τὸ i producere penultimam cum suis similibus, idque in præterito imperfecto quod στρατηγοι Græci vocant. E' contrario vero in Aoristo secundo λυτα, τὸ i penultima corripitur. At difficultates has et salebras complanauit propria Gnomonis tabula, que inscribitur de quantitate τὸ i, in penultimis ante vocales et consonantes.

PENVLTIMA FVTVRI VERBORVM
in dœ, quanta.

Futura verborum in dœ & εω desinentium penultimam producunt, quod eorundem thema quoque produceret, ut docuimus in Gnomone, ut iāw iāow, quε εω φεστω, πιεστω πιεστω & Ionice πιρεστω.

Futurum thematis habentis in penultima longam anticipitem positione, ζ vel η, vel ω. detracta positione anticipitem ferè corripit, ut δηπαζω, δηπασω ιμιζω, ρομισω ινιζω, ινισω πλαστω, vel Attice πλατω, πλασω.

FVTVRVM FUNDAMENTVM VT EST FORMA-
tionis, ita & quantitatis quorundam temporum.

Futurum vt est fundamentum formationis quorūdam temporum, sic & fundamentum erit quantitatis penultimæ temporum eorundem. Cum enim ἀδειάνθησι, id est præteritum adiacens à primo formetur futuro, quantitatem penultimæ futuri eiusdem ferè seruat, cum aliis temporibus quæ deinceps à præterito deducuntur, cuiusmodi est plusquamperfectum actuum, cum perfecto & plusquamperfecto, atque adeò Aoristo primo vocis passiæ, verbigratia κινη penultimam habet longam, at eiusdem futurum κινη breuem: quam breuem habent & tempora quæ à futuro deducuntur, ut κινηκινη, κινημα, κινηματω, εκινηδω, & in aliis modis perinde, ut κινηδω, κινηδωμα, κινηματω, κινηματω.

PENVLTIMA PRIMI AORISTI.

Quintæ coniugationis quanta,

Aoristus primus verbi quintæ coniugationis penultimam perpetuò producit. At in verbis aliorum coniugationum quanquam frequentius suum futurum sequitur primi aoristi penultima, variam tamen eam habet non raro, id est indifferentem: verbi causa, in ο purum & in ζ desinentia verba quamlibet anticipitem producunt in penultima primi aoristi, ut ιω, εκωσαι, ιχωζω αιοχωσαι participium, sic ικινησαι ab ικινηζω. & εκαπισαι à καπιλω. Eodem modo εκαπισαι & επικινησαι cum similibus leguntur plerumque producta antepenultima. Sunt quædam & apud Homerū quæ pro varietate significationis variâ habent antepenultimæ quantitatē, ut πασαι θεοι αινησαι θεοι, id est pro eo quod est acquirere, possidere, primam producit. Quod si μασαι significet μνω θεοι, id est gustare, corripit eandem antepenultimam: in aliis atque adeò in aliis verbis quantitatem penultimæ primi aoristi aliis atque aliis rationibus excusabis. Quædam enim descendunt à thematibus indifferentem penultimam habentibus. Alia vero à futuris non sequentibus quantitatem penultimam suorum thematum. Alia positione duplicitis & extendunt penultimam, ut ιγέλασω, επιλεσω. Adde alia id genus, quæ sunt innumera.

SECUNDI AORISTI PENVLTIMA QUANTA.

Quantitate.

71

Aoristi secundi trisyllabi aut etiam polysyllabi à themate grauitono descendens penultima breuis est, ut ἐλασσον, ἐλιπτη, ἐπιπη. Quod si disyllabus fuerit, cum plerumque augmentum temporale perpetuū longum cadat in eiusdem aoristi secundi penultimam, eam nec dubie corripit minimè, ut ἀργετη, ἄργετη. Producetur et positione duarum aut aliquando trium consonantium, saltem si liquida seu immutabilis præcedat mutam et non è cōtrario, ut ἡμέρα, ἡδαρη, ἐπαρθη, ὁλωθη. Quod si in habentibus liquidā cum muta fiat metathesis, id est transpositio: ad naturam reuersus aoristus secundus corripit penultimam, ut ἐδρακον, ἐπεχεδον, ἡμέρη pro ἡμέρη, et sic de similibus quae pañim obvia fiunt et apud Homerum et apud alios poetas.

PRAETERITI PENULTIMA QVANTA.

Paecanisidη, id est adiacentis præteriti penultima quanta sit vide in regula: que non ita multo ante præcessit, cuius initium est: futurum ut est fundame. Nam si futuri communis retineat ancipitem in penultima, retinet quoque ancipitis eiusdem quantitatem, ut κριῶ κέκρικα δύω κέδυκα, et sic de similibus.

ΓΝ ΥΠΤΩ.

In νέῳ desinentia thematis penultimam suapte naturā breuem habent, quam tamen τοῦ πρόσδικια μέρῳ, id est præterito adiacente producunt, ut ινέῳ πίπια κύπια κέκυπα. Talis enim est grammaticorum præceptio, ut quæcumque in πώ desinant ancipitem ante πώ corripiant, ut ινέῳ, κύπιῳ, βλάπιῳ, excipe ρίπιῳ ac πίπιῳ. Τοῦδε εἰς πώ ινέῳ πρόσδικια μέρῳ πρόσδικια, στέλλει αὐτῷ βάπιῳ στάπιῳ ινέῳ, ιπίῳ, λίπιῳ στομιάτῳ πίπιῳ καὶ μόσιακῷ πρόσδικια μέρῳ. αἷλα καὶ ρίπιῳ. Στρόφη τοῦ πέτρου, γίνεται πίπιῳ. τοῦδε εἰς πλεονασμῷ σιμφωνίᾳ φύεται τοῦ πέτρου εἰς τοῦ πέτρου τοῦ πίπιῳ. Sic docet autor etymologicus in verbo πίπιῳ.

Præteritum in κα desinens quotiescumque, more Ionico abiecerit, penultimā corripit, ut μέμικα μέμια, βέβικα βέβια, ισικα ισια, πίφικα πίφια, δίδοικα δίδοις, et alia id genus.

Præteritum Atticè reduplicatum, quippe quod fit apud Atticos repetitis supra communis lingue augmentū duabus primis literis thematis si excrescat quadrisyllabum penultimam vel potius tertiam à prima, corripit syllabam, ut οἰεῖτω ἀλιπιφα, ορύζω ορύζειται, ἐλθ. θω ἐλθύεται et similia, ni syllaba eiusmodi sit longa positione, ut ιχιφω, ινιχιφκη, aut nisi ad differentiam alterius vitandæ ambiguitatis orationis gratia, longa retineatur, ut έπειδα, έρημειδα, έρημειδα, ut differat ab ιπηεικα thematis ιει?ω.

DE PENULTIMA AORISTORVM IMPERATIVI modi in δι desinentium, et infiniti in ται.

Aoristi imperatiuorum in δι desinentes, ut ται (sic enim præcipiunt græmatici quidam) et aoristi infiniti modi in ται producunt penultimam. Exempla aoristorum

infinitorum erunt κρῆται, λεπῆται, φάσαι, θέται, σῶνται, δουλῆαι quæ regula certissima est in aoristis infiniti modi. At in imperatiuis vecibus satius fuerit si dixeris τίπη cum similibus praesentis esse temporis, et formari à praesenti grauitono τις addita in syllaba, unde τίπη, deinde per crasim τίδη, ut alij precipiunt, quo modo formantur à δει, καύτι barytonis, δυνη, καύη. Alij porrò aiunt, sed minus appositi, metaplasnum esse. Nullam enim video in talibus speciem metaplasmi: quia si nulla fuerint affecta contractione, penultimam corripiunt, praesentis. cum sint temporis, ut quod res est fateamur, et non aoristi, ut τίτρατη, τίτατη, κέκλατη, δίδιτη, ὅριτη, δίτη, que à quibusdam preterita perfecta esse minus recte censemur. Adde aorista in δι, imperatiui videlicet η, ζεν, δοη quia penultimas corripiunt.

PENULTIMA PRAESENTIS INFINITIVI modi verborum in μι, quanta.

Infinitivi modi praesens à verbis in μι desinentibus, in ται fertur, et corripit penultimam, siquidem ante ται retinet characteristicam thematis barytoni aliqui breuem, ut οὐθεται, ισαται, διδοται, ζθυγωται.

A CRESCENS IN VERBIS ΚVANTA.

A vocalis anceps crescens in verbis, ut cum Latinis loquamur, naturā corripitur, hoc est, manet eiusdem quantitatis cuius erat ante ipsum incrementum, ut πίπα, πίπιφασθετητα, επιφα, επιφασθετητα, πιφασθετητα, ni positione producatur, ut in ινφασθετητα ac similibus.

A ΚVANDO LONGVM IN CREAT- mentis verborum.

Notandum imprimis alicubi a incrementum naturā longum esse, ut in tertius personis pluralibus verborum quæ feruntur in αι, cuiusmodi est πιπασθετητα, πιπιφασθετητα. Idque per regulam generalissimum proxime sequentem.

PERSONA VERBI IN ΣΙ DESINENS quantam haber penultimam.

Omnis persona verbi desinens in αι (inquit Herodianus) penultima producit, ut ιππιπασθετητα, πιπιφασθετητα, ιππιπιφασθετητα, διδοτητα, ζθυγωτητα. sic in plurali ιππιπιφασθετητα, ιππιπιφασθετητα, ζθυγωτητα.

TO A IONICE PER EPENTHESIN insertum, quantum.

A Ionice adiectum, hoc est per epenthesin Ionican insertum tertiiis personis pluralibus τετραδεκατηδρου καὶ τετραπλικού, id est preteriti adiacentis et plus quamperfecti verborum passiuorum corripitur, haud sècus atque in optativo, ut cum à πιπιπιφασθετητα fit tertia pluralis Ionica, conuersa priore tenui muta, ubi est mutarum tenuium congeneratio in suam aspiratum, dein breui et inserto Ionice πιπιφασθετητα. Sic de δεκατηδρου καὶ τετραπλικού in optatiuis, ut πιπιπιφασθετητα et sic de aliis innumeris apud poetas occurrentibus.

A INSER-

A INSERTVM PERSONIS VER-
borum, quantum.

Personæ verborum in a desinentes quotiescunque alterum a contiguum habent nimirum in penultima, eiusdem quantitatis erit cum syllaba proximè antecedente, ut in μαρα, μεμονα producitur a penultima, quia μα atque μι syllabæ contiguae antecedentes longæ sunt. E contrario vero in βοα, μεμα, μεμανη & similibus, prius a corripitur, quia quæ proximè antecedit syllaba corripiatur, his adiice Ionica illa ιωωι pro ιωι, quia præcedens erat brevis. Sic & ou pro οωι, & similia in quibus a corripitur. Notabis autem in talibus vocalium interpositionibus vocalem interiectam non raro quoque respicere quantitatem subsequentis vocalis, ut carmen liquidius fluat, & liberius. Consule poetas & adhibito iudicio, his utere intercalationibus, de quibus nos aliquando plura dicemus, si Deus voluerit.

VERBORVM IN μ QVANTITAS PENVLTIMÆ.

Verborum in μ penultima vocalis thematis actiui longa est, quæ manet eadem in omnibus aliis personis singularibus tamen præsentis quam imperfecti & aoristi secundi, ut οὐδημι, οὐδεις, οὐδετερημι, εἰση, εἰσοι διδωμι, διδως, διδωτι, ζειγυμι, ζειγυς, ζειγυτι. Ζειγαπης εἰπει, εἰπης, εἰπητη, εἰση, εἰσοι εἰδιωτι, εἰδιως, εἰδιωτι, εἰδιωτη, εἰδιωτης, εἰδιωτη. Sic a.ō. ε. ι. δωμ, ε. ειν, ε. δωτ. Et ειω ειδι, ειδι, ειδι τη δουμ. At in duali & plurali eorundem temporum penultima corripiatur, repetita propria breui vocali nimirum characteristica thematis grauitoni sexti ordinis coniugandi, a quo tanquam ab exudanti ac perenni fonte derivantur, hoc est veluti riuli fluunt omnia verba in μ ut & contracta, ut οὐδειν, οὐδελητητην, εισελητη διδοτη, διδοτης α δωμ, & sic de aliis id genus. Notandus est secundus aoristus, quippe qui retinet longam vocalem in omnibus numeris, & omnibus ferme modis, ut ειν, ειε, ειη, ειητη, ειητης, ειητηδη. Vnde imperatiuus ειδι, & c. Infinitiuus ειναι. Sic εγω, εγως, εγων, εγωδη. Imperatiuus γρωθι, Infinitiuus γρωται. Dixi paulo ante in omnibus ferme modis, propter optatiuum & subiunctiuum in quibus qua ratione formetur & moueatur secundus aoristus, repetendum tibi est, si nescis, ex nostris tabulis in eam rem comparatis. At duorum verborum aorista secunda superiore a regula sunt excipienda, nimirum verbi οὐδημι ac διδωμι. Si quidem ειω & ειδω in duali & plurali vocalem corripiunt, repetito indice sui thematis barytoni quod est θεω, δω. Vnde ειην, ειητη, ειδην, ειδητη, ειδητης, εδοτη, εδοτης, εδοτηδη, εδοτητη. Vnde imperatiuus eorundem Σειη θε, δοδι θε, δοδι θει δοτη, per vocalem breuem characteristicam thematis granitoni.

PENVLTIMA INFINITIVI PRAESENTIS
verborum in μ, quanta.

Quod autem dictum est de personis dualibus & pluralibus præsentis & præteriti imperfecti verborum in μ, vocis actiue, intelligendum quoque est de infinituio eorundem desinente quidem perpetuo in ει: ea quidem lege ut character-

rijtifica coniugationis grauiſſonē ſit antiſteſt syllabæ uai, vt οὐδενα, ιστινα, οὐδενα,
ζληνωα. Si quidē φαιω, id eſt appariuſſe, a φαιω cūm priſti aoristi penultimā
producit, vt accentus quoque aperte ſatiſ indicat.

TO Y LONGVN IN AORISTO B,
verborum in μι.

Longum eſt nō v, perpeſuo in aoristo ſecundo verborum in μι diſyllaborum, in
quibus treſ personæ ſingulares ſunt eadem cum personis ſingularibus imperfeſti,
ſi ſpecieſ tum quantitatē tum orthographiam. At vt imperfectum in duali &
plurali correpta vocali ſequatur legem imperfecti aliarum quoque coniugationū
verborum in μι definentium: ſecundus certè aoriflus nō v longum retinet, vnde
εδυτω penultima longa, Iliados ζετετεν, Odyſſ.ω, extenſa dū legitur, vt
paſſim alibi apud Homerum.

PENULTIMA PRAETERITI
verborum in μι.

Præteritum actiuum verborum in μι, prodiſt penultimam in omnibus per-
fonis & numeris, vt δέδωκε, δέδωκαν, δέδωκεν. Sic πέθηκε pro πέθηκα, επέκα ta-
men ſcribitur pro επέκα quod dicendum erat απέκα. Idque factum eſſe dicemus
vel proprietate lingue Dorice, vel ut contendunt grammatici vt diſerret ab ε-
πέκα præterito medio verbi επέκα.

PENULTIMA TEMPORVM
paſſiuorum quanta.

Præſens, imperfectum, perfectum præteritum, plusquamperfectum, primus
aoriflus verbi paſſiu in μι definentis: itidem & medius aoriflus in tribus primis
coniugationibus verborum in μι definentium corripit ferè penultimam, ita vt ſyl-
laba eadem brevis maneat in reliquis vocibus ab iijdem deductis, vt δέδουα, εδέ-
δουλω, δέδουμα, εδέδουλω, εδόθω, εδέδουλω, δέδουλω, δέδουα. Sic ισαυα, ισάμω, επα-
μω, επαύλω, επάθω, επάγλω, επάθωα. & ſic in aliis deinceps ſequentibus eorum
personis & deriuatis. Quod si qua eorum licentia poëtica prodiſcantur, excuſan-
da erunt, & notanda potius quam(niſi raro admodum) imitanda. Legitur enim
apud Callimachum ε, εσάδη σι αφεδογο, id eſt, Mutus conſtitut. In quo verſu ſa-
propter ambientes longas neceſſariò extenditur. Et apud Sophoclem. ημή θρητή μη
τῷ χρόνῳ κεκλιμένη. id eſt, Nobis quidem ſi tempore non recumbimus. & apud
Theocritum.

Tivος ὁ γαθὲ πῶντας επεινα· id eſt,
O bone, dic cuius tanto rapiaris amore.

Hactenus docuimus paſſim in hoc opere toto tum generatim tum ſpeciatim,
quas vocant generales & ſtatas regulas in carmine Græco vbiqñ obſeruandas.
Et ſi nos non latet Grecoſ poëtas futuros minus religioſos, preſertim Dialectorum
indulgentia eos imprimis alliciente, nolim tamen eos ita lege ſolutos vt quiduis

pro libidine audeant, id quod vulgus ignarum aliquando mea tempestate putauit. Ne putes ergo in quantitatibus syllabarum apud Gr̄ecos, antiquitate (quam tu mecum venerari, suspicere atque admirari debes) contempta, omnia tibi licere, adduclus, ut ferè sit, aut uno, aut altero licentiæ poëticæ vel falso fort. Si exēplo. Cautius ergo tibi agendum est, dicásque licet si quicquam præter regularum gener alium alias certissimarum præscriptum acciderit, id fieri nō a' qualiz n̄ παρόντα, nec p̄ assim nec cuius statim concedenda. Verbi gratia in φίλος, φιλέω, οὐ πάλαι, αἰτιος, δρός, αἰσθητός. Et id genus aliis, quæ nota nimis inter indifferentia, quoniam eorum primæ syllabæ crebrius correpta leguntur, si quando certè occurrant productæ, dicendum illico fieri præter regulam, quippe carminis vel necessitate, vel ipsis poëta libertate, quæ tamen ratione non careat. Nam suo quidque loco docuimus poëtas Gr̄ecos abuti nativa quantitate quarundam syllabarum, sic ut occasione precedentium & sequentium, tum longarum, tum breuium syllabarū, variam usurpent syllabæ unius eiusdemque quantitatem. At de his hactenus. Cum autem καὶ οὐφῶια θεῖα σέμαι, ac summum huic operi ad umbilicos fermè producto, vellem addere fastigium: ecce subito mihi occurruunt iuuenes linguarum peregrinarum ac politiorum literarum studiosissimi, Lodoicus Carbonarius, et Guillielmus Curtinus (illius Guillielmi nostri maximi Budæi pronepos, qui παῦλος τὸ βαπτίσαντο nomen quoque proprium illius retulit) et alij quidam familiares. Imaginibus insignes illi quidem omnes ac παρόντες, amates nostri, quorum in Gr̄ecis iuxta atque Hebraicis literis domi instituendorum cura mihi cum à parentibus esset delegata, rogant ὡμοδυναστοί, et quotidiano efflagitant conuicio ut nonnihil de quantitate quoque dictionum Hebraicarum loqui detrectem minimè, quorum voluntati ut satis hac in parte fiat, eorum quippe suā non fuerit alienum à præsenti negocio nihil non dicere de quantitate dictionum Hebraicarum, Syrarum et Chaldaicarum, quarum quantitas, cum careat numeris illis quibus gaudent poëtae tum Gr̄ecitum Latini, si quando tamen voces eiusmodi usurpentur à Gr̄ecis ac Latinis, earum nec dubiè quantitas sepiuscule incerta, vaga, varia et indifferens esse ostenditur ex versibus Gregorij Nazanzeni de genealogia Christi.

Ex n̄ σ' αρφαξάσι, καίνας. Καὶ τοῦ οὐδὲ μοι. Et paulò ante:

Οὐ πάλε τῷ οὐ δρόσῳ, τοῦ πέπαντος οὐ καίναι.

In priore versu medianam dictionis καίναδ corripuit Nazanzenus, in posteriore verò produxit. Idem autor in eodem opere in dictione φαλέκ, ηα et corripit sic:

Τὸν ἐπει, ἐπεος δέ φαλέκ τοῖς, οὐ οὐδε φαλέκ.

Nonnus corripit priorem in αδει, Gregorius contraria non raro eandem producit. Adde Nonnum n̄ a in αγιλ, et n̄ i, in inοι trisyllabo indifferenter usurpare. At in talibus quam probanda sit constantia non dico. Itaque dictionum Hebraicarum quantitas cum incerta sit, ab ea consulto abstinemus, eius studiosos remittentes ad Nonnum, Damascenum, Gregorium et alios id genus poëtas sacrarum literarum scriptores. At in AEgyptiis, Punicis, Persicis, et aliis id genus, potissimum propriis nominibus, melius fore puto si sequareis ductum et proportionem quantitatis Gr̄ecorum, præsertim ubi non succurret exemplar quod possis imitari.

De Latinis vocibus nihil est opus hoc loco quicquam præcipere cùm Latinorum quantitatem instituerimus, suo Gnomone discentium oculis ita aperte subiicere, vt in luce meridiana sibi versari videantur. At his omis̄is finem vt faciamus, variat quantitas syllabarum in γετανέει, id est in terminatione quam ad verbum desinentiam vertere pos̄is. In cœsura, In contractione, Syncopa, ουζλέει, επεισωτικός, quam coalescentiam Latinè vertas. In liqueſcentia, positione, ac monosyllabis. Variatio enim quātitatis syllabarum his fermè locis tam apud Latinos Graecorum emulos ex æquo propemodum contingere videtur. Quanquam Latini putant, & merito, Gr̄cos in his esse audaciores ac liberius in talibus versari. Has autem variationes non tam ob inuersa syllabarum tempora nativa, contingere putandum est, quām ob vel additiones literarum, vel detractiones, transpositiones, immutationes, & dictiones peculiares, aut etiam à proprietate linguarum acceptas: & vt semel finiam, ob similes dictionum inuersiones. Animaduertes autem id quod nusquam poëtæ Latini audent, apud Aristophanem, Euripidem, in hymnis & choris: AEschylum, Sophoclem, Pindarum, nimirum apud Comicos, Tragicos, Lyricos dissectas frequentissimè dictiones, ita vt eadem dictio in duas partes secta, altera quippe priore sui parte versum claudat, posteriore vero, sequentis versus sit initium. Memineris autem coniungere accentum cum quantitate, quantitatē porrò cum accentu. Quantitatē enim docet non parum s̄epe accentus, sicuti accentum quantitas distinguit. Proinde cum videam eam esse vim ἐγκληματικήν, vt omnium bonarum artium in orbem redeuntium societatem cognationēque complectatur, cūmque mutuis stare auxiliis perspiciam accentum & quantitatē, ita vt ignota quantitatē, in accentu collocando, s̄epissimè sit tibi turpiter h̄erendum, & absente accentu quanta sit aliqua syllaba ineptè dubitandum. Quanquam hoc opus de quantitate syllabarum in dictionibus Gr̄cis sigillatim à me conscriptum est: in Enchiridio tamen accentuum non grauor cum accentu coniungere quantitatē, sed eatenus duntaxat quatenus eius cognitio accentui collocando esse necessaria videatur, ne si quantitatē ignoret scriptor, s̄epe accentum alterum pro altero fædissimè pingens γίλαντα σφυροκάσιον.

F I N I S.

